217

Essie Summers

FIUL PISCURILOR

editura alcris

217

Essie Summers

FIUL PISCURILOR

ESSIE SUMMERS

FIUL PISCURILOR

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu
Lector : Angela Vasile
Coperta : Andy

©by Essie Summers, 1977
ADAIR OF STARCIGAT PEARS

In românește de : Marilena Ghinea
Toate drepturile rezervate

ISBN 973-9498-47-7

Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL I

Jane Gray împachetă cu grijă tabloul cu râul Shotover, simțind aceeași durere care revenea ori de câte ori se despărțea de ceea ce-i aparținea, spuse la revedere canadienilor care-l cumpăraseră, se uită la cecul pe care i-l dăduseră și simți o bucurie imensă — un sentiment pe care-l avea din ce în ce mai des în ultimele zile. Reușise! Dovedise că ea și mama ei își pot câștiga existența în această zonă turistică.

Dar mai era și un obstacol... unul foarte mare, acela de a-și găsi o locuință. În acest paradis al artiștilor, Queenstown, casele erau scumpe, iar chiriile ridicate dar, dacă printr-un miracol ar găsi ceva rezonabil și ar duce o viață cumpătată un an, doi, ar merita să încerce.

Mama ei dorea atât de mult lucrul acesta, încât Jane era hotărâtă să reușească. Prietenii lor din nord le luaseră în zeflemea. Două artiste necunoscute îndrăzneau să creadă că ar putea să-și câștige pâinea zilnică pentru o familie de patru persoane din vânzarea tablourilor. Nu, nu, era prea de tot! Amândouă ar face mai bine să-și găsească o slujbă oarecare și să închirieze un apartament undeva, într-o zonă mai puțin solicitată. Apoi, le atrăseseră atenția că și Noel, iubitul ei tată vitreg, își făcuse iluzii toată viața și nu reușise să realizeze mai nimic. De asta erau ele acum atât de strâmtorate. Și Fiji era un fel de Mecca pentru turiști, iar el reușise să-și întrețină familia acolo. Hai să fim serioși, spuneau ei... trebuie să fii în vârful piramidei sociale ca să poți vinde cu adevărat bi-

ne. Era adevărat și era evident că prietenii binevoitori ai mamei sale nu aveau încredere în capacitățile lor artistice.

Mai adăugaseră că, în orice caz, Queenstown avea deja artiști de prima mână. Atunci Jane se revoltase, văzând cum mama ei începe să dea înapoi, pierzându-și strălucirea din ochii ei albaștri, după ce, cu numai o oră înainte, era însuflețită de speranță și curaj. Jane spuse vioaie :

— Ei bine, *cu toții* au trebuit să înceapă cu ceva ! Artiștii, ca și scriitorii sau muzicienii, nu au propriile lor afaceri, ca moștenire de-familie. Ei trebuie să-și asume propriul risc, să încerce să se lanseze.

Noel a murit în Fiji, în ajunul întoarcerii în Noua Zeelandă. Venise să picteze și să-și vândă tablourile în Central Otago. Toamna trecută, el și Jane fuseseră în Central pentru o explora posibilitățile. Roșul și auriul strălucitor al munților și lacurilor stârniseră ceva nou în Noel Eastwood. Tablourile lui pictate în Fiji erau reușite, dar le lipsea totuși ceva.

Jane fusese surprinsă că Noel își permisese să cumpere rulota pe care mai întâi o închiriaseră pentru șederea lor de două luni. O lăsase în Christchurch pentru când se vor întoarce definitiv în Noua Zeelandă. Când s-au întors acasă, în Fiji, au crezut la început că era doar obosit după călătorie. Acceptase, în silă, să meargă la un doctor, dar a suferit un atac de cord înainte ca doctorul să-l vadă. Chiar și acum, când se gândea, Jane simțea cum i se strânge inima de durere. Era sigură că, în cele din urmă, Noel și-ar fi găsit chemarea aici, lângă lacul Wakatipu.

Iar ea și-ar fi găsit-o pe a ei. Zona avea tipul de relief pe care ar fi vrut să-l picteze, sever, necizelat, brut, cu o grandoare provocatoare pentru ochiul interior al artistului... incredibilele culori ale râurilor și lacurilor, trecătorile sculptate parcă, copacii care le acopereau ca o mantie atât de frumoasă, toate alcătuiau un peisaj armonios împreună cu lumina blândă a soarelui, cuiburile de zăpadă lucitoare, paleta de culori orbitoare ale amurgului.

Aflase că Noel ipotecase asigurarea pentru a cumpăra tulota. Asta nu ascundea nimic, poate numai dorința de a o scuti pe mama lui Jane de griji. Nu era o sumă satisfăcătoare comparativ cu prețurile actuale, însă casa din Fiji le adusese o asigurare substanțială pentru eventualele accidente.

Uitându-se la peisajele pe care Jane le pictase în timpul călătoriei cu Noel, mama ei spusese :

— Sunt mai bune decât cele de până acum. Ai talentul necontestat al bunicului meu. Îmi doresc, oh, cât îmi doresc, să poți locui în Central, să te stabilești acolo.

Și atunci s-a născut ideea... vor încerca, chiar și fără Noel.

S-au dus mai întâi la prietenii lor din Auckland, prieteni foarte dragi lor, dar atât de conservatori în ideile lor, în modul lor de viață încât au fost îngroziți de riscul pe care-l presupunea încercarea celor două femei. Pentru început, spuneau ei, puteau vinde lucrările lui Noel, cu peisaje din Central Otago, dar apoi vor rămâne cele ale lui Jane și ale mamei ! Acestea din urmă erau acuarele lucrate cu delicatețea desenelor chinezești și aveau ceva din nostalgia pe care mama ei o ascunsese întotdeauna, pentru Noua Zeelandă. Nu vânduseră bine în Fiji, firește, turiștii fiind în majoritate din Canterbury și preferând picturi mai îndrăznețe ale splendorii tropicale.

Jane își luase cât mai repede mama de la binevoitorii ei prieteni și, în timp ce se aflau la Oamaru, găsi un apartament la un preț rezonabil, unde o lăsă împreună cu Lauris și Louise, cele două gemene în vârstă de unsprezece ani, iar ea se duse să trateze posibilitățile de vânzare în zona turistică.

Găsi un magazin, liber temporar, în Queenstown, unde să-și expună tablourile, mai întâi pe cele ale lui Noel și ale mamei sale, apoi ale ei. Interesul lor comun era pentru tablourile pe care Noel și mama sa le pictaseră în cercurile de artă din Christchurch.

Jane era foarte tânără. Nu și-l amintea pe tatăl său, ci numai pe bunicul, un bătrân sever și ursuz pe care-l respecta. Își râdea de tablourile pe care tânăra

lui nora, deja văduvă, încerca să le picteze. Şi totuşi, acum încercau să se descurce singure, tocmai de pe urma acestor tablouri.

Surprinzător, vândură bine aici, la sute de mile sud faţă de Christchurch. Vânduseră o parte turiştilor veniţi aici şi o parte locuitorilor care cunoşteau şi le plăcea Canterbury; unele se vânduseră pur şi simplu pentru frumuseţea lor absolută. Mama sa reuşise să prindă şi să pună atât de bine pe pânză farmecul locurilor, atât de bine curbele pădurilor care se întindeau peste susurul râului Avon, ramurile de salcie care se aplecau peste ape, zborul păsărilor în estuar, raţele zburând cu siluetele lor negre, graţioase deasupra mării pătate de culorile amurgului.

Acum, pereţii erau aproape goi, dar mai aveau un cufăr cu tablouri ale locuitorilor Wanaka şi Hawea. Jane privi tablourile rămase. Era timpul să plece. Lucrările ei erau semnate cu cel de-al doilea nume, Esmeralda, pentru că Jane semăna prea mult cu numele mamei sale, June. Când începuse să picteze, numele mamei ei era încă Grey, firește. Astfel că Jane a devenit Esmeralda. Copil fiind, era puţin afectată de numele ei demodat. Bunicul ei îl alesese, nimeni nu ştia din ce motiv, dar părinţii ei, înţelepţi, îi spuseseră şi Jane.

Tocmai se întreba dacă ar merita să mai ţină deschis, când intră o femeie mânioasă, care mai fusese înainte şi zăbovise mult timp în faţa tabloului acela mic pe care ea îl pictase lângă lac, reprezentând o salcie plângătoare înclinată peste apele de safir, străjuite de munţii abrupţi, fără cărări, care se ridicau în fundal.

O privi scurt pe Jane, ezită, apoi se îndreptă către tablou, privindu-l cu intensitate. Îl privea patetică, aproape cu jind. Îl voia. Privirea ei o tulbura pe Jane. Îi amintea de sentimentul pe care ea şi mama ei îl avuseseră la Auckland, privind minunatele case, dar care erau departe de ce şi-ar fi putut ele permite. Tablourile aveau preţuri ridicate. Le meritau, iar ele aveau nevoie de bani, dar...

Se apropie şi zise:

— Bună ziua. Îmi pare rău că nu mai sunt multe. Nu destul de multe pentru a avea de unde alege.

Femeia își întoarse fața către ea. Dumnezeule, vârsta parcă nu-i atinsese ochii. Avea sprâncene lungi, odată aurii, și un aer sever care contrasta cu privirea aceea nostalgică. Zâmbi.

— Oricum, dacă aș cumpăra, numai pe acesta l-aș vrea. Mi-a plăcut copacul acesta chiar din clipa în care m-am mutat aici, iar acum el nu mai este.

— Nu? Dar l-am pictat chiar toamna trecută...

— A fost doborât în apă în timpul unei furtuni cumplite, în luna iulie. Era atât de trist să-l vezi pe jumătate adâncit în apă, încât un bun prieten l-a luat de acolo și a plantat altul în locul lui, un puiet. Dar mie îmi lipsește fiecare linie a crengilor lui.

Jane nu ezită.

— A fost o expoziție mult mai reușită decât am sperat. Majoritatea tablourilor mele s-au vândut turiștilor. Mi-ar plăcea ca unul dintre ele să rămână aici, la cineva din partea locului. Mai cu seamă că acesta reprezintă un copac pe care l-ați îndrăgit pentru umbra din timpul picnicului, în timpul arșiței, pentru adăpostul pe care l-a oferit numeroaselor păsări. Știu că oamenii sunt în general stânjeniți când li se oferă ceva din partea cuiva pe care n-a apucat încă să-l cunoască, dacă vă rog, îmi faceți plăcerea de a-l accepta? Chiar dacă sunt o străină pentru dumneavoastră?

Obrajii i se îmbujorară, ca două mușcate, iar ochii de culoarea safirului parcă se aprindeau. Vocea îi era răgușită, slabă, ușor tremurândă.

— Dar, draga mea, nu ești *tocmai* o străină. Iar gestul tău îmi dă curajul de a spune pentru ce am venit aici... și eu mă numesc Esmeralda Grey și sunt bunica ta vitregă!

Șocul fusese atât de mare încât Jane făcu un pas înapoi.

— Ți-am luat răsuflarea, știu. Dar ți s-a spus așa după mine. Cu mult timp în urmă am rupt logodna cu bunicul tău, apoi, în ultimii ani ai vieții lui, când era singur și bătrân, și, după cum am descoperit, mai arătăgos decât oricând, m-am căsătorit cu el. Îmi place

tabloul, da, dar adevăratul motiv pentru care am intrat aici din nou, a fost gândul că poate nefiind atât de mulți clienți, aș putea prinde curajul să-ți spun cine sunt.

— Voi închide magazinul, zise Jane. Restul le pot vinde în Wanoka. Hai să mergem să bem un ceai împreună. Mâinile micuțe, parcă de crep ale bătrânei, tremurau.

Îl criticase elegant pe Henry Grey, fără să se folosească de numele ei pentru a se apăra. Altfel, Jane ar fi trebuit să-i explice că bunicul și mama ei — nora lui — se înstrăinaseră, astfel că nu știau de cea de-a doua căsătorie a lui.

Esmeralda vorbi cu mai multă ușurință și se simți mai destinsă în timp ce se fierbea ceaiul.

— M-am uitat la semnătura de pe tablouri prin vitrină și a fost un șoc să-mi văd propriul nume, atât de neobișnuit. Apoi, m-am gândit că trebuie să fie cel de-al doilea nume al tău.

— Da. Folosesc numele de Esmeralda doar pentru că mama expune sub numele de June Grey — și se pot confunda, Jane cu June — deși mama este cunoscută și sub numele de Willy, Willymore fiind numele ei înainte de a se căsători cu tata. Așa că m-am hotărât să semnez Esmeralda. Îmi place.

— Ți se potrivește, zise Esmeralda... cu părul tău castaniu minunat, ochii verzi și halatul acela de lucru de culoare verde, este tocmai perfect. Oh, ceaiul este foarte bun. Chiar aveam nevoie de un ceai. Am venit pe aici și mai devreme, gândindu-mă că poate voi ghici din vocea ta dacă ai fi bucuroasă de această relație. Apoi mi-ai făcut cea mai drăguță ofertă, care a rezolvat problema. Acum, poate vrei să știi cum am ajuns să mă căsătoresc cu Henry.

— Da, n-am știut asta până la un an, sau poate mai mult după moartea lui. Nu aveam cum să aflăm, mai tot timpul am schimbat locuințele. O alungase pe mama cu mult timp în urmă, în Christchurch, pentru că se recăsătorise. Se descurcase, văduvă fiind, o vreme având o slujbă nu prea plăcută, astfel încât era acasă când soseam de la școală și reușea să facă în

timpul acesta toată treaba atât la bunicul acasă cât şi la noi. De aici a pornit totul. Ea a refuzat să ne mutăm la el, ştiind că nu este tocmai bine pentru un copil. Dar îl îngrijea foarte bine. Apoi, când mama s-a căsătorit cu Noel, bunicul n-a vrut să mai ştie de noi. Asta a întristat-o pe mama în toţi aceşti ani, pentru că, deşi nu era un suflet apropiat, ea voia să păstreze legătura cu el de dragul tatălui meu. Dar el îi închidea uşa în nas sau închidea telefonul ori de câte ori ea încerca să-l contacteze.

Esmeralda făcu semn cu capul.

— Era atât de posesiv, atât de egoist. La douăzeci şi unu de ani eram complet fascinată de el; era atât de chipeş. Dar curând am realizat că cel pe care eu îl crezusem un bărbat sigur de sine şi încrezător, nu era de fapt decât unul autoritar. Nu era un om cu care să-ţi petreci toată viaţa, astfel că l-am părăsit, dându-i mândriei lui o mare lovitură. A devenit apoi foarte cinic. Bunica ta, prima lui soţie, era atât de delicată şi de dulce. Era o colegă comună de şcoală. L-a iubit întotdeauna şi dacă ar fi trăit mai mult, sunt sigură că i-ar fi îndulcit caracterul despotic. După moartea ei, Henry a devenit posesiv cu fiul său şi mai târziu când şi Gerald a murit, a devenit posesiv cu mama ta.

— Totuşi, în cele din urmă, te-ai căsătorit cu el. De ce?

Esmeralda zâmbi încântător şi o privi meditativ.

— Mi-a uşurat conştiinţa. Am crezut că părăsindu-l l-am transformat într-un om aspru, în timp ce eu am avut parte de o viaţă atât de fericită. M-am căsătorit cu un bărbat cu o fire voioasă, genul care face haz de necaz, un om care ştia că legământul căsătoriei nu însemna numai credinţă şi împărţirea bunurilor de pe lumea asta, ci presupunea şi dragoste. Am trăit foarte fericiţi împreună, timp de treizeci de ani. Aveam o casă minunată, cu vedere spre lac. Singurul nostru regret a fost că nu am avut copii. Thomas murise de zece ani, când l-am întâlnit pe Henry. Era atât de trist, singur şi neîngrijit. M-am gândit chiar că aş putea să aduc împăcarea între el şi mama ta. I-am vorbit despre singura lui nepoată, fără să-mi dau seama că încăpă-

ţânarea lui era tare ca granitul. Apoi am aflat că era înglodat în datorii. Asta, ei bine, a redus starea noastră materială, m-a strâmtorat puţin, dar nu avea importanţă. L-am îngrijit până la capăt. Când a devenit complet dependent de mine, l-am văzut din nou pe acel Henry de care mă îndrăgostisem în adolescenţă. N-am putut să-ţi dau de urmă, căutând prin actele lui. Tot ce-mi spusese despre tine era că-i ceruse fiului său să-ţi spună Esmeralda. Mi-a plăcut. Dar să te găsesc, a fost un vis care s-a realizat. Veniţi, tu şi mama ta, să petreceţi o vacanţă la mine? continuă ea. Sau poate mama ta nu vrea să-şi mai amintească de cea mai nefericită perioadă din viaţa ei.

— Sunt sigură că mama ei o să-i facă plăcere, zise Jane, dar avem şanse să ne mutăm aici. Am două surori gemene, din partea mamei, Louise şi Lauris, de unsprezece ani. Tatăl meu vitreg a murit acum câteva luni, iar noi încercăm să ducem la capăt ceea ce el dorea, să ne stabilim aici, să ne pictăm tablourile şi să le vindem. Dar Queenstown este prea scump pentru noi, şi mă gândeam să merg mâine la Wanaka să văd cam ce este pe acolo. Este o zonă turistică bună. S-ar putea să găsesc o căsuţă de închiriat şi un magazin de suveniruri pentru a expune tablourile. Nu o să fim prea departe de tine şi sunt sigură că mamei i-ar face plăcere să te cunoască.. Nici Noel, tatăl meu vitreg, nu avea prea multe rude. Aşa că acum tu eşti singura noastră rudă. Pentru că tot am primit numele tău, pot să-ţi spun naşă? Întotdeauna mi-am dorit să am o naşă. Este un cuvânt încărcat cu atâta afecţiune!

Un val de plăcere îmbujoră obrajii Esmeraldei din nou.

— Mi-ar încânta bătrâna inimă sentimentală!

Mai trăncăniră o vreme, conştiente de fericirea lor.

— Oh, cât aş fi vrut să nu te duci mâine la Wanaka, zise Esmeralda. De ce nu te-am găsit mai devreme? Mi-ar fi plăcut să rămâi mai mult aici, cu mine.

— Ar fi fost minunat, deşi m-am simţit foarte bine în camping, în rulota mea.

Apoi, îi veni o idee...

— Naşă... ce-ar fi să vii cu mine în Wanaka ? Stau acolo numai cinci zile. Ai putea să stai cu mine în rulotă. Este destul de spaţioasă. Am putea astfel să ne cunoaştem şi m-ai ajuta să găsesc o căsuţă. Ce zici ?

O să vrea oare ? o privea gândindu-se.

— Copilă, ar fi excelent. Rory o să aibă grijă de grădina mea şi de pisici.

— Rory ?

— Este vecinul meu. El o să mă aducă mâine dimineaţă să mă întâlnesc cu tine. La ce oră pleci ? Oh, pentru că veni vorba de oră, i-am promis să ne întâlnim la ora cinci, la băcănie. Facem cumpărăturile împreună. Trebuie să plec. Mă întorc cu el şi fixăm ora de întâlnire. Se repezi afară, nerăbdătoare.

Jane se simţi uşurată. Nu vor veni totuşi ca nişte străini. Esmeralda era aproape din familie.

Uşa se deschise, iar Esmeralda părea o pitică pe lângă bărbatul din spatele ei, înalt, brunet... nu, nu chiar brunet, castaniu închis. Avea trăsături acviline şi privirea pătrunzătoare, toată faţa îi era numai planuri şi unghiuri, obrajii scobiţi conferindu-i o înfăţişare ostilă.

Esmeralda îl împinse înainte.

— Jane Esmeralda, el este Rory Adair of Starlight, bunul meu vecin şi prieten drag.

Jane îl salută şi adăugă :

— Sună ca un nume dintr-o baladă. Ce drăguţ să fii Adair of Starlight. Sunt sigură că Walter Scott ar fi putut face ceva din asta.

Înainte ca el să-i răspundă, interveni Esmeralda :

— Este vorba despre Starlight Peaks (Piscurile Starlight), drumul de peste Remarkables, cel mai frumos loc din lume.

— Este întotdeauna mai scurt pe la Starlight, zise Rory Adair. Alcătuiesc un trio împreună. Probabil că aţi auzit de Moonlight, e dincolo de Queenstown. Iar dincolo de Kingston se află Fairlight, la poalele lacului. Şi apoi, între Garston şi Athol, mai spre sud, se află Starlight.

— Ce nume încântătoare ! zise Jane. Iar Rori cred că vine de la Roderick ?

— Aproape. Tatăl meu se numește așa. Fără „K', dar, oricum, nu contează. Mai scurt, i se spune Rodi. Eu sunt Broderic, fiul lui Roderic, iar prietenii mei îmi spun Rory.

Jane avu sentimentul că era ținută la distanță. Oh, ce absurd din partea ei!

Înainte ca ea să mai spună ceva, el o întrebă :

— Doamna Grey mi-a spus că sunteți nepoata lui Henry Grey.

Jane nu avea idee cât de mult știa el despre istoria familiei ei și înstrăinările acesteia, așa că doar făcu un semn din cap și spuse încet :

— Da, din întâmplare, bunica mea vitregă a observat semnătura de pe tablouri și a întrat. Dacă aș fi semnat Jane Grey, probabil că ar fi trecut pur și simplu pe lângă mine și atât.

Brusc, trăsăturile lui se încordară și deveni mai încruntat, dacă asta era posibil.

— Și, pe baza acestei relații de rudenie, nou descoperite, o luați pe Esmeralda în Wanaka ?

Jane se încordă și ea.

— Cred că o să fie plăcut pentru amândouă. I-am propus asta pentru că trebuie să plec mâine. Vă asigur, domnule Adair, că voi avea grijă de ea. Și sunt un șofer foarte prudent.

— Știți, desigur, că rulotele nu sunt permise în Crown Range ?

— Da, însă eu am o rulotă care nu presupune remorcarea. Oricum, aș vrea chiar să mai trec pe la Kawaran Gorge. Îmi place locul. Și dacă pleci spre Wanaka din partea asta, ai în spate toată priveliștea. Eu am venit cu tatăl meu vitreg aici dinspre Wanaka, doamna trecută. Vocea îi tremura ușor. Se întrerupse brusc, luă tabloul pe care-l împachetase și i-l dădu Esmeraldei.

— Am s-o aduc pe Esmeralda la Frankton să vă întâlniți, zise Broderic Adair.

— Poate că vă deranjează, zise Jane rece, n-ar fi nici un deranj dacă aș veni eu s-o iau.

— Oh, nu este nici un deranj, zise el înțepat. La urma urmei, Esmeralda este ca un membru al familiei Adair.

— Atunci, spuneți-mi doar ora, și voi fi la Frankton Arm Junction.

— Ar fi mai ușor s-o aduc aici, decât să aștept acolo.

Jane era puțin iritată.

— Spuneți-mi doar ora. Voi fi acolo. Punctualitatea este una din calitățile mele.

— Bine, dar va trebui să fiți foarte devreme. Trebuie să mă întâlnesc la ora nouă cu un agent.

Jane spuse dulce:

— Atunci la șapte și jumătate la Junction. O să vă rămână destul timp pentru orice întâlnire pe care o aveți în drum spre casă. Eu una cred în neprevăzut.

— Destul de pesimist pentru cineva atât de tânăr, domnișoară Grey. Ați vorbit ca doamna Bindre.

— Doamna Bindre? Cine este?

— Un personaj dintr-o serie de cărți umoristice de Herbert Jenkins, apărute cu mult timp în urmă. Ale noastre aparțin bunicului. I-au plăcut și tatălui meu. Doamna Bindre spera întotdeauna să fie bine, se pregătea pentru ce era mai rău și o surprindea mereu neprevăzutul. Așa cum este și cu dumneavoastră.

— Mmm? Mereu am crezut că pesimiștii *nu speră*. Dar voi fi acolo.

Esmeralda chicoti:

— Rory, o să fiți buni prieteni, sunt sigură. Deja vă tachinați. Sper din inimă ca Jane și familia ei să găsească o locuință aici. Ea și Kate vor fi foarte bune prietene, sunt sigură și de asta.

— Sigur că da, zise Adair Starlight suav.

Jane avea senzația că o spunea doar ca s-o aprobe pe Esmeralda. Cine era Kate? Logodnica? Soția? Ei bine, oricum ar fi fost, era cineva apropiat străinului acestuia cu trăsături severe.

* * *

Jane ajunse la Frankton Arm la ora şapte. Broderic Adair sosi la şapte şi douăzeci de minute, într-un Daimler-Jag strălucitor. Jane se aştepta la o maşină veche, ruginită. Dar era evident că făcea parte din clasa aristocratică a comunităţii locale de fermieri. Fluctuaţiile preţurilor cu siguranţă că nu-l afectau. Esmeralda era pe scăunul de lângă el, radioasă. Se agita de parcă ar fi fost bunica lui. El se asigură că are medicamentele la ea.

Jane nu se putu abţine :

— E un pic cam târziu pentru asta, domnule Adair, nu-i aşa ? Faceţi mai mult de o oră până acasă, nu ?

Esmeralda chicoti :

— A făcut-o şi acasă. Agitaţia asta este numai ca să te facă atentă că am angină pectorală, fără să o spună direct. Rory, nu-mi fac probleme. Dacă simt o cât de mică durere, iau o pastilă şi, cât ai bate din palme, o să mă simt mai bine. Sunt nişte medicamente miraculoase.

— Adevărul este, domnişoară Grey, că esto prea politicoasă şi n-ar cere nimănui s-o lase mai uşor, dacă ritmul este prea rapid pentru ea. Aşa că, aveţi grijă de ea.

Esmeralda îl privi. Era chiar amuzată. Broderic inspectă rulota, asta era, da, o inspecţie, chiar dacă zise :

— Este foarte curat. Vă deranjează dacă arunc o privire înăuntru ? Se asigură că protejata lui — dacă cineva la vârsta Esmeraldei poate fi numită aşa — era în siguranţă. Jane avu senzaţia că era chiar puţin invidios pentru ordinea şi curăţenia din interior.

Jane era mândră de rulota ei. În ultimele zile petrecute în Christchurch, Noel împrumutase nişte unelte de la un prieten şi construise nişte etajere excelente pentru lucrările lor. Totul era în perfectă ordine.

— Tatăl meu nu era un artist cu ifose, nu făcea nimic de mântuială şi nici nu putea lucra într-o harabaură, zise Jane.

Broderic Adair o aprobă, făcând un semn cu capul.

— Cu asta sunt de acord. Deşi unii artişti lucrează în mansarde mizerabile, cu pânze rupte şi aruncate peste tot, cu cești de cafea nespălate şi lăsate pe masă.

— Artiştii au temperamente şi metode de lucru diferité, ca şi voi fermierii. Eu m-am convins de asta venind aici. Unele ferme sunt îngrijite, ca şi grădinile din oraşe, altele sunt lipsite de verdeaţă, cu grămezi de unelte ruginite aruncate în dezordine, aproape de stradă, şi bordeie dărăpănate, neîngrijite, încât numai baloţii de fân par că le mai susţin. Mai degrabă ar trebui distruse decât să strice imaginea.

— Aveţi idee cât costă acum, câte sute de dolari costă un hambar pentru fân? întrebă Broderic. Unii fermieri, pur şi simplu nu-şi pot permite să construiască altele, aşa că le folosesc pe cele vechi. Trebuie să hrănească vitele pe timpul secetei şi al iernilor geroase. Agricultura a fost imprevizibilă în ultimii ani, iar construirea de noi clădiri, ca şi procurarea de îngrăşăminte, a fost o problemă. Prioritatea este menţinerea clădirilor vechi în bună stare, creşterea producţiei şi salvarea economiei.

Esmeralda izbucni în râs.

— Nu-ţi face griji, Jane. *El* nu are o astfel de fermă, aşa cum sper că te vei convinge în curând. Şi-ar da şi ultimul strop de energie pentru păstrarea clădirilor vechi în condiţii foarte bune. Rory, o contrazici de dragul de a contrazice. Jane are aceeaşi părere ca şi tine pe tema asta. Într-o cuvântare la Clubul Tinerilor Fermieri ţinută de curând, şi care a fost publicată în ziar, spunea: „Folosiţi vechile construcţii cât puteţi, dar încercaţi să le menţineţi în stare bună, pentru că vă sunt de folos, mai ales acum când construcţia nouă costă atât, şi pe de altă parte, nu trebuie să ajungă ca nişte spini în ochi sau ca o ruşine pentru comunitate. Duceţi uneltele pe care nu le mai folosiţi la fiare vechi sau ascundeţi-le în spatele copacilor". De asemenea, i-a îndrumat să planteze copaci atât pentru a preveni eroziunea, cât şi pentru a adăuga un plus de frumuseţe, continuând munca pe care au făcut-o şi strămoşii lor. Într-o zi am să-ţi arăt nişte fotografii

din Queenstown, Jane, adăugă ea. Dealurile care înconjoară golful Queenstown erau odată atât de golașe. Toate acestea, își îndreptă privirea către înălțimile pline de păduri de pini din jurul lor, reprezintă munca omului care pune în evidență creația Domnului.

O instalară pe Esmeralda în mașină și Jane merse în spatele rulotei pretextând că vrea să verifice ceva. Broderic o însoți iar ea îl privi direct în ochi.

— Am venit până aici, domnule Adair, ca să vă pot spune că purtarea dumneavoastră nu mă afectează. Ce vă deranjează ? Sunteți posesiv cu Esmeralda ? Și dacă da, de ce ? A fost o adevărată plăcere s-o întâlnesc. Noi nu avem nici un fel de rude și a fost minunat să găsesc pe cineva aici, chiar dacă este numai o legătură de rudenie prin alianță. Și ea pare încântată că și-a găsit tiza. Numai că nu înțeleg... aerul dumneavoastră de supraveghetor.

Broderic își arcui buzele.

— Nu ? Sunteți chiar atât de naivă ? Oricine ar ține la Esmeralda, așa cum ținem Kate și cu mine, n-ar fi încântat de o întâlnire cu vreunul dintre membrii clanului Grey. Esmeralda este o persoană care are încredere în oameni.

Adierea vântului îi îndepărtă câteva șuvițe de păr de pe frunte, iar soarele de dimineață îi punea în evidență ochii verzi care acum licăreau de furie.

— Și eu cred în oameni, domnule Adair, chiar și în oameni ca dumneata, care par că urmăresc anumite interese ulterioare. Credeți că sunt asemeni bunicului meu ? Era un bătrân meschin, insensibil și posesiv. Nu vreau nimic de la Esmeralda, dacă asta insinuați. Vreau numai să-i ofer afecțiunea pe care aș fi avut-o pentru o bunică sau o nașă.

— Bine, dacă așa stau lucrurile și nu o priviți ca pe o zână bună. Nu are nici o bagheță magică. De fapt, este chiar foarte săracă.

Jane făcu un efort pentru a se stăpâni.

El continuă :

— A fost atât de mulțumită în ultimii ani. Aș vrea să fie în continuare, așa că nu fiți la fel ca tiza ei, care i-a golit viața mai rău ca înainte să apară.

Jane era uluită.

— Tiza ei? Ce naiba! Eu sunt tiza Esmeraldei!

— Vreau să spun Jane Grey. Doamna Jane Grey a fost o minune care a durat nouă zile. Îmi închipui că şi dumneavoastră o să petreceţi o săptămână sau cam aşa ceva împreună cu Esmeralda, după care o să dispăreţi. Nu cred să găsiţi ceva de închiriat pe aici. În plus, este puţin probabil să puteţi trăi toate patru din vânzarea tablourilor. Şi nici nu vă gândiţi că Esmeraldei i-ar fi rămas bani de la bunicul dumneavoastră, nu numai că nu i-au ajuns ai lui, a intrat şi în banii ei.

— Aveţi o minte îngrozitoare, la fel chiar cu a bunicului meu pe care îl disprețuiți atât! Nu urmăresc câtuşi de puţin banii Esmeraldei, mă interesează doar persoana ei. Banii nu sunt *totul* pentru noi. Sunt foarte importanţi, o dată ce mama şi cu mine avem doi copii de crescut. Dacă mama ar fi pus banii pe *primul loc*, s-ar fi căsătorit cu un om de afaceri din Christchurch, nu cu scumpul meu tată vitreg. Bărbatul acela avea trei magazine. Dar mama n-a crezut că va fi un tată bun pentru mine sau pentru copiii care ar fi putut veni, nu s-a căsătorit pentru siguranţă, ci din dragoste. Esmeralda mi s-a părut a fi un suflet foarte apropiat chiar din momentul în care am cunoscut-o. Dar acum... trebuie să-şi închipuie că încă mă dădăciţi în ce priveşte medicamentele ei, dar dacă ne mai certăm mult, ar putea să ne prindă, când se va întoarce. La revedere, domnule Adair.

Trecuseră deja de lacul Hayes şi de piscurile abrupte Nevis Bluffs, iar Jane nu-şi recăpătase buna dispoziţie, deşi nu o arăta, Esmeralda fiind extrem de fericită. Îi povestea că fusese necăjită o vreme din cauza banilor. Se pare că Henry pierduse la cursele de cai iar ea trebuise să vândă casa pentru a-i achita datoriile. Oricum, casa cea veche i se părea prea mare şi, în cele din urmă, reuşise să-şi cumpere alta în ţinutul Starlight, unde avea şi o grădină foarte dragă inimii ei.

— Era o căsuţă ideală pentru ce-mi plăcea cel mai mult să fac, pentru că avea şi o mică baracă în faţa

curții unde acum vând produse de olărie și ierburi. Este uimitor câți turiști vin și în timpul iernii. Cred că locomotiva cu aburi atrage atâta lume în zonă. Circulă între Lumsden și Kingston, a rămas de pe vremuri când nu mai exista nici un alt drum de la poalele lacului către Frankton. „Scara Dracului" împiedica realizarea proiectului căii ferate. Până în 1936 turiștii veneau de la Invercagill la Kingston, apoi luau un vapor până la Queenstown. A venit chiar și Anthony Trollope, știai?

Jane era uluită.

— Anthony Trollope, romancierul victorian? Autorul serialului „Familia Palliser"? Da?

— Da, el și soția lui, Rose Trollope, au venit cu trăsura prin defileu.

— Oh, ce pasionant! Știu atât de puține despre istoria acestor locuri. Aș vrea să știu cât mai multe lucruri. Cred că m-ar ajuta să înțeleg locul acesta pe care încerc să-l transpun în tablourile mele. Esmeralda, povestește-mi despre casa ta.

Esmeralda zâmbi.

— Ei bine, nu este foarte mică, dar a fost mai ieftină pentru că nu mai fusese locuită de multă vreme și, firește, a trebuit s-o renovez. Terenul de tenis și bazinul de înot erau încă în stare bună, așa că le-am pus la dispoziția prichindeilor din zonă și astfel nu sunt singură niciodată. Bazinul de înot era împrejmuit de un gard încă în stare bună, iar eu am plantat în jur trandafiri și carpeni albi și un strat de plante: nemțișori de munte, brumărele, margarete, pintenași, bujori. Starlight Peaks se înalță chiar deasupra splendorii de culori din grădină iar la capătul pădurii de zadă și mesteacăn, se află un crâng și o pădurice de pini unde sunt leagăne pentru copii.

Trebuie să fi fost un loc nemaipomenit pe vremea pădurilor de pini, gândi Jane, și casa trebuie să fie o construcție foarte veche.

— Copiii au făcut cărări peste tot, iar eu am plantat pe marginea lor flori și arbuști și le-am numit... Aleea Hortensia, Aleea Azaleea și Aleea Liliacului. Sunt de asemenea și garduri vii. Locul este atât de umbri-

de adăpostit, încât pot creşte chiar cerceluşi în timpul iernii, când munţii care ne înconjoară sunt plini de zăpadă câteva luni de zile. De-a lungul râului Adair am plantat irişi, iar acum, primăvara, sunt sute de narcise şi ghiocei. Rory a construit un pod de piatră peste râu. Se pricepe la toate. De dimineaţă până seara se aude cântecul păsărilor. Nu am regretat niciodată că am cumpărat căsuţa asta în Queenstown.

Am vopsit uşile casei în verde şi alb; verdele acela Wedgwood. Rory i-a dat numele de Wedgwood House, aşa că folosim acelaşi nume şi pentru magazinul din faţa casei. Casa are uşi foarte vechi, cu câte patru panouri inserate, înconjurate de muluri. Rory a ridicat o pergolă de-a lungul aleii din faţa casei, iar deasupra a construit un acoperiş transparent. Descori iau masa acolo. Trandafiri roz, iederă şi verbină purpurie se caţără pe stâlpii pergolei. Vin turişti din toată lumea să-mi vadă casa, chiar şi din Alaska şi Rusia. Este un loc vechi, drăguţ şi este al meu. Nicăieri nu este ca acasă!

Inima lui Jane tresăltă la gândul unei case pentru familia ei. Îşi dorea o casă mai cu seamă pentru mama sa, care nu mai era atât de tânără şi nu avusese niciodată o casă a ei.

Lăsară în urmă grandoarea copleşitoare a ţinutului Gorge şi o luară spre stânga spre Wanaka. Drumul se întindea în faţa lor, iar munţii păreau purpurii în depărtare. Dealurile pe care Jane şi le amintea ca nişte lei de culoarea aurului, pe vremea toamnelor secetoase, erau acum de culoarea smaraldului, iar livezile de meri erau o mare de flori alb şi roz. Un ţinut minunat, ca de basm!

Muntele Iron, gardianul lacului Wanaka, îşi făcu apariţia, ca şi marea de albăstrele din jurul lacului care se contura, străjuit de munţi.

Trecură pe la magazinul unde Jane urma să-şi expună lucrările, apoi merseră în jurul lacului, spre camping, şi parcară rulota.

— Am vrea s-o păstrăm dacă va fi posibil. Este singurul mod în care ne putem permite o vacanţă şi cum tata a aranjat-o şi pentru călătoriile pentru pictat, cred că ar merita s-o păstrăm. Mama are şi ea o maşină şi dacă va trebui s-o vindem pentru a strânge bani pen-

tru casă, o s-o facem, dar ar fi mai bine să putem închiria ceva până voi reuși să vând destul de bine în zona asta.

Și aici era la fel ca în Queenstown, într-o oarecare măsură, parcă ceva mai ieftin. Casele de vacanță erau, totuși, închiriate pe perioade scurte de timp, astfel încât să se poată cere prețuri mai mari în timpul vacanței elevilor. Jane făcu un tur al zonei, disperată, de la Valea Cardrona până dincolo de Hawea și Tarras, uitându-se cu jind la fiecare fermă care avea mai mult de o căsuță, încercându-și șansele în ce privește o muncă temporară sau o cămăruță de închiriat.

În ultima zi se întoarseră la rulotă deprimate. Cel puțin Jane, așa se simțea.

Deodată, ochii Esmeraldei se aprinseră.

— Jane, copilă, asta-mi dă curajul să-ți propun ceva. N-am făcut-o mai devreme, gândindu-mă că poate mama ta ar dori să se descurce singură, cu familia ei, dar îmi doresc atât de mult să fiți lângă mine, la Wedgwood House. Veniți să locuiți la mine, casa este destul de mare. La început, când am cumpărat-o, înainte să mă ocup de olărit și grădinărit, închiriam în timpul verii partea pe care nu o foloseam. Casa are două bucătării și patru intrări și poate fi separată complet, în două apartamente. Așa că mama ta n-o să-și facă griji că m-ar putea deranja copiii. Recunosc că ar fi greu pentru mine dacă i-aș avea în jurul meu toată ziua. Am optzeci de ani și sunt pregătită pentru încă o decadă, dar n-aș putea să trăiesc singură. Dar cu voi alături, despărțindu-ne doar o ușă, aș putea să mai trăiesc încă atât. Mi-e atât de teamă că aș putea muri acolo, singură, într-o casă din Juverasill, departe de munții mei! În plus, dacă ați fi voi lângă mine, n-ar mai fi nevoie nici să vină Rory atât de des, să vadă dacă totul este în ordine. Este un băiat bun, totuși!

Lui Jane nu-i plăcuse deloc până atunci, dar probabil că grija lui pentru Esmeralda era numai de lăudat; el știa doar că bunicul ei profitase de ea. Dar, curând o să vadă că familia ei nu era deloc ca Henry.

Jane își prinse fața în palme, își puse coatele pe masă și o privi emoționată pe Esmeralda.

— Oh, draga mea, ești sigură ? Vreau să spun, pentru noi ar fi ideal, în ciuda... Se opri.

Esmeralda o privea nedumerită.

— În ciuda a ce... copilă ?

Jane știa că nu trebuie să provoace discordie și zise repede :

. — În ciuda sentimentului că ziua miracolelor s-a terminat.

Esmeralda acceptă răspunsul ei și o privi visătoare.

— Va fi minunat. Tu ai putea să-ți expui tablourile în magazinul meu, unde intră atâta lume. Uneori, vine un autobuz de la Kingston, pentru cei care au venit acolo cu avionul, și toți cei care sosesc vizitează magazinul meu de artizanat. Când tu ai picta, eu și mama ta am supraveghea magazinul. Uneori, totuși, vine o vecină să se ocupe de asta. Autobuzul pentru elevi trece prin fața casei și-i poate lua pe copii la școala din Athol. Asta, de când s-a închis școala din Maunga-Whetu.

— Maunga-Whetu ? Este numele cartierului ?

— Da, e mic, chiar un sătuc, dar deservește o zonă destul de întinsă. Înseamnă Muntele Stelelor. *Maunga* înseamnă munte, iar *Whetu*, stea. Are și o biserică, un magazin, o parcare. Jane, ce-o să zică mama ta ? Poate că n-o să vrea să aibă de-a face cu cineva care poartă numele bunicului tău.

— *Ar putea* avea sentimentul acesta... dar numai până o să te cunoască. Aș vrea ca mai întâi să te cunoască, și numai după aceea să-i spunem despre legătura de rudenie. Te-aș prezenta ca pe o persoană pe care tocmai am cunoscut-o, care mi-a plăcut și care are o casă cu două apartamente. Grey nu este un nume neobișnuit și nu vom spune că te cheamă Esmeralda, la început. Astfel, n-o să aibă rezerve.

Esmeralda scuturâ din cap.

— Nu, este prea riscant. S-ar putea simți înșelată. Trebuie să știe de la început. Ce zici să vin cu tine la Oamaru ? Ea ar putea să mă cunoască și tu ai avea ceva timp să te mai gândești.

Jane o sărută.

— Ce înțelept! Asta este diferența între a avea douăzeci și patru de ani și a fi ajuns la vârsta înțelepciunii...

Esmeralda avea o expresie tristă și, pentru un moment, păru incredibil de tânără.

— Mmm... Dar la șaizeci și nouă de ani, când ar fi trebuit să-mi stăpânesc caracterul precipitat, m-am lăsat din nou cucerită de Henry și m-am măritat cu el. Privea parcă înapoi, la un trecut trist, oftă, apoi se lumină din nou. Dar asta mi te-a adus pe tine. Și nu regret deloc!

Jane simți cum un val de iubire se naște și pune stăpânire pe ea.

— Am s-o sun pe mama astă-seară. Astfel o să aibă două zile de gândire. Nașă, vrei să-l sun pe Broderic Adair?

O licărire neastâmpărată apăru în privirea Esmeraldei

— Nu. Am să-l sun înainte de a pleca la Oamaru, să-i spun că plec să-mi cunosc noua familie.

O să-i spună în ultimul moment, gândi Jane, astfel încât să nu poată lua legătura cu ea și s-o avertizeze. Nu era o afacere rentabilă pentru Adair of Starlight, Jane era absolut sigură că nu le voia alături de casa lui. Iar ea n-o să le spună nimic despre el, mamei sau fetelor... Aceasta era o luptă pe care avea s-o ducă singură.

CAPITOLUL II

Mama lui Jane avea şi ea veşti.

— Draga mea Jane, ardeam de nerăbdare să iau legătura cu tine Am obţinut o slujbă temporară ca soră de prim ajutor la o familie minunată de aici. Asta ne va ajuta să nu intrăm în economii. Iar doamna Greenwell ne lasă să rămânem în apartament cât dorim şi a mai redus chiria puţin, fiind mulţumită de felul în care îngrijim grădina. Nu fi tristă dacă n-ai găsit încă nimic de închiriat, nu mai este atât de urgent.

Jane îi spuse şi ea ce se întâmplase, că vine acasă cu Esmeralda pentru o mică vacanţă şi adăugă că o lasă pe ea să hotărască ce vor face

— Dar faptul că are un magazin este nemaipomenit, şi este şi în avantajul ei să aibă pe cineva aproape. Iar tu ai putea folosi maşina şi cuptorul ei.

Willy Eeastwood fusese totuşi prudentă, spuse că ar fi nemaipomenit, dar vor mai vedea. Imediat ce o cunoscu însă pe Esmeralda, toate rezervele ei dispărură ca zăpada de pe Remarkables. Louise şi Lauris apărură şi ele şi o abordară pe Esmeralda imediat.

— N am avut niciodată o bunică, o informă Lauris, iar tu arăţi exact ca în imaginile din cărţi, cu obrajii roz, ochii albaştri şi părul alb strâns într-un coc.

Louise adăugă :

— Noi nu mai avem nici o altă rudă. Prietena mea cea mai bună din Fiji avea nouă fraţi, erau atât de haioşi că nu-ţi poţi închipui şi aveau şi şase bunici.

Esmeralda clipi.

— Şase ? Dumnezeu chiar că le-a dat o grămadă de

rude ! Cum vine asta, șase bunici ?

— Doi erau străbunici, dar nu erau căsătoriți unul cu altul, înțelegi ?

Esmeralda spuse că înțelege perfect.

— Trebuie că erau unul din partea mamei și altul din partea tatălui, ambii văduvi.

Jane chicoti.

— Ești o achiziție bună pentru familia noastră, nașă. Cine vrea să facă față unei conversații cu cele două gemene, trebuie să aibă un coeficient de inteligență ridicat !

Louise spuse oftând :

— Este un mare dezavantaj să ai o soră sau un frate geamăn. Îți pierzi propria personalitate. Oamenii vorbesc despre noi de parcă am fi... neînsuflețite.

Jane făcu ochii mari.

— Neînsuflețite ? Dumnezeule ! Din momentul în care v-ați născut ați fost atât de neastâmpărate, tot timpul în mișcare, astfel că noi trei eram întotdeauna pe urmele voastre.

Lauris sări în apărarea Louisei.

— Știi bine ce vrea să spună. Oamenii spun „gemenii", așa cum ar vorbi despre „mese" sau „scaune"... este... cum se spune ? Ne reduce personalitatea.

Esmeralda își transformă cu amabilitate râsul în tuse.

— Și voi faceți același lucru, zise Jane. Tu ai spus *ne* reduce personalitatea, prin urmare dacă *voi* nu vă puteți separa, de ce am face-o noi ?

Louise o privi pe Esmeralda admirativ.

— Da, dar tu ne-ai făcut deja să ne simțim ca niște... mmm...

— Entități separate, îi sugeră Esmeralda care începuse să tricoteze niște căciulițe de schi.

Louise radia de bucurie.

— Eu n-aș fi putut s-o spun mai bine. Totuși, am fost norocoase că mama și tata nu ne-au îmbrăcat la fel și nici n-au crezut că suntem identice.

— Nu ești singura mulțumită de asta, zise Jane. Altfel, n-am fi reușit să distingem, când vă certați,

care era vinovata, iar viața voastră ar fi fost cu mult mai grea.

— Nu pune la inimă ce spune ea, o liniști Lauris pe Esmeralda. Ține la noi cu adevărat. Este vorba doar de conflictul dintre generații.

Esmeralda își șterse lacrimile.

— Asta te pune pe tușă, Jane ! N-am mai râs atâta de ani de zile ! O, cât mă bucur că te-am întâlnit ! Mă simt cu zece ani mai tânără. Până la sfârșitul anului am să țopăi ca o capră de munte !

Mama lor era deja cucerită de Esmeralda. Numai Providența le-o scosese în cale. Era atât de bună cu cele două gemene. Era incredibil de răbdătoare, însă nu le permitea să exagereze, iar când ele o întrebară dacă pot să-i spună bunicuță, bucuria ei fu nemărginită.

— Acum, vă puteți face singure ciucurii pentru căciulițele de schi. Lauris, ți-ar plăcea o combinație între roșu și verdele acesta ca smaraldul ? Știu că Louise preferă alb cu albastru. Sper că nu aveți idei preconcepute despre schi, pentru că totuși, iarna viitoare veți locui într-o zonă unde se practică acest sport. Și este un sport foarte scump. Va trebui să câștigați ceva bani în cursul verii pentru a vă permite chiar și numai o zi la schi. Trebuie să închiriați ghetele, schiurile, trebuie să plătiți teleschiul, și altele, ca să nu mai punem la socoteală biletele de autobuz până la Piscul Caronet deși, mai mult ca sigur că Rory o să vă ducă chiar el. Este un bun schior, dar nu prea se dă în vânt, totuși. Fermierii nici nu au timp pentru așa ceva.

— Cine este Rory ? Ce nume frumos ! Este chipeș și tânăr și are părul roșcat ? Rory este un nume pentru roșcați, zise Louise.

Jane zâmbi sec.

— Greșești total. Are părul castaniu-închis și un ten foarte închis, însoțit de o privire încruntată și...

Esmeralda chicoti.

— Jane nu l-a văzut în zilele lui bune. Pe deasupra, a privit-o pe Jane cu suspiciune când ea i-a cerut unei octogenare s-o însoțească într-o călătorie cu

rulota, ca şi cum ar fi vorbit cu un adolescent. Îşi îndreptă spatele. Când o să vadă cât m-am îngrăşat şi ce fericită sunt, o să devină cei mai buni prieteni. Asta o să-l elibereze de grija de a se ocupa de o bătrână.

Lauris întrebă :

— Wedgwood House este pe proprietatea lui ?

Jane deveni un pic neliniştită. Ea nu se gândise la asta. Îşi închipui cum ar fi viaţa cu cele două gemene neastâmpărate pe proprietatea lui Broderic Adair. Nu i-ar fi deloc uşor. Era cu totul altceva să ai în jurul tău un bătrân, dar în acelaşi timp un prieten drag, decât doi copii de unsprezece ani, agitându-se peste tot.

— Pe vremuri, zise Esmeralda, Wedgwood House făcea parte din Kingston. Dar, încetul cu încetul, suprafaţa domeniului s-a redus, şi acum este chiar foarte mic. Rory a pierdut o bucată de pământ când s-a construit un nou drum, acum un an sau doi.

Jane şi-l imagină pe Adair of Starlight furios, plimbându-se de colo-colo, probabil chiar înfruntând membrii Guvernului în sediul Parlamentului din Wellington, înainte de a ceda în faţa inevitabilului.

Încercă să se stăpânească. Era absurd ! Nu o mai privise un om cu atâta duşmănie, în viaţa ei. N-ar trebui să se poarte aşa. Broderic Adair avea dreptate să fie suspicios la apariţia din senin a unei nepoate al cărei bunic ruinase averea bătrânei, lăsând-o fără nimic, dar mama ei îl va face să-şi schimbe părerea. Când o să vadă grija lor pentru Esmeralda, probabil că o să fie recunoscător. Între timp, fetele îi puseseră Esmeraldei toate întrebările pe care Jane le evitase.

— Cum este nevasta lui ? Are copii de vârsta noastră ?

— Nu este căsătorit încă, dar ar fi timpul s-o facă, are peste treizeci de ani. Se ocupă de fermă de ani de zile. Părinţii lui s-au retras devreme din cauza fiicei lor Isabel, care a rămas văduvă de tânără. Este profesoară în Wanganui. Au cumpărat o fermă la marginea oraşului şi i-au construit lui Isabel o căsuţă, iar ei au rămas acolo ca s-o ajute cu copiii. Dar şi la noi sunt copii, Josef Stewart şi Gretchen. Mama lor este austriacă. A venit acolo în vacanţă cu fratele ei,

care este instructor de schi, şi s-a îndrăgostit de Hamish. Mai este şi un bebeluş durduliu pe nume Sholto. Lisel spune că măcar unul din copiii lor trebuie să poarte un nume scoţian. Josef trebuie să fie cam de vârsta voastră, iar Gretchen are nouă ani.

— Dar ai spus ceva şi de Kate, mai devreme, zise Jane. Este cumva logodnica lui Broderic Adair?

— Nu, este sora lui mai mică. Este fizioterapeut în Palmerston North. Nu este prea departe. Dar e timpul să facă o schimbare în viaţa ei. Este acolo de câţiva ani. Aşa că se întoarce şi ea în curând să îngrijească ferma împreună cu Rory.

Esmeralda încă nu le cunoştea pe fete destul de bine ca să-şi dea seama cât sunt de isteţe. Louise îşi uni palmele şi oftă adânc.

— Se întoarce acasă ca să vindece o inimă frântă?

Esmeralda tresări.

— Ei bine, este o fată sensibilă, dar probabil că lucrurile nu stau chiar cum spui tu.

Lauris şi Louise se priviră speculativ. Lauris dădu din cap cu subînţeles.

— Şi, în cele din urmă, o să-şi dea seama că-l iubeşte pe băiatul din vecini.

Esmeralda râse. De când stătea cu ele, mai tot timpul râdea.

— Nu avem vecini. Împrejurul nostru sunt numai munţi şi o vale. Drumul spre Queenstown trece pe lângă noi în partea de nord; drumul spre Lacul Te Anau şi Fiorland este în partea de sud, iar la vest, sunt lanţuri muntoase şi văi. Totuşi, când Kate va depăşi momentul acesta, fără îndoială că va găsi pe altcineva. Nu, fetelor, este treaba ei şi numai a ei, iar eu n am de gând să bârfesc. Şi, ca să revenim la oile noastre, ca să câştigaţi destul bani pentru schi, sunt sigură că Rory vă va găsi ceva de lucru la Starlight.

Numai peste cadavrul meu, gândi Jane. Era destul de ocupată şi aşa, când fetele erau la şcoală şi mama ei la slujbă. Se închidea în micuţa verandă pentru ore întregi, lucrând la schiţele pe care le adusese cu ea.

Nu avea decât să închidă ochii şi vedea formele şi culorile acelui ţinut măreţ. Şi Esmeralda spusese că atât ea cât şi mama ei vor avea fiecare propriul atelier la Wedgwood House.

Esmeralda acceptase, în cele din urmă, fără tragere de inimă, ca ele să plătească chiria, aşa că viitorul lor părea fericit. Luna se scurse. Esmeraldei nu părea că-i place să scrie, prefera să-i trimită cărţi poştale lui Adair. Jane fusese surprinsă însă, când Esmeralda primi două sau trei scrisori de la el în tot acest timp. Era mai mult un fiu decât un vecin pentru ea. Esmeralda citise scrisorile cu voce tare, pentru toată familia. Dacă nu l-ar fi cunoscut, Jane ar fi crezut că este un bărbat foarte drăguţ care o ţine la curent pe bătrână cu tot ce se întâmplă acasă.

Avuseseră o recoltă destul de bună anul acesta. Fusese un an bun, cu pierderi puţine.

„Ne este dor de tine, bineînţeles. Orfanii aveau nevoie de tine, dar, ca de obicei, s-a ocupat Lisel de ei. Copiii câştigă bani ocupându-se de orătăniile tale. Păsările au dus-o cel mai bine. De ce oare sunt favoritele copiilor? Întotdeauna capătă de la ei o mână de grâu în plus. Eu mă gândeam că sunt tocmai bune de sacrificat, dar copiii m-au rugat în genunchi să le las, ca nişte protestatari împotriva eutanasiei.

Josef este foarte preocupat de şcoală, iar Lisel s-a împăcat cu faptul că rămân la ei pentru cină şi i-a promis lui Josef să continue lecţiile de germană pe care le începuse cu mine, cu condiţia să-şi termine mai întâi temele. Asta şi televizorul îmi umplu serile pe care obişnuiam să le petrec cu tine. Mă bucur să aud că te simţi bine la Oamaru, dar când vii acasă? Nu te suprasolicita. Eşti destul de sprintenă pentru vârsta ta, Esmeralda, dar nu realizezi că nu mai eşti o fetişcană de douăzeci de ani şi este riscant pentru tine. Nu uita că oamenii cumsecade sunt rari.

Am condus un grup al clubului de naturalişti din Insula de Nord prin Giant's Canserway, sâmbăta trecută. Am mai împrumutat câteva maşini şi i-am dus până la Miner's Diversroi. Dar erau surprinzător de pregătiţi. Majoritatea ştiu numele fiecărei plante alpi-

ne pe care o întâlneau. Reacția lor la vederea peisajelor a fost așa cum ne așteptam... nici nu se putea altfel. Eu trăiesc aici de ani de zile și totuși, mi se taie respirația la vederea lor. Și, ca o răsplată, un curcubeu s-a ridicat deasupra ținutului Never-never. Ne-am întors la fermă seara târziu, înainte de cină, și le-am arătat împrejurimile. Rob și Stella au adus ceva de mâncare. Peste noapte au rămas la Drumalogie."

Esmeralda le privi pe deasupra ochelarilor.

— Robert Adair este unchiul lui Rory, iar Stella este soția lui. Casa de oaspeți de la Queensland este a lor. Au un fiu, Giles Logie, iar nepoții mai mari ai Stellei sunt probabil de vârsta voastră, copii. Dar, mai mult ca sigur, veți fi și voi invitate acolo. Apoi continuă să citească:

„Josef și Gretchen au obținut premii speciale pentru spectacolul pe care l-au dat la școală cu Minto și Pinto. Este pentru prima oară când am participat la un concurs cu măgărușii și, crede-mă, este și ultima. Pur și simplu, nu voiau să facă nici un pas, așa că eu și Hamish a trebuit să călărim acele animale blestemate, în ovațiile copiilor, din care cam nouăzeci la sută aveau aparate de fotografiat. Hamish nu arăta prea rău și n-a atins pământul cu picioarele, dar eu arătam ca un idiot. În plus, pantofii mei sunt distruși.

Două perechi de ochi plini de încântare o priveau pe Esmeralda.

— Măgărușii! Este nemaipomenit! O să ne lase și pe noi să-i călărim, nu-i așa? Nu e drăguț? Jane era de acord cu ele, dar...

Când Esmeralda termină de citit, Lauris zise, dezamăgită:

— N-a amintit nimic despre venirea noastră. Ce ciudat!

— M-am gândit să-i vorbesc despre voi când voi ajunge acasă, zise Esmeralda evaziv. Nu poți să scrii prea multe pe o ilustrată.

Dar Lauris nu era de acord.

— Sunt sigură că a așteptat o scrisoare de la tine. Trebuie să se simtă singur. Dar nu va mai fi așa când vom fi noi acolo.

— Să nu vă închipuiţi că o să aveţi voie la Starlight, Lauris, zise Jane. O să aşteptaţi până o să fiţi invitate

— Rory este bun cu copiii, zise Esmeralda, deşi nu le permite să depăşească o anumită limită.

Sunt sigură de asta, gândi Jane. În plus, mai crede că m-am impus Esmeraldei. Din cauza asta nu i-a spus nimic încă. Oricum, este spre binele ei să nu locuiască singură, chiar dacă el era de altă părere. Lucru care o neliniştea puţin pe Jane.

Sosi şi ziua în care Esmeralda spuse că trebuia să se întoarcă acasă.

— La Dunederi va trebui să schimbi autobuzul, lucru care mă îngrijorează, zise Jane. Am să te duc eu la Dunederi, cu maşina mamei, şi de acolo vei lua autobuzul spre Queenstown. Te aşteaptă cineva acolo, nu?

— Da, mă aşteaptă Rory, dar am o idee mai bună. Ce-ar fi să mergi cu mine, poţi vedea casa, mai pictezi câte ceva, asta ar însemna să-ţi sporeşti marfa. Poţi chiar să iei cu tine nişte tablouri terminate, pentru că sunt sigură că vei rămâne. Ai putea vinde câteva dintre ele.

Mama lui Jane radia de bucurie.

— Ar fi minunat! Eu aş vrea să păstrez slujba asta cât se poate, deşi sunt nerăbdătoare să merg la Maungo-Whetu şi să mă ocup din nou de pictură. Dar aş vrea să rămân aici, dacă s-ar putea, până la sfârşitul anului şcolar, în decembrie; sunt mai puţin de două luni. Fetele n-ar trebui să se mute din nou cu şcoala, atât de curând.

Făcură deci bagajele. Mama le spuse că va trimite lucrurile lor la Dunederi şi de acolo la Queenstown.

— Bună idee, spuse Esmeralda. Eu tocmai am mobilat camerele cu ce aveam, dar lucrurile voastre o să le facă să arate mai intime, mai confortabile.

— Iar noi avem o grămadă de rogojini, zise Louise. Sunt tocmai bune pentru ateliere, putând fi curăţate de vopsea, iar o parte le putem pune în magazin unde expunem obiectele de lut.

— Obiectele de olărit se potrivesc cu ele, zise Lauris cu înțelepciune. Iar turiștii le devorează, pur și simplu.

— Fetele sunt foarte pricepute, fără îndoială, zise Esmeralda. Sunt foarte înțelepte. Rory Adair o să le placă, cu siguranță.

Jane de un lucru era sigură: Rory Adair se va simți invadat de o armată monstruoasă de femei.

Plecară într-o zi frumoasă de octombrie, prin North Otago. Din când în când, Jane arunca o privire formelor pe care ochiul ei cunoscător le îndrăgise deja, făcându-și în minte câte o schiță a lor... un drum care urma linia unui deal, cu pietre calcaroase bătute de vreme, care se uneau cu florile de soc de culoare crem, sau înconjurate de plopi înfrunziți care se întindeau către cerul senin ca niște spirale.

Ocolind Dunederiul, o luară prin Palmerston, trecând prin Alenandra, care nu etala un peisaj la fel de grandios ca Milton, dar totuși destul de frumos. Apoi, după un picnic, au traversat trecătorile Cromwell, Kawarau, cu pereți din pietre masive de fiecare parte. Jane se simțea ca într-o lume de ape care-și creează și-și lărgesc propriul drum, an după an. Pe măsură ce se apropiau de ieșirea din Kawarau, Jane simți o teamă neînțeleasă de viitor, ca și cum peisajul acela stâncos ar fi amenințat-o; ca și cum acolo ar fi crescut oameni la fel de aspri ca împrejurimile, și totuși, care aveau o atracție ciudată... mai cu seamă unul, Broderic Adair care, cu siguranță, le va respinge și le va privi ca pe niște paraziți veniți pe proprietatea unei bătrâne. Iar ea era prima-venită. Dar încercă să se adune. Strălucirea albastră a lacului își făcu apariția de sub munți. Traversară podul Kawarau, ocoliră râul, apoi merseră pe sub tunelul de copaci englezești uriași, apoi trecură prin sudul măreților piscuri colțuroase Remarkables la poalele cărora păștеau herghelиile Herefords. O căsuță înconjurată de glicină agățătoare și cu o poartă sub formă de semilună adăuga un plus de frumusețe peisajului.

Drumul urmărea malul lacului, milă după milă, însoțit de câteva ferme pe pantele mai joase ale munților. Dincolo de ape, care astăzi aveau o culoare palid-

azurie, înălțimile coborau în pante abrupte către plajele care păreau complet părăsite; întâlniră câteva ferme îngrămădite în văi, la care se putea ajunge cu barca.

Era după-amiază târziu când zăriră sătucul Kingston.

— Nu mai e mult, zise Esmeralda când o luară spre Fairlight. Culorile curcubeului apăruseră la orizont, încântându-le privirea cu frumusețea lor. Clădirea care apăru curând purta inscripția: „Centrul Comercial Wedgwood House".

De o parte și de alta plopii tremurători foșneau în adierea ușoară a vântului, iar pe gazonul oval, proaspăt cosit, în fața magazinului, creșteau mesteceni, un ulm se apleca sub greutatea florilor de un verde palid, un frasin filtra razele soarelui printre frunzele sale și era câte o băncuță rotundă sub fiecare copac. Un loc care îndemna trecătorii să se oprească.

Jane privi în spatele magazinului, așteptându-se să vadă o căsuță veche. În schimb, văzu o clădire care, fără îndoială, fusese cândva o școală, dar care acum putea fi la fel de bine căsuța Esmeraldei. Ușile erau de un verde delicat.

Tot ce-și putuse permite Esmeralda, după moartea lui Henry Grey, fusese o școală veche de țară. O clădire mică pentru o școală, dar destul de mare pentru o locuință. Nu avea nici un fel de ornament, dar grădina îi atenua asprimea și oferea o ghirlandă de culori pe lângă utilitatea pe care o avea.

Trebuie să fi fost o școală, așa se explica aleea de lângă magazin căreia Esmeralda îi spunea umbriș. Pe vremuri, școlile aveau astfel de locuri în curte pentru pauzele de masă sau ca teren de joacă pentru timpul ploios. Jane nu credea că Esmeralda ar fi ascuns adevărul despre casa ei. Avea mintea destul de ageră pentru vârsta ei, dar cu siguranță că memoria îi mai juca și feste uneori, iar acum Esmeralda credea că probabil îi spusese deja. Numai așa se explica existența bazinului de înot și a terenului de tenis și a leagănelor pentru copii.

Dar nu conta, nu conta cât de ciudat ar fi interiorul casei, aveau un acoperiș deasupra capului, asta era important. Oh, ce fericite vor fi fetele în această atmosferă alpină, câtă libertate... câtă liniște și cântecul păsărilor...

Se întoarse către Esmeralda și-i spuse pe un ton atât de admirativ încât bătrâna n-ar fi putut nici măcar bănui dezamăgirea ei :

— Ai creat o lume de vis din ceea ce trebuie să fi fost la început terenuri de joacă și dealuri pustii. Nici în vis nu mi-aș fi putut închipui că ar putea fi așa, atâta culoare și parfum. Și peisajul din jur !

Esmeralda dădu din cap mulțumită. Draga de Jane, îi plăcea !

— A fost construită pe un deal mic, astfel încât pe timp de iarnă să se poată îndepărta zăpada. De asta este așa înclinat acoperișul. Și la fel de bun ca la început. N-a avut nici o crăpătură, nici măcar pe vremea celor mai rele furtuni, iar pereții sunt încă destul de rezistenți.

Jane cită cu voce slabă :

— Grinzile casei noastre sunt din lemn de cedru, iar acoperișul din lemn de brad.

Esmeralda o privi încântată, dar Jane fu cuprinsă de o stare de neliniște care-i tăie voioșia. Se întoarse. Broderic Adair !

— Puteți spune că sunt un purist, dar grinzile sunt din *kauri* și din *rimu*, iar *kauri* este una din speciile de lemn cele mai rezistente din lume.

Pentru moment, Jane se simți năucită, apoi înțelese.

— Oh, domnule Adair, credeți că nu știam asta ? Credeți că dacă am locuit în Fiji, nu cunosc decât palmierii și bambușii și alți copaci din lemn de esență moale ? M-am născut și am crescut în Christchurch, m-am mutat în Fiji când aveam doisprezece ani. Acum un moment, citam din Biblie, din Cântecul lui Solomon.

— Scuzele mele. Eu am crezut că vorbeați serios. Locuind în această zonă turistică, sunt obișnuit să ofer informații și sunt tentat să dau răspunsuri înainte să

se pună întrebări. O sărută pe Esmeralda. Arăți foarte bine. Vacanța asta ți-a priit. Ești de-a dreptul înfloritoare.

Ei bine, era nemaipomenit !

— Așa și trebuie, zise Esmeralda. Am luat dejunul în pat în fiecare dimineață, focul în șemineu fiind deja aprins pentru a fi destul de cald când mă trezeam. Toate celelalte mese ale zilei le-am luat întotdeauna împreună cu alte patru persoane. N-am râs atât de mult în viața mea. Și Willy este atât de drăguță ! M a făcut să mă simt atât de bine !

— Willy ? *Ea ?* Cine...

— Mama lui Jane, nora lui Henry. Este chiar nora pe care mi-am dorit-o întotdeauna, dacă aș fi avut un fiu. Înainte de a se căsători se numea June Willymore, apoi a devenit Grey și cu acest nume și-a semnat tablourile. Apoi, s-a căsătorit cu Noel Eastwood, dar a continuat să semneze cu Grey. Apoi, când Jane a început să picteze și ea, și-a spus Esmeralda, pentru a nu fi confundată cu June. Nu este Providența ?

Broderic Adair duse o mână spre cap.

— Mă tem că n-am înțeles. Nu știu de ce a trebuit să-și spună Esmeralda și nici nu văd aici mâna Providenței.

— Bărbații nu înțeleg la fel de repede ca femeile, zise Esmeralda placidă. Pentru că Jane semăna prea mult cu June, iar dacă Jane n-ar fi folosit cel de-al doilea nume al ei, Esmeralda, n-aș fi știut niciodată că este propria mea nepoată.

Urmărindu-l pe Broderic, Jane avu senzația că-i poate citi gândurile. Nu Providența juca un rol în toată povestea asta, ci mai degrabă Diavolul însuși !

— Doamna David a trebuit să închidă magazinul devreme astăzi, dar eu tocmai m-am despărțit de un grup de turiști care păreau foarte dispuși să cheltuiască bani. Mătușa Stella a sunat din Drumlogie să spună că vor plante și produse din lut. Am dus banii la tine acasă, sunt mai în siguranță acolo.

Esmeralda îi mulțumi și spuse :

— Îi voi arăta lui Jane magazinul mai târziu. Astăzi a condus toată ziua. Ar fi bine să mănânce şi apoi să se odihnească.

— A fost frumos din partea dumitale, s-o aduci pe doamna Grey acasă. Cred că ţi-a luat vreo două zile. Mulţumesc.

Era frumos spus, dar lui Jane nu-i scăpă tonul cu care o spusese. Ea era noua-venită în viaţa Esmeraldei. Iar vechiul ei prieten sublinia faptul că ea îi făcuse un serviciu unei străine, nici pe departe propriei sale bunici. Jane ar fi vrut ca Esmeralda să-i vorbească despre planurile ei.

— Domnule Adair, cred că ar fi mai bine să vă spun că...

Dar Esmeralda o întrerupse :

— Jane, copilă, nu te formaliza atât. Pentru că veţi fi vecini apropiaţi, ar fi mai bine dacă i-ai spune Rory de la început.

— Vecini ? Vecini *apropiaţi* ? Ce se petrece aici ?

— Oh, da, am vrut să-ţi scriu pe ilustrata pe care ţi-am trimis-o. Jane a încercat să găsească o căsuţă de închiriat, dar a fost în zadar, aşa că le-am oferit o vacanţă la mine, după terminarea şcolii.

Adair se încordă.

— N-a găsit nimic altceva ? Nici în Hawea sau Tarras ?

— Am încercat peste tot, zise Jane, în Cardrova, Luggati, Albertown, am intrat la fiecare fermă, în speranţa că ar avea o căsuţă liberă. Avem un apartament în Oamaru, dar ar fi mai bine să ne mutăm în centrul zonei turistice.

— Bineînţeles. Iar Esmeralda vă poate oferi tot : casă, poziţie, şi un magazin deja amenajat. Spuse toate astea pe un ton blând.

— Da, şi totul s-a petrecut absolut întâmplător, zise Esmeralda fericită.

— Da, absolut, zise Adair revenind la tonul lui sec.

— Şi bineînţeles că tablourile lor îmi vor spori vânzarea, iar responsabilităţile tale faţă de mine se vor reduce, Rory, avându-i pe ei în preajmă.

Rory zâmbi uşor.

— De când eşti o povară pentru mine, Esmeralda ?

Bătrâna îl privi cu dragoste. Pentru că Rory era nepotul pe care nu l-a avut niciodată.

— Rory... niciodată. Dar nu pot să nu mă bucur că acum împarţi grija cu altcineva.

— Când se va întoarce Kate, oricum n-o să mai fii singură.

— Mă bucur, dar Jane şi familia ei vor fi chiar aici, sub acelaşi acoperiş cu mine.

— Asta-i adevărat. Ei bine, acum trebuie să plec. Unde vei parca rulota ? Garajul este destul de mare. Obişnuiam să ţin unul dintre camioane acolo.

Jane speră ca el să plece acasă sau la familia Stewart, unde lua masa. După ce parcă maşina, se opri lângă uşile garajului.

Când păşi în coridorul casei, avu un sentiment ciudat. Avea pardoseală din piatră iar în mijloc un covoraş. De-a lungul ferestrelor, pervazul era plin de ghivece cu flori.

Esmeralda se uită spre tavan şi văzu un şir de coşuleţe pline cu turbă şi plante agăţătoare.

— Oh, Rory, dragule, le-ai pus acolo! Ce bine, oricum tavanul era prea înalt. Dar ce-i cu cablul acela ?

Rory zâmbi.

— Un scripete. Am născocit un sistem lipsit de pericole, sper, pentru a aduce florile în jos. N-am avut încredere în promisiunea ta de a mă lăsa să urc să le ud.

Ceea ce făcuse nu fusese uşor, îi luase destul timp, iar el era destul de ocupat cu ferma. Voia, deci, să-i facă pe plac bătrânei, gândi Jane, pentru că plantele avea destule şi afară.

După ce Esmeralda încetă cu laudele, deschise o uşă care dădea într-o cameră ce trebuie să fi fost o sală de clasă. Fusese ingenios împărţită în două, printr-un perete interior, cu o uşă arcuită. Jumătate era sufrageria, cealaltă era camera de zi.

Erau covoare din perete în perete, deci bunicul nu o ruinase de tot. Un covor moale, în nuanţe de gri şi

trandafiriu, potrivit perfect cu mileurile de pe mobila veche, dar confortabilă.

Şemineul era plin de lemne iar Broderic tocmai se apleca să le dea foc.

— Am să-ţi aduc nişte lapte şi ceva de mâncare. Ce zici de nişte cotlete? Corespondenţa ta este pe masă. Apropo, se întoarse către Jane, când intenţionaţi să vă stabiliţi aici?

— Eu rămân acum. Mama are o slujbă deocamdată şi vrea ca gemenele să termine anul şcolar în Oamaru. Au avut destule schimbări, pentru un singur an. Mai întâi am locuit în Auckland, apoi ne-am mutat în sud.

— Şi acum, de ce tocmai aici?

— Pentru că aşa plănuisem eu şi tata. Am venit aici ca să testăm piaţa. El s-a îndrăgostit de locul acesta şi a simţit că ar putea face ceva aici, numai că n-a mai trăit să-şi vadă visul împlinit.

— Înţeleg. Totuşi, este uimitor că nu aţi rămas în Fiji.

— Mama preferă o climă mai răcoroasă. S-a născut în Christchurch. În plus, şi eu, ca şi Noel, am simţit că aici voi reuşi. Dacă nu reuşim să vindem aşa cum am vândut în Queenstown şi Wanaka, voi munci într-un hotel. Dar aici, cu magazinul chiar în faţa casei, am să reuşesc, sunt sigură.

— Mai cu seamă că locuinţa nu vă costă nimic, adăugă el suav.

Înainte ca Jane să răspundă, interveni Esmeralda.

— Nu vor sta pe gratis. Mama ei nici n-a vrut să audă. A trebuit să le conving să vină să locuiască la mine, chiar şi cu chirie; le era teamă să nu mă deranjeze...

— Am ajuns la un compromis, domnule Adair... bine, naşă. Broderic! Este vorba despre o sumă mică pentru început, dar am căzut de acord că, dacă vom avea o perioadă bună şi vom reuşi să vindem, o vom mări spre sfârşitul anului. Îţi convine?

Ultima remarcă se voia sarcastică, pentru că asta nu-l privea nici pe departe, nefiind rudă cu bătrâna, dar el o luă ca pe un drept al lui şi răspunse:

— Da, o puteţi fixa mai târziu.

Jane se simţi deodată plictisită şi renunţă, apoi spuse cu sinceritate :

— Cred că naşa are nevoie de o băutură fierbinte. Acum am să fac nişte ceai, iar mai târziu pregătesc masa. Şi, ca să te scutesc de un drum, am să merg eu să iau cotletele. O plimbare bună mi-ar face bine după atâta mers cu maşina

— Depinde ce înţelegi printr-o plimbare bună. Pentru că avem de mers pe poteca străjuită de brazi, din spatele garajului, apoi urcăm puţin pe deal, printr-un desiş de mesteceni şi larice. Este o idee bună.

Jane se întreba de ce acceptase. Apoi înţelese. Voia să fie singuri, să poată discuta fără s-o supere pe Esmeralda. Ştia, nu avea nici un dubiu, nu le voia la Starlight. Dar avea nevoie de ceva mai mult decât duşmănie ca s-o poată face să se răzgândească.

Broderic refuză ceaiul pe care i-l oferi Esmeralda, slavă Domnului ! Jane o instală confortabil într-un fotoliu şi găsi şi un scăunel pentru picioare.

— Nu ştiam ce bine este să ai o fină. Acum, pot profita din plin de ea. Nu-mi rămâne decât să mă întind şi să trag un pui de somn. Am avut o zi minunată. După vacanţa petrecută în Oamaru, înconjurată de atâta lume, m-aş fi simţit singură dacă aş fi venit aici fără tine.

În alte împrejurări, Jane ar fi fost încântată de aleea străjuită de copaci, artistul din ea admira umbra frunzelor şi razele soarelui care pătrundea printre ele, culorile lichenilor dintre pietre, teii, plantele alpine, dar acum era prea tensionată. Totuşi, gândea ea, prezenţa lor la Wedgwood House nu-l privea câtuşi de puţin pe domnul Adair-Zgârie-Brânză !

Se apropie de un pâlc de cimbru sălbatic care împrăştia o mireasmă plăcută. Purta o pereche de pantaloni de lână de culoare închisă şi o bluză strânsă la mijloc de o curea îngustă.

Dincolo de un pâlc de liliac, zări ferma Starlight. O construcţie minunată, împrejmuită de o grădină care emana valuri de miresme şi culori. În faţa casei se afla o verandă care la intrare avea o cunună de glicină. Arăta de parcă „crescuse pur şi simplu". Casa nu putea

fi construită într-un loc mai potrivit şi inspiră atâta siguranţă ! Probabil că patru generaţii din familia Adair se născuseră şi orescuseră acolo, în linişte şi siguranţă Oamenii ca ei nu ştiau ce înseamnă nesiguranţa zilei de mâine. Tot ce Jane îşi dorea, era un acoperiş pentru familia ei.

Jane îşi imagină copiii uitându-se pe ferestrele dormitoarelor... băieţii în costume de marinar şi fetiţele cu şorţuleţe brodate şi cizmuliţe, jucându-se de-a v-aţi ascunselea şi alergând unii după alţii prin grădină. Iar cuplurile de tineri, cu siguranţă că se întâlneau pe verandă, în lungul amurg din sud, în spatele trandafirilor roz şi cununilor de glicină. Îi văzu şi pe bunici, stând pe scaunele lor vechi.

Jane se gândea... nu picta mult. Dacă tablourile ei vor deveni populare, va câştiga mult mai mult decât ar câştiga spălând vase sau ştergând mesele într-un restaurant. Va cumpăra şi o căsuţă undeva în această zonă, să nu mai depindă de nimeni, să nu mai fie ţinta remarcilor răutăcioase ale unui bărbat atât de ostil...

Broderic Adair o aştepta pe scări. Jane îşi ţinu capul sus şi îl privi curajoasă. Expresia lui era de nepătruns. O invită înăuntru.

Casa era minunată. Probabil că venea cineva pentru menaj, gândi Jane, doar că nu erau flori în vaze, dar tâmplăria era lustruită şi praful era şters.

Bucătăria însă nu era aşa de îngrijită. O pereche de cizme pline de noroi uscat era aruncată într-un colţ, iar pe jos erau împrăştiate câteva unelte. Dar nu erau vase murdare. Într-un coş erau câteva sticle de lapte, unt, ouă, o pâine, nişte fructe şi cotlete.

Broderic Adair stătea rezemat de colţul mesei, cu mâinile la piept, privind-o. Jane era încântată să refuze pâinea, untul şi fructele.

— Am cumpărat şi eu câte ceva din Alexandra, în drum spre casă, mulţumesc. Dar nu refuz cotletele.

— Le găteşti tu, atunci ?

Jane făcu ochii mari.

— Bineînţeles. De ce nu ? Ah, am înţeles ! Crezi că artiştii nu sunt oameni practici. Ştiu să pregătesc delicatese, chiar şi curry cu nucă de cocos şi mirodenii,

salate din fructe tropicale... Esmeralda a fost încântată de budincile și plăcintele mamei, ca și de friptura de vițel și budincile Yorkshire; sunt lucruri pe care o femeie singură nu le-ar găti, bineînțeles. Cred că proteja dumitale va fi mult mai bine îngrijită de acum înainte, domnule Adair. Ceva îmi spune că părerea dumitale este că am urmări anumite interese.

— Și nu-i așa? întrebă el rece. Nimic din cele întâmplate până acum nu m-a făcut să cred că sunteți altfel decât supărătorul domn Grey, cu care scumpa dar impulsiva noastră Esmeralda s-a căsătorit. Esmeralda are nevoie să fie apărată împotriva propriei sale firi.

Jane îl privi calmă.

— O să-ți schimbi părerea în câteva luni, domnule Adair. Toți o iubesc pe mama. Nu vreau să spun că ar fi o Pollyana, dar are darul de a aduce o rază de lumină în viața oamenilor. Singurul cu care de la început nu s-a înțeles, a fost bunicul. Ai să vezi cum nașa o să înflorească. Deja arată de două ori mai bine decât atunci când am cunoscut-o, în ciuda grijii dumitale pentru ea. Iar Louise și Lauris sunt încântate să aibă în sfârșit o bunică. Sunt jucăușe, ca toți copiii de vârsta lor, și fac o grămadă de nebunii dar, cu toate astea, sunt foarte drăguțe.

— Chiar în momentul acesta, aș vrea să pleci și să te întorci la Damaru dar, fiind cea care câștigă pâinea pentru întreaga familie, pur și simplu nu pot face asta. Oh, nu fi așa stânjenită... Nu caut să te impresionez declarând că nu-mi pot permite un asemenea gest. Și, în afară de asta, nu vreau ca Esmeralda să fie supărată. Pur și simplu țin la ea. Ochii i se întristară. Deocamdată arată ca o zână bună din povești. Este sănătoasă și voioasă, dar, la urma urmei, are optzeci de ani. Ce-ai să te faci dacă o să devină o povară, dacă o să aibă un atac de cord sau dacă boala ei de inimă o să se agraveze? N-aș vrea să fie din nou părăsită. Te avertizez că dacă ai de gând să te instalezi aici, iar pe ea ai s-o duci la o casă de bătrâni dacă i se întâmplă ceva, am să te dau afară imediat. Veți fi chiriași atâta timp cât va trăi Esmeralda.

Jane fu cuprinsă de o furie oarbă.

— Şi ce legătură are asta cu dumneata ? O cunoşti de multă vreme, dar nu-i eşti rudă. Noi suntem rude prin alianţă, dar tot este ceva. Îmi pare destul de ciudat... este ca şi cum ai avea unele interese ulterioare.

— Da, sunt de acord, am un interes, unul ulterior. Dacă vrei să ştii ce legătură are cu mine, am să-ţi spun. Se întâmplă să fie... Se opri, părea că-şi caută cuvintele. Ei bine, sunt administratorul averii Esmeraldei. I-am luat locul tatei şi, crede-mă, nimeni n-o să profite de pe urma ei.

Jane ridică coşul.

— Înţeleg. Dar dă-mi voie să-ţi spun că Esmeralda nu va avea decât de câştigat din partea aceasta a familiei Grey. Sunt sigură că în mai puţin de o lună, domnule Adair, ai să-ţi schimbi şi dumneata părerea şi, deşi mi-e greu să cred, vei fi chiar bucuros de venirea noastră aici !

Pe când se îndrepta către uşă, cuvintele lui o făcură să se oprească.

— Esmeralda te-a rugat să-mi spui Rory. Va trebui s-o faci ca să n-o supărăm cu atitudinea noastră duşmănoasă unul faţă de celălalt. Şi aş vrea să nu-i spui nimic despre discuţia noastră. Nu vreau s-o supărăm.

Cuvintele lui erau precum cuburile de gheaţă, iar privirea de un verde pur.

— Din punctul acesta de vedere, cel puţin, *domnule Adair*, suntem de acord. Nici *eu* nu vreau s-o supărăm. Totuşi, cred că n-am să-ţi spun Rory ; nu ţi se potriveşte. Este un nume oarecum prietenesc. Am să-ţi spun Broderic. Este un nume aspru. Şi, apropo, am să-ţi arăt chitanţele pentru chirie în fiecare lună. Oh, nu fi surprins ! I-am şi dat prima rată, în avans. După trei paşi se opri şi-l privi peste umăr. Şi mai este ceva. Nu eşti singurul care pune condiţii. Nici eu nu voi permite ca mama şi surorile mele să nu se simtă binevenite aici. Altfel, nu-i voi mai ascunde Esmeraldei părerea mea că tu eşti problema într-un cadru altfel perfect.

Nici măcar nu se mai obosi să trântească uşa.

CAPITOLUL III

A doua zi dimineaţa, Jane se trezi cu un sentiment de bucurie. Soarele pătrundea în camera ei iar păsările cântau la unison cu apele râului Adair.

Se duse la fereastră şi trase perdelele. Cântecul păsărilor se întrerupse, ca şi cum le-ar fi deranjat, dar nu, una era acolo, cu ciocul într-o floare aurie care atârna deasupra apei. Privi fascinată pasărea de culoare verde-măsliniu căutându-şi hrana care-i plăcea atât.

Auzi un zgomot ca un fâşâit de tafta. Era o pasăre *tui* într-un tufiş, care dispăru imediat. Era cu adevărat ca în Paradis ; atâta linişte... se putea auzi chiar foşnetul aripilor păsărilor. Zări încă o pasăre care-şi căuta hrana în flori. Penele ei întunecate străluceau irizat în razele soarelui, iar smocul de pene din jurul gâtului amintea de un guler alb apretat... nu-i de mirare că i se mai spunea şi pasărea-preot. Un stol de rândunele erau adunate pe crengile unui arţar. Jane se hotărî să le dea nişte pâine înmuiată. Îşi puse un halat şi aruncă o privire în camera Esmeraldei.

Esmeralda o văzu şi-i aruncă un zâmbet care-i trăda fericirea absolută. Era încă în pat. Părul ei alb avea reflexe argintii în bătaia soarelui. Jane o sărută.

— Îţi aduc micul dejun aici.

— Adu-mi numai o ceaşcă cu ceai acum O să iau micul dejun împreună cu tine, Jane. E atât de plăcut să ai pe cineva lângă tine şi să ştii că aşa va fi pentru tot restul vieţii, încât nu vreau să mai pierd nici o clipă ţinevind în pat. La vârsta mea, orice clipă este preţioasă, cu atât mai mult de când eşti tu aici.

— Sper să am aceeași poftă de viață la vârsta ta, zise Jane. Mă duc să aduc ceva de mâncare rândunelelor până se face ceaiul, apoi îți pregătesc baia.

În timp ce arunca ceva de mâncare păsărilor, începu să cânte „Pippa Passes" de Browning, cântecul fetiței morărițe care avea numai o zi liberă pe an.

„Este primăvară,
Iar ziua este la început,
Este ora șapte.
Dealurile sunt pline de rouă,
Ciocârliile zboară,
Melcii stau pe jăratic,
Iar Dumnezeu se află în Ceruri,
Lumea întreagă este fericită !"

Și Jane avea să fie fericită, în ciuda suspiciunilor bărbatului acela de la fermă. Zâmbi. I se părea o fericire să audă undeva sus, deasupra piscurilor Starlight, cântecul unei ciocârlii. Pe cărarea din pietre, un melc lăsase o dâră argintie iar fiecare deluşor era într-adevăr plin de rouă.

Intră în casă. Tăie câteva felii de pâine, le unse cu unt și le puse pe o farfurioară pe care o acoperi cu un șervețel de bumbac. Puse și ceainicul și duse tava în camera Esmeraldei.

Fericirea Esmeraldei era molipsitoare iar temerile lui Jane dispărură. Luară o masă bogată apoi, după baie, făcură ordine în camere. Jane refuzase cu o seară înainte ca Esmeralda să-i arate casa, ca nu cumva s-o obosească prea mult, așa că acum era timpul să facă o vizită prin toată casa.

Toate camerele dădeau spre holul lung, plin de ghivece de flori.

— O să-i spunem seră, zise Esmeralda, ca și cum ar fi o casă muzeu. Chiar și cuvântul îmi sună elegant. Partea destinată închirierii se află în capătul holului. N-o să mai fie nevoie să încuiem ușa. Întotdeauna am crezut că o familie nu este completă dacă nu este alcătuită din trei generații. Dar acum, în sfârșit, pot spune că am o familie.

Intrară într-o cameră de zi sărăcăcios mobilată, dar care, cu piesele de mobilier pe care le vor aduce din Fiji, o să arate mult mai bine.

— Iar serile, vom sta împreună să ne uităm la televizor, zise Esmeralda, sau o să jucăm monopoli, sau poate doar o să citim ceva.

Bucătăria, pe vremea când clădirea era folosită ca şcoală, era probabil o cameră pentru servit ceaiul de dimineaţă pentru profesori. Era bine utilată, avea chiar şi un frigider mare, cu un congelator în partea de sus. Alături de cele patru dormitoare era o cameră de baie.

— Dacă veţi folosi baia de lângă camera mea, tu şi mama ta veţi avea fiecare câte un atelier. Cele din capătul holului, pentru că au cea mai bună lumină.

Jane încă se afla într-o stare de euforie. Esmeralda continuă să-i arate casa.

— Dormitoarele nu sunt tocmai moderne, dar saltelele sunt bune. Paturile sunt aduse de la Starlight. Când mama lui Rory a schimbat mobila, s-a gândit ca pe-cea veche să mi-o dea mie, scutindu-mă astfel de o cheltuială în plus. Ce zici ?

Jane o îmbrăţişă.

— Este pur şi simplu minunat. Avem şi noi, bineînţeles, câte ceva : cearşafuri, pleduri şi câteva piese de mobilier de care mama sunt sigură că nu ar vrea să se despartă, porţelanuri, tablouri din belşug, ornamente. Şi rogojinile. Vor sosi aici cu vaporul... dacă... Naşă, eşti sigură ?

Esmeralda o privi.

— Jane ! Noapte de noapte mergeam la culcare gândindu-mă că ar putea fi ultima mea zi petrecută în mijlocul munţilor mei, grădinii şi păsărilor mele. Dar ştiu că acum viitorul meu este aici şi aici se va sfârsi. Nu vreau să te mai aud vorbind aşa. Ceea ce-mi oferiţi voi înseamnă mult mai mult decât ceea ce vă ofer eu... o casă... Voi îmi oferiţi dragoste, siguranţă şi linişte sufletească. Hai să terminăm cu prostiile astea şi să-ţi arăt magazinul !

Jane fu de acord şi întrebă :

— La ce oră deschizi, naşă ?

— Nu am un program fix. O să-ţi arăt mai târziu

cum facem. Rory a inventat un mecanism. A instalat un soi de interfon. Se află în verandă cu un bilet pe care scrie: „Ridică receptorul". Astfel, știu că avem clienți. Sau vine băiatul de la garajul unde trage autobuzul și ne anunță că sosesc turiștii.

Nu există nimic mai plăcut pe lume decât să-ți creezi un cămin al tău, gândi Jane. Esmeralda a trebuit să muncească toată viața pentru asta și i s-a părut firesc.

Jane începu să despacheteze. Își instală un șevalet, lăsându-l în rulotă pe cel pliant. Esmeralda îi spuse să aducă o masă mai veche, din spălătorie, pentru acuarele și borcane și-i sugeră să ia o etajeră din camera de zi pentru cărți și fotografii.

Jane puse o fotografie a tatălui ei vitreg și una a mamei și surorilor sale pe șemineul vechi. Esmeralda aduse o vază plină cu liliac alb care adăugă camerei o notă artistică.

Jane privi în jurul ei.

— Ah... numai frumusețe, înăuntru și afară... uneltele muncii mele sunt din nou la îndemână! Oh, apartamentul acela mă înnebunea! Nu aveam destul spațiu, iar zgomotul permanent al străzii mă stresa! Aici, voi putea picta, în sfârșit!

O văzu pe Esmeralda întorcând privirea, apoi se întoarse și ea și-l văzu pe Broderic Adair.

— Însă principalul lucru este să le poți vinde aici, zise el.

Jane își păstră calmul.

— Nu pot să nu fiu de acord. Dar dacă nu riști, nu câștigi nimic. Mulți artiști care vor să trăiască de pe urma muncii lor, oricare ar fi asta: teatrul, pictura, sunt îndreptățiți să se teamă puțin. Dar dacă n-ar îndrăzni niciodată, dacă n-ar avea încredere în ei... dacă ar asculta întotdeauna de suspiciunile altora... atunci lumea ar fi mult mai săracă. Poate că sună arogant, poate că așa și este, dar orice creație cere încredere în propriile capacități. Tata credea că aici ar fi putut reuși cu ajutorul paletei și șevaletului. Cu siguranță că el picta mult mai bine decât mine... dar moartea mi l-a răpit. Iar eu sunt hotărâtă să continuu ceea ce

a început el. Sunt hotărâtă să-i îndeplinesc visul. Dacă munca mea nu se va dovedi atât de profitabilă pe cât a fost în Queenstown și Wanaka, ei bine, atunci știu să fac și alte lucruri. Mi-am câștigat existența lucrând în restaurante. Dar luna trecută am reușit să câștig din vânzarea tablourilor de două ori mai mult decât dacă aș fi făcut orice altceva. Avem nevoie de bani pentru ca mama, cel puțin acum, la o vârstă mai înaintată, să poată ști ce înseamnă să ai propriul tău cămin.

Esmeralda chicoti.

— Trebuie să te înscrii la Clubul fetelor. Ai înclinație pentru oratorie. Mi-ar plăcea să te aud luând cuvântul împotriva celor de la Clubul tinerilor fermieri, mai ales împotriva lui Rory. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată rămas fără replică.

Jane ar fi vrut ca el să nu ia în seamă cuvintele Esmeraldei, dar îl văzu dând capul pe spate, râzând.

— Hai să zicem că n-am rămas fără replică, ci că așteptam doar momentul să aplaud discursul ei retoric.

Sună telefonul și Esmeralda se duse să răspundă. Jane îl privi direct în ochi.

— Dacă ai vrut să mă faci să mă simt prost pentru că aș fi încercat să-mi motivez intenția de a-mi vinde tablourile, atunci n-ai reușit. Cred că am talent și *pot* reuși.

Rory zâmbi și gropițele din obraji i se adânciră.

— Jane, și eu cred același lucru. Și mai cred că ai și curaj iar eu admir curajul. Dar... familia mea a avut întotdeauna grijă de Esmeralda, a protejat-o de ea însăși, de furia ei pripită, iar acum am rămas doar eu. Se lasă prinsă de entuziasmul altora. Își lasă mintea condusă de inimă. Și este prea bătrână să fie părăsită din nou. Dacă ceea ce spui nu este planul unei pisici sălbatice, atunci eu am să fiu primul care-ți va lăuda succesul.

— Foarte frumos din partea ta. Apoi se opri pentru că se întorcea Esmeralda.

— Plec la Maungo-Whetu pentru cumpărături, zise Broderic Adair. M-am gândit că poate vrei să-ți faci provizii, Esmeralda, după o lună de absență.

— Da, mulțumesc. Jane, nu-ți scoate bluza aceea de artist. Este o reclamă bună. Oamenii se așteaptă să fii îmbrăcată așa.

Era o bluză cu un imprimeu înflorat și cu o garnitură neagră la gât. O cumpărase numai în ideea de a ascunde petele de vopsea.

— Da, dar acum este plină de vopsea. Am să-mi pun o jachetă.

Luă o jachetă cafenie de velur, își dădu cu puțin ruj și-și pudră fața. Își luă poșeta și un coș pentru cumpărături.

— Dar nu cred că pot pune totul în coșul acesta. O să-mi dea o cutie de carton?

— Da, dar nu se ocupă Esmeralda de cumpărături? întrebă Broderic Adair.

— Nu. S-a terminat cu separarea familiilor Grey și Eastwood. Nu mai aduce subiectul în discuție, pentru Dumnezeu! Mi-a luat o jumătate de noapte ca s-o conving. Stăm aici cu o chirie mică și cum ea spune că s-a cam săturat de atâta gătit, o să mănânce împreună cu noi. Unde se gătește pentru patru persoane, se poate găti și pentru cinci. Micul dejun o să-l ia în camera ei pentru ca gemenele să nu o deranjeze cu foiala lor înainte de a pleca la școală. La urma urmei, avantajele sunt de partea noastră. Iar Esmeraldei nu-i rămâne decât să cedeze și să învețe că este la fel de bine să primești cu eleganță, ca atunci când oferi.

Jane observă o schimbare. Broderic o privea cu respect.

— Esmeralda, ți-ai găsit nașul. Toată viața ta ai fost cea care a dat. Acum va trebui să înveți să și primești. Hai, Esmeralda. Uite-ți sacoșa. Nu am toată ziua la dispoziție. Mașina este în fața casei.

*
* *

O prezentă vânzătorului, Alan Hughes, ca fiind fina Esmeraldei care a venit să locuiască împreună cu ea. Era mult mai ușor decât să-i povestească despre relația lor de rudenie. A locuit până acum în Fiji, dar acum

va veni să stea împreună cu Esmeralda, spusese el. Întrebă apoi dacă văzuse expoziția de tablouri din Mall, apoi îi spuse că mama și surorile ei vor sosi și ele curând.

Alan Hughes o întrebă dacă plătește din cont. Jane îl privi îmgrozită.

— Nu, cu bani gheață. N-am fost niciodată ceea ce se cheamă o familie înstărită și, dacă nu avem bani, trebuie să ne descurcăm și fără ei.

— Aș fi vrut ca mulți să aibă principiul ăsta. Dar, fermierii nu pot proceda așa. Ei nu câștigă bani la fiecare sfârșit de săptămână, astfel că notele de plată sunt achitate numai la sfârșit de lună. Preferam să am mai mulți clienți ca dumneavoastră. Apoi, adăugă repede : Nu că ar fi fost vreodată nevoie să-i amintesc lui Adair of Starlight să-și achite nota de plată !

Era un sat drăguț, cu dealuri mărunte. Părăsiră strada principală, luând-o pe un drum ușor înclinat. Clădirile, puține la număr, erau așezate simetric. Biserica era construită din pietre cioplite uniform, zugrăvită în alb, cu pervazuri de un albastru pal, iar ferestrele erau zăbrelite. Acoperișul și turla foarte mică erau din plăci de culoare gri. Cimitirul, foarte mic, bine îngrijit, dispărea într-o pădure de pini.

Parcarea nu era un talmeș-balmeș, cum întâlnești de obicei, cu mașini lăsate neglijent și cu unelte agricole lăsate în paragină pe iarba din împrejurimi. O clădire care servea în același timp de Cămin și Centru pentru tineret se ridica alături de biserică și, deși modernă, era construită în stilul fermelor și se încadra foarte bine în peisaj, înconjurată de copaci uriași.

Magazinul nu era un conglomerat de mărfuri. Era o clădire veche, care probabil că servise mai întâi drept depozit de mărfuri, de la ace până la ancore ; acum însă, era renovat și dotat cu un sistem de congelare.

Era aproape ca un mini-market. În față, pe veranda pavată cu piatră, erau câteva bănci unde bătrânii se puteau odihni și sta de vorbă. În apropiere mai exista încă un loc amenajat pentru priponit caii.

Jane ardea de dorință de a picta imaginile acelea. Erau într-adevăr locuri frumoase. Nu-mi rămâne decât să-i demonstrez acestui Broderic Adair, gândea ea, că nu vreau să profităm de bătrână, ci vreau cu adevărat să ne stabilim aici.

* * *

Peste alte două zile, Jane află că de când plecaseră părinții lui, Rory venise în fiecare seară la Wedgwood House să ia masa împreună cu Esmeralda. Lisel îi spusese. Era o fată drăguță, exact așa cum te aşteptai să arate o austriacă ; avea părul lung, împletit în cosițe ridicate în jurul capului, iar ochii erau albaștri ca gențiana. Aveau o casă frumoasă, ea și Hamish.

Datorită lui Rory, zise ea. Este un șef minunat. Hamish avea o *whare* înainte de a se căsători, dar...

— *Whare?* Ce este asta ?

Lisel chicoti.

— Va trebui să explic un cuvânt maori unei originare din Noua Zeelandă ! E ciudat, dar îmi place. Este o cabană. Sunt câteva și pe culmea din spatele plopilor. Bărbații necăsătoriți le preferă. Pe vremea când doamna Adair era aici, ei coborau doar pentru a lua masa. Cei care locuiau în casa noastră au plecat chiar când eu și Hamish ne-am căsătorit. Noi am mers la Innsbruck pentru că Hamish trebuia să-mi cunoască familia și tot acolo am făcut și nunta. În timpul acesta, la propunerea lui Rory, membrii familiei Adair au zugrăvit casa, au ridicit balconul și, de-a lungul verandei au plantat copaci specifici Austriei. Drăguț din partea lor, nu ?

— Foarte drăguț, aprobă Jane. Dar cred, Lisel, că și ei s-au bucurat că Hamish are o soție ca tine : gospodină, veselă tot timpul, bună cu animalele, iubește muntele. Unora nu le place izolarea, mai cu seamă dacă vin de la oraș. Iar tu, chiar ai adăugat un aer austriac casei voastre, nu-i așa ? Grădina trebuie să fie creația ta. Am văzut un strat de anemone, un soi pe cale de dispariție chiar, iar pe pietrișul de acolo îmi

face impresia că ar fi un strat de flori alpine, n-am fost să văd. Nu-i așa ?

— *Ja*. Sunt margarete de munte, ferigă și flori de colț din Noua Zeelandă și violete mici de munte. Nu prea văd să crească pe aici bujori de munte... e ciudat că li se spune așa, când în realitate sunt piciorul cocosului, niște plante uriașe... dar am câțiva acolo, sus în prundiș. Am și gențiană și orhidee și încerc să aduc și alte câteva flori de acasă — anemone galbene și violete. Dar toate acestea trebuie făcute cu permisiunea și colaborarea celor de aici, desigur, astfel încât să nu aduc ceva care ar putea dăuna.

— Lisel, cred că este minunat ceea ce faci și mă întreb cum găsești timp pentru toate. Vii și o zi-două pe săptămână la Starlight și gătești pentru Rory, nu-i așa ?

Lisel râse.

— Îmi place să mai câștig și ceva bani. E bine să am economiile mele, astfel încât, dacă părinții mei sunt bolnavi și au nevoie de mine, să pot merge la ei, sau să-i duc pe copii la fiecare cinci ani să-i vadă. Și, până acum, nu am pregătit decât prânzul pentru Rory.

Jane reacționă imediat :

— Până acum ? Și cine... ?

— Da, până înainte de a pleca Esmeralda cu tine. Rory obișnuia să ia masa împreună cu ea. Asta o făcea să gătească mereu. Știi, bătrânii tind să se neglijeze în ce privește mâncarea. Și o ajută și în alte privințe, firește.

— Vrei să spui că-i plătea mesele ?

Lisel ezită.

— *Nein*. Ei bine, legumele erau de la fermă, cele pe care ea nu le avea în propria grădină. Ea pregătește salate de legume, pe care Rory și Hamish le consideră niște prostii. Ei cresc... cum le spuneți ?

— Cartofi, morcovi, varză ?

Lisel dădu din cap.

— Da, are la fermă și carne. Așa că hrana era în mare parte de la Rory. Esmeralda venea cu fandoselile, cum le spune ea, budinci și prăjituri.

— Venirea mea, prin urmare, îţi aduce mai multă muncă, Lisel ?

Lisel păru încurcată.

— Puţin... Dar nu mă deranjează. Rory este foarte răbdător cu copiii, pentru un burlac, deşi cred că ar prefera mai multă linişte serile. Dar...

— Lisel, am să-i spun că lucrurile pot rămâne ca până acum Va lua masa de seară împreună cu Esmeralda. Şi, dacă el doreşte, când vor sosi mama şi surorile mele, ei pot lua masa separat. Le-o trimitem noi.

*
* *

Ştia unde se află Rory în dimineaţa aceea şi probabil că era şi singur, lucru care-i convenea. Venise şi întrebase de prăjiturile Esmeraldei şi de gustarea lui de dinainte de prânz, cu încrederea nepotului preferat, căruia nu i se refuză nimic, niciodată şi spusese că se va duce la râul Adair să deblocheze cursul apei. Căzuseră câteva lespezi care nu creaseră nici o problemă până când a căzut şi un copac. Astfel, se crease un baraj iar apa pătrunsese în padocul din deal.

Jane era puţin încordată. Nu ştia cum o să reacţioneze la propunerea ei. Îşi planificase în gând tot ce avea să spună, dar când el se întoarse şi o privi, rămase fără glas.

Câinele sărea în jurul lui.

— Jos, Bluey ! zise Broderic Adair. Se încruntă. S-a întâmplat ceva cu Esmeralda ? Sau în Oamaru ?

Era drăguţ din partea lui să întrebe asta şi ea se calmă puţin.

— Nu, respir greu din cauza urcuşului. Mi-am pierdut antrenamentul. În Fiji înotam aproape în tot cursul anului şi asta mă ţinea în formă. Acum, că m-am stabilit, am să încep să hoinăresc prin împrejurimi, ca să-mi menţin condiţia fizică. Am dus o viaţă sedentară, în ultima vreme.

— Să trăieşti în ritmul Esmeraldei nu este atât de uşor precum te aşteptai, nu ? Dacă este aşa, recunoaş-

te-o acum, înainte ca Esmeralda să se atașeze prea mult de tine. De asta mă temeam. Hotărârea ta de a locui aici a fost luată într-un moment de entuziasm, descoperind o rudă înstărită. Am avut îndoieli și am avut și curajul să mi le exprim, iar tu m-ai crezut un ticălos... nu-i așa ? Recunoaște !

— Da, dar...

— Dar acum înțelegi și ai venit aici să-mi spui că nu crezi că o să meargă.

O cuprinse furia și obrajii i se îmbujorară.

— Broderic Adair ! N-am mai cunoscut pe nimeni atât de priceput să pună cuvintele pe buzele altora. Cine te crezi ? Domnul Știe-Tot sau Lordul Insulelor ? Ai aptitudinile unui despot de primă mână. Vrei să știi de ce am venit aici ? Pentru că am aflat de la Lisel — apropo, nu se plângea, nici pe departe — că obișnuiai să iei masa de seară împreună cu Esmeralda, iar motivele tale erau unele altruiste, astfel Esmeralda gătea ceea ce trebuia să mănânce și totodată era un prilej să-i oferi carne și legume de la fermă. Am venit aici având o părere foarte bună despre tine, aflând toate acestea. Lisel spune că ești foarte bun cu copiii, dar că ar fi mai bine dacă ai avea serile liniștite. Așa m-am gândit și eu. Pe propriii tăi copii îi poți struni, pe ai altuia însă nu poți decât să-i suporți. Așa gândeam, Broderic Adair ! Mi-am dat seama că venirea mea ți-a schimbat modul de viață mai mult decât îmi închipuisem eu și chiar te-am admirat că nu ai amintit nimic despre asta. Nu te-ai plâns, și cred că i-ai spus și Esmeraldei să nu spună nimic despre toate astea. Am crezut că ai vrut să mă scutești de mai multă muncă cu gătitul, când eu încercam să petrec mai mult timp în atelier, să realizez o colecție de tablouri cât mai mare. Și acum, am ajuns să aflu că tu, de fapt, îți închipuiai că am să cedez ! Nu mă deranjează deloc stilul de viață al Esmeraldei. Și asta pentru că pur și simplu *o iubesc*. Doar că am muncit prea mult în atelier, asta-i tot. La fel ca scriitorii, presupun, care stau toată ziua la mașina de scris, când îi presează timpul. Oh, mă scoți din sărite ! Tu... Ohh !

Stătea încă, sprijinit în lopată, privind-o. Îi văzu faţa ca de vultur izbucnind în râs şi asta o înfurie şi mai tare. Îi întoarse spatele, păşi pe o piatră şi-şi pierdu echilibrul şi căzu. Îl auzi apoi aruncând lopata şi într-o secundă fu lângă ea şi o ajută să se ridice şi să-şi recapete echilibrul. Se simţi umilită, avea lacrimi în ochi. Încercă să-l respingă dar strânsoarea lui era puternică, iar faţa lui destul de aproape de a ei.

— Nu, liniştește-te, altfel o să cazi din nou dacă nu eşti atentă.

Ochii ei verzi străluceau.

— *Tu* eşti cel care a căzut. Tu eşti cel care greşeşte, dă-mi voie să-ţi spun. Dar să te scuzi, tu? Nu! Nu tu!

Rory încă rădea, iar ea simţi cum îl urăşte şi mai mult. Era furioasă, iar el lua totul în glumă.

— Stai puţin, Jane. N-am avut timp să-mi cer scuze. Şi chiar asta intenţionam să fac. Dar acum câteva momente ai căzut, ca apoi, imediat, să vin să te ajut. Acum, stăpâneşte-te şi dă-mi o şansă. Eu, Broderic Torquil Adair, o implor umil pe Jane Esmeralda Grey să mă ierte pentru că am judecat-o greşit şi îmi iau angajamentul solemn ca de acum înainte să n-o mai bănuiesc de nechibzuinţă şi instabilitate. Jur cu mâna pe inimă, în această zi de patru noiembrie, în anul Domnului 19...

Nu mai continuă. Jane izbucnise în râs. Râsul ei ajunse până în josul dealului şi-i umplu Esmeraldei inima de bucurie. Nu ştia nicidecum că era râsul care ştergea orice urmă de animozitate din inimile şi minţile a două persoane.

— Slavă Domnului! zise Broderic. Am crezut că am pătat caietul de teme din nou, şi că tu ai să-i spui Esmeraldei de ce te-am acuzat, iar ea o să mă jupoaie. Ai văzut-o vreodată furioasă? Nu, bineînţeles că nu, tu eşti tot ce are mai scump pe lume. Când e furioasă, toţi fugim din calea ei. E ca atunci când scapi tot praful de copt în prăjitură şi spuma umple cuptorul. Poate că am exagerat cu grija mea faţă de ea. Eram foarte tânăr când a murit primul ei soţ, dar amintirea lui este atât de vie! Şi e firesc! El m-a învăţat să

pescuiesc, să joc cricket, el mi-a dat primul meu album de timbre, primul aparat de fotografiat. Era ca un tată pentru mine, Tom Mayfield, dar n-a avut niciodată propriul lui fiu. Apoi, Esmeralda s-a căsătorit cu acel... acel... Se opri, amintindu-şi că vorbea despre bunicul lui Jane.

Dar Jane continuă pentru el :

— Acel bărbat neînchipuit de meschin, de egoist, crudul Henry Grey, care a distrus tot ce-i lăsase Esmeraldei soţul ei. Broderic, nu mă mir că ai fost aşa duşmănos la început. Ţi-ai închipuit, probabil, că suntem nişte paraziţi.

Strânsoarea lui se reduse, dar o ţinea încă în braţe. Îi zâmbea. Şi pentru prima oară, Jane gândi că avea ochii calzi, un amestec de verde şi căprui, dar nu avea nimic rece, nimic aspru.

— Este prima oară când mi-ai spus pe nume, în mod natural. Înainte o făceai parcă în răspăr şi numai pentru a o mulţumi pe Esmeralda. Preferai să-mi spui Broderic Adair, nu ?

Jane râse.

— Da, este o combinaţie nu prea reuşită. Spune-mi, te cheamă cu adevărat Torquil ? N-am mai întâlnit pe nimeni cu numele acesta. Îmi place.

— Mi s-a spus aşa după Tom, primul sot al Esmeraldei. Şi pe el îl chema aşa, este echivalentul lui Thomas din engleză. El şi bunicul meu erau ca David şi Jonathan. Şi acum, hai să vorbim despre mesele de seară. E în regulă. Cu mult înainte să vii tu aici, m-am gândit că ar putea fi totuşi greu pentru Esmeralda să gătească în fiecare zi, aşa că...

— Aşa că te-ai gândit că ar fi mai bine să iei masa cu Lisel. Dar, de acum înainte, voi găti eu, iar tu vei continua să iei mesele de seară cu Esmeralda.

I se păru ciudat că până atunci nu observase ce buze conturate avea.

— Jane Esmeralda, m-ai acuzat sau nu acum cinci minute, că pun cuvintele pe buzele celorlalţi ? Acum o faci tu. Da, aş prefera să iau masa cu tine şi cu Esmeralda. Cred că ar fi mai bine să-i las pe Lisel şi Hamish cu familia lor. În plus, Lisel pregăteşte şi prânzul pen-

tru noi, bărbaţii. Dar, pentru că tu eşti cea care face piaţa acum, hai să ne lămurim. Eu voi plăti toate cheltuielile la băcănie, produsele de băcănie sunt afectate de inflaţie şi nu mă aştept... Oh, Doamne, ce am făcut?

— Broderic Adair! Tu eşti cel care asigură alimentele pentru primul fel. Desertul va fi al meu, sau afacerea cade.

El se gândi puţin.

— Nu trebuie să faci asta pentru că eu te-am considerat a fi la fel ca Henry când te-am cunoscut. Jane, nu te supăra din nou pe mine. Dacă te-ai fi hotărât să faci asta fără ca vreunul din noi să fi auzit vreodată de Henry, aş fi acceptat cu bucurie, luându-l ca pe un gest reciproc, între vecini.

— Dar m-am gândit la asta mai înainte, Rory, ce zici de mesele de prânz?

— Nu, Hamish şi cu mine muncim împreună şi Lisel nu este de acord cu pauza de prânz acasă. Şi nici n-ar fi cinstit faţă de tine. Pe la prânz sosesc în general şi autobuzele cu turişti de la Te Anau. Iar micul dejun îl pregătesc eu, bineînţeles. Zâmbi. Nu cred că ai observat, dar mi-ai spus *Rory*.

Zâmbi şi ea.

— Da. Dar îmi place mai mult Broderic.

— Chiar dacă este un nume respingător?

— Nu-ţi forţa norocul. S-ar putea să izbucnesc din nou.

— Ei bine, atâta timp cât nu adaugi Adair, te las să-mi spui aşa. De fiecare dată când îmi ziceai aşa, mă simţeam ocărât. Rămâi până termin? Nu durează mult. O să fie o pauză plăcută.

Jane încuviinţă făcând un semn cu capul şi se aşează pe un morman uriaş de bolovani. Rory săpă până la ultimul bolovan care blocase cursul apei şi apoi puse lopata sub acesta şi începu să ridice de mâner.

Jane ezită, apoi zise:

— Aş putea să te ajut?

— Da. Dar stai în spatele meu. Rostogoli un bolovan pentru a devia cursul apei, apoi reveni la mecanismul de pârghii pe care-l făcuse cu puţin înainte.

Numără și când zise „trei", amândoi împinseră și reușiră să îndepărteze barajul Bluey începu să sară nebunește și să latre.

Jane îl privi și începu să râdă.

— Cam așa mă simt și eu. Ce bine e să acționezi fără nici un pic de reținere. Asta chiar că este o realizare. Este mai mult decât agricultura sau creșterea oilor sau tunsul ierbii. Cred că adesea ai astfel de necazuri

— Da, zise el. Avem câteva apeducte cu mici poduri peste ele, și trebuie să le păstrăm. Dar barajele de genul acesta pot provoca necazuri mari.

— Am văzut că ești un fermier priceput. Asta-mi place. Știu că nu este posibil să păstrezi un gard sau o grădină la fermă la fel cu cele de la oraș, dar la ferma ta totul este îngrijit, iarba și arbuștii sunt foarte bine întreținute. Te-am văzut seara trecută în curte, ocupat cu tunsul ierbii până spre amurg. Aș fi vrut să vin să te ajut, dar n-am vrut să crezi că...

— să cred că... s-o spunem pe șleau. Ei bine, accept oferta ta acum. A venit vremea tunsului. Dar nu aș vrea să fie o povară pentru tine. Faci și așa destule pentru Esmeralda și n-aș vrea să-ți răpesc din timpul tău de lucru. Pictura este munca ta, așa cum ferma este a mea. Te poți ocupa de grădina mea când îți permite timpul. Și mulțumesc.

Jane îl ajută să curețe locul de bolovanii care se adunaseră în jurul barajului. Se spălară pe mâini în apa care acum curgea lin, Rory îl chemă pe Bluey și coborâră dealul.

— Am să-i spun Lisei că revin la obiceiul de a lua cina cu Esmeralda, zise Broderic.

Jane se simțea mult mai bine. Era fericită chiar, în ciuda pantalonilor uzi, brațului julit, și mușchilor care începuseră să o doară. Acum nu se mai simțea ca un intrus. Îi venea greu să se mai gândească la tablourile ei.

Se gândi că ar trebui să păstreze obiceiul, să nu ia seara gustări rapide. Din fericire, scosese niște carne din congelator cu o seară înainte. Era o bucată de carne de vițel. O tăie felii și le garnisi cu diferite legu-

me, apoi le puse la cuptor. Proprietara lor din Oamaru îi arătase cum s-o pregătească.

Esmeralda avea o tavă de argint, de formă ovală, şi friptura o să arate tocmai bine pe ea. O s-o garnisească cu cartofi prăjiţi, dovlecei, sos şi igname fierte. Fără hrean, care ar putea lua mirosul celorlalte. Nu voia nimic care să amintească de bucătăria tropicală, aşa că o să servească un desert uşor.

Dacă Rory era conservator în ce priveşte mâncarea, atunci aşa o va avea. După o cină grea ca aceasta o să servească o ruladă cu dulceaţă; dar, mai bine nu, ar putea să-i facă rău Esmeraldei. Se gândi apoi la o budincă uşoară pe care mama ei obişnuia s-o facă. Îi luă numai o oră şi jumătate s-o pregătească şi putea s-o încălzească înainte de a o servi. La ora cinci urma să sosească un autobuz cu turişti de la lacul Manapouri, aşa că va trebui să termine până atunci. O să-i arate lui Broderic că este o gospodină de modă veche, care nu folosea semipreparatele, chiar dacă acestea erau cadoul societăţii moderne pentru femeile grăbite.

Îşi dădu seama de reacţia pe care o avusese când aflase că el o bănuia de înşelătorie, dar acum era sigură că totul o să fie bine, că duşmănia dintre ei se stinsese şi că Broderic Adair le va întâmpina cu bucurie pe mama şi surorile ei.

La ora patru şi jumătate când totul era gata, îmbrăcată cu o bluză de mătase cu un imprimeu cu margarete, îşi pieptănă părul blond, tuns scurt, îl prinse cu o panglică albastră şi coborî la magazin, împreună cu Esmeralda.

Esmeralda se simţea minunat. Vându trei ghivece cu flori, nişte levănţică şi verbină.

Doi dintre turişti erau din Christchurch şi au fost încântaţi să cumpere câte un tablou, ambele pictate de mama lui Jane; unul reprezenta Podul Worcester cu lanţurile lui din fier forjat, iar celălalt era o pictură cu Piaţa Catedralei.

Mama ei le pictase după nişte schiţe făcute cu mult timp în urmă. Acum Piaţa Catedralei arăta mult mai frumos, fusese renovată, pavată cu plăcuţe de un roz-pal.

Un american cumpără tabloul lui Jane „Podul Edith Cavell", iar o fată înaltă cu păr castaniu și ochi căprui o privea pe Jane împachetând tabloul.

Se întoarse apoi către cel care o însoțea și-i spuse în șoaptă, că Jane abia auzi :

— Oh, Giles, mi-ar fi plăcut să-l cumpărăm noi. Podul acela îmi trezește atâtea amintiri.

Jane înmână tabloul clientului, îi mulțumi, apoi se întoarse către cei doi și spuse :

— Am să pictez încă unul dacă doriți. Cred că din toate culorile uimitoare pe care le-am pictat toamna trecută aici, nici unele nu erau așa de vii ca cele de la Arthur's Point. Dacă n-o să fie exact ceea ce doriți, nu va trebui să-l cumpărați. Locuiți în apropiere ?

— Da. Eu sunt Giles Logie, iar ea este soția mea, Lucinda. Esmeralda n-a avut timp să ne prezinte. Mătușa mea și soțul ei, Robert Adair, se ocupau de casa de la Drumlogie. Robert este un fel de unchi — mai mult un văr îndepărtat — al lui Rory Adair. Este mai complicat, de fapt. O parte din familia lui Robert a emigrat în Noua Scoție mai întâi ; cealaltă, în Noua Zeelandă. Apoi, canadienii au venit la Waipu, în Insula Nordică. Robert, în cele din urmă, s-a stabilit aici, s-a căsătorit cu mătușa mea, astfel că Rory și Kate sunt un fel de veri ai noștri.

Ochii Lucindei străluciră de voioșie.

— Acum chiar că ai încurcat-o de tot pe biata fată ! Jane, ai auzit poate de Drumlogie. Este de partea cealaltă a zonei Queensland, spre Moonlight. Esmeralda ne-a spus totul despre tine, la telefon. Am fost nespus de bucuroși pentru ea — să aibă pe cineva al ei, după atâta timp, este minunat !

Ce drăguț să întâlnești pe cineva bucurându-se din toată inima pentru Esmeralda ! Lui Jane îi crescu buna dispoziție. Broderic intră, îl văzu pe cei doi Logie, se apropie, o sărută pe Lucinda și dădu mâna cu Giles.

—Mă bucur că vă văd. Dar unde vă este fiul ? Oh, să cred că este prea mult o zi întreagă pentru el departe de casă ?

— Da, în plus, ne-am gândit că i-ar face bine și Lucindei o zi fără el. Kenneth este deja mare acum. S-a

născut cu o dorință de a crește și de a se agita ! Merge în picioare de la zece luni, se cățăra la un an, se lovea și se julea, aducându-ne cu nervii la pământ. Cred că o să fie campion olimpic ! Și era pentru noi o ocazie să fim împreună după atâta timp. Cu lecțiile de dans pe care le ia de la Stella și Kristy, toată ziua, nici n-o să ne observe absența.

— Păcat că nu ne-ați anunțat că veniți, ați fi putut rămâne la cină, apoi vă duceam eu acasă.

Jane nu era sigură că ceea ce pregătise, era de ajuns pentru încă două persoane. Ezită.

— Broderic, cred că avem destul pentru cinci persoane. Am pregătit o friptură de vițel uriașă, și pot adăuga și niște legume conservate. Nici budinca nu este mică. Ce zici ?

Giles nu ezită.

— S-a făcut. Stellei o să-i facă plăcere să-i facă baie lui Kenny. Lucinda, fără nici o obiecție. Eu sunt întru totul de acord. O să fie o seară minunată, la sfârșitul unei zile perfecte. O să-i telefonez lui Star.

— Star ? întrebă Jane.

Giles zâmbi.

— Nu puteam pronunța litera „R" când eram mic, așa că i-am spus întotdeauna mătușii mele, Star. Toți au urcat deja în autobuz. La venire le-am spus turiștilor toată istoria locului. Ben, șoferul, se descurcă oricum, dacă mai pun vreo întrebare. Hei, Esmeralda, ai oaspeți la cină, noi ! Fii ospitalieră !

Era mai mult decât atât. Era încântată !

CAPITOLUL IV

Au petrecut o seară minunată. Pentru prima oară de când se afla acolo, Jane se simţi complet relaxată şi, mai mult, încrezătoare că aveau un viitor liniştit, lipsit de încordare şi tensiune. Acum, relaţia dintre ea şi Broderic era alta.

Friptura a fost delicioasă. Jane simţea că Broderio o privea acum cu admiraţie. Se purtă ca o adevărată gazdă, deşi nu se afla în casa lui; ştiind că Esmeralda avea nevoie de asta.

Lucinda îl tachină :

— Ultima oară când am venit la Starlight, a trebuit să gătesc. Oh, asta pentru că tu, Rory, şi Giles aţi muncit toată ziua ! Totuşi, e atât de bine să fii servit ! Şi mai este şi surpriza meniului.

— Iar noi avem acum şi o budincă surpriză. Se cheamă budincă cu mure.

Jane o puse pe un platou vechi, mare. Era o combinaţie între alb şi albastru-pal cu trandafiri şi fazani asiatici. Cu siguranţă că ar fi obţinut un preţ bun pe el dacă l-ar fi vândut. Era perfect, slavă Domnului ! Dacă n-ar fi reuşit, ar fi fost nevoită să deschidă un borcan cu dulceaţă şi s-ar fi simţit îngrozitor.

Musafirii au fost impresionaţi.

— Arată mai bine decât budincile tale, Esmeralda, zise Broderic. Deşi şi ale tale erau foarte bune.

Jane o tăie felii. Era pufoasă iar pe deasupra era ornată cu stafide. Giles se uită mirat.

— Ai zis că se cheamă budincă cu mure. Unde sunt murele ?

— Asta-i surpriza, zise Esmeralda.

— Adică, nu este nici o mură, nu? Asta-i păcăleală, totuşi.

— Ba da, sunt mure, Giles. Se amestecă untul cu zahărul, se adaugă două ouă, se freacă în continuare, după care se adaugă făina şi praful de cop. Se tapetează vasul cu zahăr şi unt, dar mai întâi cu ceva mirodenii, dacă vrei. Se poate şi fără ele, dar este mult mai gustoasă aşa.

Jane era ea însăşi surprinsă de starea de linişte care o stăpânea. Avusese probleme din cauza banilor, a unei locuinţe, apoi hotărâse să încerce să trăiască din vânzarea tablourilor, dar acum totul era în sfârşit bine, iar suspiciunile şi resentimentele lui Broderic Adair faţă de ea dispăruseră ca zăpada în razele soarelui.

Toate acestea erau însoţite de mulţumirea Esmeraldei şi de frumuseţea neîntrecută a munţilor care-i înconjurau, a locului şi grădinii pline de culoare şi miresme. Jane simţi brusc un dor nesfârşit pentru mama şi surorile sale. Ar fi vrut să fie şi ele cu ea acolo. Ochii i se umplură de lacrimi şi încercă să se stăpânească.

Broderic, care stătea lângă ea, se înclină puţin în faţă, iar Jane îşi recăpătă autocontrolul.

Bărbaţii spălară vasele, în ciuda protestelor femeilor. Afară, cântecul unui sturz prevestea venirea verii. Esmeralda şi Lucinda, adâncite în fotolii, stăteau de vorbă. Jane se duse la fereastră şi privi în semiobscuritatea de afară. Nu auzi bărbaţii care se apropiaseră curioşi să vadă ce-i atrăgea atenţia.

Jane zâmbi.

— Nimic şi totul în acelaşi timp. Lumina aceasta uşoară şi dulce dintre apus şi lăsarea nopţii. Vedeţi, munţii par aproape purpurii. Simt o atracţie ciudată pentru steaua aceea de deasupra Dealului Steeple. Ca şi cum ar fi steaua mea. Ştii, e ridicol, de vreme ce atâtea generaţii care au trăit aici au văzut-o în fiecare seară şi sunt sigură că au şi îndrăgit-o. S-au construit drumuri prin toate aceste trecători? Sigur că da. Îţi dau un sentiment de statornicie şi continuitate, într-o lume în care totul este numai schimbare şi agitaţie.

— Totuşi, sunt încă lucruri care nu-şi pierd valoarea, zise Giles. Ca de pildă admiraţia ta pentru steaua aceea care te face în acelaşi timp să te gândeşti la trecut. Aş fi vrut să am talentul tău. Tu poţi pune aceste frumuseţi pe pânză şi orice s-ar întâmpla cu noi sau cu generaţiile care vor veni după noi, pictura ta păstrează aceste momente pentru posteritate. Cei care au văzut aceste locuri le vor privi cu nostalgie. Alţii, care n-au avut ocazia să le vadă, îşi vor putea închipui cum arătau aceste locuri înainte de a apărea mijloace de deplasare de două ori mai rapide decât în urmă cu douăzeci de ani, înainte să se construiască vreun drum printre aceste văi, cum era pe vremea când râul curgea lin, fără ca forţa apelor lui să fie folosită ca sursă de electricitate.

Jane îl privi curioasă pe Giles şi zâmbi.

— Oh, Jane, nu sunt maniac, încerc doar să fiu obiectiv.

— Trebuie să le aduci pe fetiţe la Drumlogie. Vine vacanţa iar Mhairi şi Fergus, copiii fratelui meu, au chiar vârsta lor, interveni Lucinda în timp ce Jane servea cafeaua.

— Dar mai bine i-ai aduce tu pe ei aici, zise Broderic. În această perioadă a anului eşti foarte ocupată. Fratele tău şi Kristy vor fi şi ei ocupaţi până peste cap cu restaurantul. În plus, aici au de toate : piscina, leagănele, barele pentru gimnastică. Fetele se vor simţi ca acasă, iar copiii fratelui tău vor putea înnopta la Starlight ; până atunci soseşte şi Kate. Când vor sosi fetele, Jane, am să le aduc nişte copii să se poată juca împreună. Oricum, vin mereu aici să se joace şi mamele lor vin cu rândul să-i supravegheze. Ar fi periculos să-i lăsăm singuri, aşa că mama ta nu trebuie să-şi facă griji, tot timpul o să fie cineva cu ei.

Inima lui Jane fu cuprinsă de căldură. Totul avea să fie bine.

— Mai bine vii cu mine, Jane, zise Broderic pe când soţii Logie se pregăteau de plecare. La întoarcere m-ai putea ţine de vorbă, astfel încât să nu adorm la volan. Esmeralda este de acord, nu ? Sau vrei să vii şi tu cu noi ?

— Nu, mă bucur chiar că plecaţi pentru că vreau să văd filmul la televizor. Hai, duceţi-vă!

*
* *

Era lună plină deasupra lacului „picior de câine"; l se spunea aşa din cauza formei sale. Veneau dinspre poalele munţilor. În depărtare se înălţau crestele Munţilor Eyre, pe fundalul cerului de culoare albastră; din loc în loc mai erau încă mici cuiburi de zăpadă, care străluceau în lumina lunii. Stelele împodobeau cerul, iar ici şi colo se zărea câte o luminiţă care arăta că acolo era vreo fermă sau vreo cabană. În ape se oglindeau piscurile Bayonet şi Remarkables.

Jane stătea pe scaunul din faţă, lângă Broderic. Fusese ideea lui Giles.

— Ştiu că Broderic este un bun interlocutor, dar nu am prea des şansa de a sta alături de Lucinda, pe drumurile astea romantice, aşa că aş prefera să stau lângă ea.

— S-ar putea ca şi *eu* să prefer situaţia asta, zise Broderic.

Jane ştia că era doar o glumă.

Înălţimile munţilor încă le dădeau oamenilor de furcă. După ploile torenţiale, albiile râurilor sunt deseori pline de bulgări şi pietre uriaşe care trebuiesc îndepărtate.

Se apropiau de Frankton. Merseră de-a lungul malului, pe lângă casele de forma literei „A", care arătau ca nişte cabane mici elveţiene, altele foarte mari, cu verande, unde oamenii îşi petrec serile privind apele lacului.

Merseră apoi pe drumul care ducea spre Gorge şi Canionul Skippers, vis-à-vis de podul Edith Covell. Jane le arătă locul unde fusese împreună cu tatăl ei, toamna trecută.

— Eram cu tata atunci, le spuse ea Lucindei şi lui Giles, tatăl meu vitreg, de fapt, dar mai mult decât un tată adevărat în tot ce făcea pentru mine. Era un

adevărat prieten. Eram atât de fericiți în ziua aceea, și, în timp ce pictam, a hotărât să ne stabilim aici.

*
* *

Ajunseră înapoi la Wedgwood House. În camera Esmeraldei lumina era încă aprinsă.

— Nu pleca, zise Jane. Asta nu este o oră pentru un fermier să plece acasă.

— Bineînțeles că te conduc înăuntru. Asta pentru că sunt cavaler, când nu mă port ca un îngâmfat înfumurat, așa cum am făcut când te-am cunoscut, și, în al doilea rând, vreau să mă asigur că Esmeralda este bine. Am găsit-o de atâtea ori dormind cu lumina aprinsă! Acum ești tu aici, dar nu sunt așa de sigur că m-ai chema dacă s-ar întâmpla ceva.

Dar Esmeralda se simțea foarte bine! Văzuse și ultimul film al serii și încă citea. Arăta ca un copil neastâmpărat, prins făcând vreo năzbâtie.

— Este fascinantă cartea asta! Șapte cadavre! N-am de gând să mă opresc la jumătate! Cu atâtea crime, totuși nu are nimic morbid sau violent, este o carte foarte bună. Toți cei omorâți erau ori foarte bătrâni, ori foarte răi. Acesta este genul de roman polițist care-mi place. Iar polițistul este nemaipomenit și este pe cale să rezolve toate cazurile. Nu-mi plac detectivii aceia care se cred atotștiutori.

— Ești o bătrânică neastâmpărată! Ar fi trebuit să-ți bei laptele la ora nouă și apoi să mergi la culcare. N-o să termini cartea în seara asta. Haide, las-o! Nu, Esmeralda, nu mai vreau o ceașcă de ceai. Tu și Jane trebuie să mergeți la culcare. Cât despre mine, somnul o să-mi ia toate grijile.

— Ai atât de multe griji, Rory? întrebă Esmeralda.

Broderic o privi peste umăr, în timp ce o conducea pe Jane afară, și zâmbi.

— De acum înainte, nu. Cred că Jane a luat povara asta de pe umerii mei.

— Mă bucur că ţi-ai dat seama de asta, în sfârşit, zise Esmeralda făcând cu ochiul. Noapte bună, copii.

— Încuie uşa după mine, Jane. A fost o vreme când nu era nevoie de asemenea măsuri, dar în zilele noastre, nu mai merge, Jane. Nu ţi se pare un pic exagerat ? o întrebă după o clipă de ezitare.

— Ce anume ? Oh, te referi la Esmeralda, la faptul că la vârsta ei, încă este trează ? Cum noi nu eram aici, nu puteam face nimic. Dar ce contează ? Cred că cel mai rău pentru un om bătrân este să fie supravegheat de tineri în tot ce face. Eu cred că este mai bine să-i lăsăm pe oameni să facă ceea ce le place.

— Scuză-mă, am revenit la o temă pe care am mai discutat-o. Ciudat, nu-i aşa, cum ne aşteptăm ca alţii să fie pe aceeaşi lungime de undă cu noi ? Mă refer la intenţia ta de a fi sprijinul de nădejde pentru mama şi surorile tale. Şi deci, în următorii ani, nu te gândeşti la căsătorie ?

Îl privi direct în ochi.

— Te rog, Broderic, nu-i vorbi mamei despre asta niciodată. Nu este deloc posesivă, dar eu sunt hotărâtă să mă dedic numai lor, trup şi suflet, în următorii câţiva ani Oh, ştiu că este uşor să vorbeşti aşa când n-ai fost niciodată îndrăgostit, dar scopul meu este să strângem suficienţi bani pentru o casă. Şi ştiu cum putem face asta.

— Da, cred că da, dar cât te satisface asta, din punct de vedere emoţional ?

— Atât cât te satisface şi pe tine burlăcia, aş putea spune. Nu mă simt frustrată. Deocamdată nu mă interesează nici un bărbat, şi, dacă apare vreunul, am să încerc să nu mă las cucerită. Aşa că muncitorii tăi, cei necăsătoriţi, bineînţeles, sunt în afara oricărui pericol în ce mă priveşte, Broderic Torquil Adair !

— Asta este o viaţă pentru o călugăriţă, nici pe departe pentru o persoană cu atâta poftă de viaţă ca tine. Nu ţi-ar plăcea să mergi la teatru, la petreceri sau la dans ?

— Ba da, şi cred că am să merg, dar numai după ce ne stabilim. Când eram în Fiji, o făceam destul de des. Erau turişti care voiau însoţitori la petrecerile de

pe plajă, dar nu m-am ataşat prea mult de nici unul. Ei bine, dacă vreodată am să vreau să dansez vreun tango, sau orice altceva, am să-ţi cer să mă însoţeşti. Ştiind care-mi sunt intenţiile pentru viitor, nu mă poţi acuza că încerc să te seduc. Putem fi parteneri cu diferite ocazii, fără ca vreunul dintre noi să se implice sentimental. Şi acum, haide, pleacă! Ştii că este ora două şi jumătate?

Broderic o privi cu o expresie ciudată şi spuse:

— Cred că la revedere se potriveşte mai bine decât noapte bună. Somn uşor, Jane Esmeralda.

CAPITOLUL V

Jane era acum conştientă de relaţia dintre ea şi Broderic Adair. Devotamentul lor faţă de Esmeralda îi unea şi ştia că Broderic aprecia faptul că preluase o parte din responsabilităţile lui faţă de Esmeralda. Aşa îi spuseseră Mick şi Bernie, colegii lui. Jane le pregătise în ziua aceea prânzul. Lisel plecase cu Esmeralda la Queenstown iar Broderic era la un târg în Lumsden.

— Jane, să-l fi auzit în dimineaţa următoare venirii tale. Credea că artistul este un visător, tot timpul cu capul în nori, o persoană care nu s-ar ocupa de treburile gospodăreşti, fără spirit practic. Îţi aminteşti, eram cu el când te-am găsit curăţind cuibarele. L-ai pus pe Rory pe gânduri atunci. Nici chiar Lisel n-ar fi făcut asta. Apoi, când a văzut că dai de mâncare orătăniilor şi faci curăţenie în curte, a trebui să recunoască faptul că eşti o fată pe cinste.

Da, Jane ştia că acum era acceptată de ei şi asta îi oferea satisfacţii. Din când în când le ducea ceva de mâncare la fermă, luând astfel parte la munca lor cu oile şi mieii. O ajuta să înţeleagă viaţa lor acolo şi să pună pe pânză astfel de momente.

— Eram nedumerită de ce unii dintre cei mai mari artişti ai lumii provin dintre ţărani. Apoi, am realizat că ei au fost atât de aproape de lucrurile elementare ale vieţii încât au reuşit să o redea cu acurateţe şi înţelegere. Când aveau de pictat portretul unei femei obosite, îşi aminteau cum ei, în copilărie, au trebuit să care coşuri grele cu rufe la râu; dacă aveau

de pictat un bărbat care muncește, plin de sudoare, își aminteau probabil orele lungi de corvoadă pe câmp, sub soarele puternic; desenând un chip scofâlcit, cu obrajii adânciți, își aminteau probabil că nu era întotdeauna destulă hrană pentru toți. Nici eu n-aș vrea să pictez numai peisaje sau munți, copaci sau lacuri. Aș vrea să pictez scene din munca la fermă, și n-aș putea reda expresia oamenilor copleșiți de oboseală, dacă n-aș cunoaște-o chiar eu.

— Sunt uluit, spuse Mike. Nu m-am dat seama de toate astea.

Jane se ocupa acum de măgărușii. Era ceva obișnuit s-o vezi cu Minto și Pinto alergând prin padoc.

— O să slăbească, zise Broderic, dar când o să sosească fetele, vor alerga și mai mult. De când Josefi și Grethchen au ponei, măgărușii au fost ignorați.

Jane era acum acceptată printre oameni de la fermă, deși își petrecea cea mai mare parte a timpului pictând și căutând peisaje împreună cu Esmeralda, peisaje care nu încetau să o fascineze. Poduri de piatră, cabane, pârâie care-și croiau drum printre munți, drumuri șerpuitoare prin dumbrăvi însorite, formațiuni de pietre ciudate și faleze înalte.

Îi plăcea să picteze eucalipții cu trunchiurile lor multicolore și decojite, dealurile cultivate într-o simetrie perfectă. Reușise să picteze câteva tablouri cu diferite imagini din grădina Esmeraldei, pereții de piatră, măsuțele și băncile din același material, bolțile de plante agățătoare.

Când le termină, profită de faptul că Esmeralda era ocupată la cuptorul din curte și le agăță pe toate în seră. Când le descoperi, Esmeralda le examină pe fiecare în parte, cu încântare.

— Dar, Jane, nu vrei să le vinzi? Oamenii care deja au cumpărat peisaje cu munți și peisaje de toamnă, poate că le-ar dori și pe acestea.

— Nu, nașă, spuse Jane hotărâtă. Ele sunt gestul meu prin care vreau să-ți mulțumesc că mi-ai oferit șansa de a-mi întreține familia făcând ceea ce-mi place mai mult. Oferindu-ți aceste tablouri aș vrea să-ți dăruiesc o bucățică din mine.

Nici una dintre ele nu-l observase pe Broderic venind

O lacrimă se prelinse pe obrazul Esmeraldei.

— Accept cu bucurie, Jane. Înseamnă mult mai mult pentru mine decât orice altceva. Îmi amintește de cuvintele lui Emerson, pe care chiar mama mea obișnuia să mi le spună mereu. Îi plăceau micile cadouri pe care le făceam chiar cu mâinile noastre, cele mai multe, lucruri mărunte. Parcă o și aud spunând: „Dovezile voastre de dragoste sunt în mare parte reci și lipsite de viață pentru că nu ne reprezintă, de cele mai multe ori. Cel mai plăcut dar este o bucățică din tine însuți, așa că primește de la țăran porumbul, de la miner cărbunele, de la pictor tabloul lui și de la poet poezia lui".

Aplauzele din spatele lor le făcură să se întoarcă și-l priviră pe Broderic zâmbind.

— Bravo, Esmeralda. Jane, crezi că noi vom avea o asemenea memorie peste cincizeci de ani?

— Bătrânii uită lucruri petrecute cu o lună sau o săptămână în urmă, băiete, spuse Esmeralda, nu lucruri care s-au întâmplat în copilărie, în nici un caz.

Broderic îi zâmbi Esmeraldei iar Jane se întrebă cum de putuse să i se pară respingător.

— Când înveți astfel de lucruri în copilărie, Esmeralda, nu cred că cele întâmplate mai recent mai contează. Apoi adăugă: Aproape că sunt gelos. Nu-mi amintesc ca mie să-mi fi spus vreodată astfel de lucruri.

— Poate că nu ți-am spus, dar am gândit astfel despre tine, zise Esmeralda serioasă.

— Am senzația că-ți bați joc de mine, că mă pui la încercare. Să-mi mai tai din lungul nasului, asta vrei.

— Nu, nu acum. Asta a fost când spre dezavantajul tău, ai fost de acord ca noul drum să fie construit pe proprietatea ta.

— Oh, Esmeralda, nu prea ai de ales în asemenea situații, când construirea unui drum sau a unei clădiri este deja proiectată. Hai să nu mai discutăm despre asta.

— Nu. Știi foarte bine, ca și mine, că *aveai* de ales. Ar fi trebuit ca drumul să fie construit pe proprietatea familiei Eyrewell. Așa era proiectul, dar tu te-ai gândit că vor suferi mult, fiind nou-veniți. Așa că te-ai oferit tu. Asta îmi amintește de un alt mare scriitor american. Nu cred că vreunul dintre voi l-a citit. David Grayson. Nu știu cu ce ocazie a făcut acest comentariu. Cred că era vorba despre un proiect al comunității care avea nevoie de sprijin financiar. Omul acesta și-a cedat economiile, cu care intenționa să-și cumpere un pian. David Grayson spunea că aceasta era adevărata politică... să renunți de bunăvoie la bunurile tale, pentru binele comunității. De asta îmi amintește gestul tău de atunci. Se întoarse apoi către Jane. A cedat cincizeci de acri. I-a luat ore întregi de muncă pentru a elibera locul.

— Sper că Jane este impresionată acum de noblețea persoanei mele, spuse Broderic... așa cum sunt și eu de noblețea ei... și, ca să revenim la lucruri mai puțin pretențioase, veniserm s-o întreb pe Jane dacă poate să coasă cureaua aceasta din perete. Ess, crezi că poate folosi mașina ta de cusut ?

* * *

Toate treburile gospodărești erau gata, magazinul era închis, luaseră și cina, vasele erau spălate. Deasupra munților Eyre soarele apunea în culori de o frumusețe orbitoare.

Jane purta o pereche de pantaloni purpurii și o bluză liliachie cu un imprimeu negru cu verde ; își legase părul într-o coadă la spate, cu o eșarfă ; era foarte cald în acea zi, în depresiunea dintre lanțurile muntoase.

Privea luminile schimbătoare ale amurgului, de la roșu la auriu, de la corai la portocaliu, dincolo de norii mărginiți de diferite culori.

Broderic se apropie de ea.

— Rory, unde se află partea aceea de pământ la care ai renunțat ?

— Este spre sud, dincolo de Stumbling Block. Nu se vede de aici. Vrei să urcăm pe Cruachau ? Este o noapte perfectă pentru asta. Este o priveliște minunată acolo.

— Cruachau ? Știu că malul abrupt al râului Adair se cheamă Bruach, dar nu știu unde este Cruachau. Ce înseamnă și unde se află ?

— Se vede numai din spatele casei. Înseamnă un grup de creste. Arată exact ca o pulpă de căprioară, începând de la Starlight Peaks până dincolo de Steeple.

— Ah, da, îl știu. Hai să mergem.

Broderic se uită la picioarele ei.

— Ar fi mai bine să-ți schimbi pantofii. Pune-ți ceva mai rezistent.

— Da, am să-mi pun bocancii.

Broderic își schimba în fiecare seară hainele pentru cină. Purta pantaloni scurți bej cu maron și un tricou maron închis. Tenul lui era foarte bronzat iar părul îi strălucea în lumina amurgului.

Trecură prin padoc, iar măgărușii îi priviră, întrerupându-se din păscut.

— Nu astă-seară, urecheaților, zise Rory categoric, închizând poarta în urma lor.

Urcară dealul, apoi îl coborâră pe partea mai îndepărtată, dinspre sud-vest. Un *guaio* noduros, foarte bătrân crescuse în mod miraculos printre stânci. Broderic îi arătă ferma lui, dincolo de drum. Era de un verde bogat, și din loc în loc se zăreau grupuri de oi sau vite.

— Broderic, mi-a plăcut ce mi-a spus nașa despre tine azi-dimineață. Ești omul care acceptă să facă ceva pentru binele altora, deși poate pentru el însuși pare o povară. Oh, cât îmi place ! Asta înseamnă că tu trebuie să-ți duci turma pe un drum ocolit, pentru că nu poți trece cu ea prin grădina Esmeraldei.

— Ar trebui să citești cum și-a adus turma aici, pe vremuri, William Gilbert Rees, Jane. Nu erau pe atunci nici drumuri, nici poduri. Arbuștii și tufișurile erau atât de dese încât a trebuit să-și croiască drum folosindu-și propriile animale. Să mergi cu o turmă

câteva mile de-a lungul drumului nu se poate compara cu ce era atunci.

— Nu cred că este o comparație tocmai potrivită. Pentru el a fost mult mai greu, evident, în acea vreme. Totuși, îmi place felul în care încerci să minimalizezi gestul pe care l-ai făcut.

Broderic zâmbi și o luminiță îi apăru în privire.

— Și mie îmi plac anumite lucruri la tine... de exemplu, conturul bărbiei tale și culoarea ochilor tăi, Esmeralda. N-ar trebui să ți se mai spună altfel.

Jane fu surprinsă de schimbarea bruscă a lui Broderic. Își puse o mână pe umărul ei și cu cealaltă o apropie de el.

— Nu observasem până acum că genele și sprâncenele tale nu sunt deloc închise la culoare, sunt de aceeași nuanță castaniu-aurie pe care o are și părul tău. Îmi place foarte mult această combinație. Nu, nu te retrage. Tocmai vreau să te sărut, Esmeralda.

Apoi o sărută, din ce în ce mai pasionat. Jane fu cuprinsă de un simțământ pe care nu-l cunoscuse până atunci, îl bănuise numai. O privea încă, zâmbindu-i. Nu putu să-i răspundă privirii sau zâmbetului apoi, spre disperarea ei, simți cum un val de roșeață îi cuprinde obrajii.

Broderic izbucni în râs, un râs tandru, nici pe departe ironic.

— Jane, ești atât de rece, de sigură pe tine, n-aș fi crezut că am să te văd vreodată roșind. De ce ai roșit ?

— Habar n-am. Ce întrebare !

— Ești plină de surprize, Jane. Continui să-mi dai peste cap tot ceea ce credeam despre tine. La început, am crezut că ai să fii o povară, că Esmeralda a greșit din nou și s-a ales cu o familie de paraziți... iar tu, de fapt, știi să faci atâtea lucruri, în plus mai și pictezi. Ai muncit atât de mult de când ai venit aici Ia-o mai ușor, ai arătat cine ești. Ești cel mai bun lucru care a apărut în viața Esmeraldei după atâția ani.. Că veni vorba, cel mai bun lucru și pentru Starlight. Nu exagera. Relaxează-te. Și... mai roșește din când în când. Îmi place.

Jane trecea printr-o serie de stări sufleteşti pe care nu le înţelegea şi nici nu le putea analiza. Trebuia să fie vorba despre uşurare, mulţumire. Era mulţumită că mama şi fetele nu vor avea probleme aici. Da, dar ultima lui remarcă o nedumerise.

— Îţi place să mă vezi roşind ! Mie nu. Mă face să mă simt stângace... şi foarte tânără. Iar eu nu mai sunt foarte tânără. Am douăzeci şi patru de ani.

— O vârstă frumoasă. Şi nu eşti deloc stângace, Jane. Chiar şi poziţia capului tău, în timp ce mergi, arată încredere în sine. De asta îmi place când roşeşti !

— Mă faci să mă pierd, Broderic Adair.

— Cred că este ceva elementar. Cred că oricărui bărbat îi place să creadă că poate face o femeie să se simtă nesigură pe sine, din când în când.

— Te referi la orgoliul masculului ? Jane era din nou ea însăşi.

— Cred că da. Ţie ţi-a plăcut ?

— Ce anume ?

— Să te simţi tulburată.

Pentru un moment ochii ei străluciră, iar el făcu un pas înapoi şi ridică o mână în semn de apărare, apoi Jane izbucni în râs.

— Aşa este mai bine. Credeam că ai de gând să mă pălmuieşti, zise el cu uşurare. Oh, priveşte, soarele coboară dincolo de munţi, în sfârşit.

Văzură semicercul auriu pentru o clipă, apoi soarele dispăru aruncându-şi pentru ultima oară razele ametitoare, ca de mandarină, chihlimbar şi coral. Apoi norii căpătară culoarea indigo.

— Haide, fată purpurie pe un munte purpuriu, zise Broderic, hai să mergem, partenere.

Jane îl privi în timp ce el îi luă mâna.

— Îmi place, zise ea, să mi se spună partener. Sună prietenește. Totuşi, ce fel de parteneri ?

El începu să spună ceva, apoi se opri, privi în lături, apoi zise :

— Parteneri în Consorțiul de Protecție a Esmeraldei, bineînțeles.

Coborâră încet, oprindu-se din când în când să admire priveliştea din jurul lor : copacii, meandrele râului Adair, zborul păsărilor, ciudatele formaţiuni stâncoase, crestele neregulate ale munţilor care se adânciseră în noapte.

Broderic se destăinui :

— Am desenat aceste imagini pe pereţii camerei, când eu, Kate şi Isabel eram convalescenţi, după ce avusesem pojar. Nu am nici o înclinaţie artistică, dar a ieşit mai bine decât mă aşteptam, probabil pentru că îndrăgeam munţii aceştia atât de mult. De ei se leagă şi primele mele amintiri.

— Trebuie să însemne foarte mult pentru un copil să cunoască statornicia.

El nu răspunse imediat.

— Da, am fost norocos. Dar, pe de altă parte, asta te face mai puţin adaptabil sau talentat. Mă gândesc uneori la felul în care te-am privit la început. Doar pentru că plecaseşi din locul unde te-ai născut, te-am crezut o hoinară şi nu te puteam suferi. Într-o oarecare măsură, toţi suntem produsele mediului înconjurător, dar tu ai o tărie de caracter care a triumfat asupra mediului. Jane, Esmeralda e bine. Astă-seară sunt trei emisiuni pe care le urmăreşte la televizor, una după alta. Nu ai văzut vechea noastră cameră de joacă, nu-i aşa ? Cred că este cel mai bun moment, ce zici ?

Acesta era, într-adevăr, un alt Adair of Starlight ! Merseră mai întâi la etaj. Era încântător : camere cu ferestre cu fronton, cu locuri speciale pentru noptiere şi etajere pentru cărţi.

Dormitorul cel mare avea ferestre largi, moderne.

— Cred că acesta va fi dormitorul în care voi sta după ce mă voi căsători. Alături este şi o cameră pentru copii. Deschise o uşă care dădea spre o cameră cu tapet cu ursuleţi şi măcălendri peste tot. O masă albă fără pată era în mijlocul camerei. Pe ea se afla o căduţă pentru copii şi o savonieră veche din porţelan.

Jane îl privi şi spuse râzând :

— Spune-mi, ai făcut vreodată baie în asta ?

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, nu. Este o căduţă pe care o folosea Isabel când copiii ei erau mici

şi veneau aici în vacanţe. A noastră a fost cea din email albastru din care acum mănâncă măgăruşii.

Era acolo şi un pătuţ de copil, o cutie mare plină de jucării foarte vechi.

— Acestea erau ale noastre. Luă un căţel din pluş albastru şi spuse : obişnuiam să dorm cu el lângă mine. Îi spuneam Mac Adair.

Jane atinse uşor căţeluşul, spunându-şi că niciodată nu mai gândise aşa de frumos despre Broderic. Îl puse încet la loc.

Coborâră. Camera de joacă era în spate, lângă bucătărie.

— Astfel, mama ne putea supraveghea.

Camera avea un şir de ferestre care dădeau spre verandă. Doi pereţi erau pictaţi cu personajele din Mama Gâscă iar pe unul din ceilalţi doi era personajul pe care-l desenase Broderic. Erau table de scris, un cuier pentru hainele de ploaie, etajere pentru tot felul de lucruri şi jucării, pătuţuri pentru păpuşi, trenuleţe, maşinuţe, căluţi de lemn.

— Le-am lăsat aici pentru că Lisel îşi aduce uneori copiii cu ea, în zilele ploioase. Astfel au unde şi cu ce să se joace. Şi copiii lui Isabel se joacă aici când vin, dar anul acesta, în ianuarie, nu vor veni. Isabel spune că o să-i ducă la părinţii tatălui lor, în Golful insulelor. Apropo, Kate va veni la mijlocul lunii decembrie. A auzit că fostul ei logodnic se întoarce curând şi vrea să plece cât mai repede. Sărmana Kate ! Se pare că nu l-a uitat !

— Poate că Mick sau Bernie o s-o facă să-l uite.

— Nu cred, Jane. Sunt puţin cam tineri pentru ea. Poate că ar trebui să căutăm un bărbat mai în vârstă.

Auziră paşi. Era Bernie. Înnoptase într-una din camere pentru că mama lui avea casa plină de oaspeţi.

— Oh, iată-vă. Am văzut luminile aprinse. Esmeralda credea că sunteţi pe Cruachau, sus, aşa că m-am dus la poarta cea nouă şi v-am strigat. Hugh Eyrewell vrea să te vadă. Vii la Hamish, unde este acum, sau îl chem aici ?

— Spune-le lui și lui Hamish să vină aici, zise Broderic. Cred că Lisel vrea și ea să vadă emisiunea ei preferată la televizor și ar fi nepoliticos să-i spunem asta lui Hugh. Jane, vrei să ne faci o cafea? Sună-l pe Hamish de aici, Bernie, și rămâi și tu cu noi.

Jane se duse în bucătărie.

— Este vorba despre sacristia bisericii? întrebă Broderic

Bernie făcu semn cu capul.

— Atunci o să ne așezăm la masă și o să vedem schițele

— Eu și Bernie putem rămâne în bucătărie? Vă duceți mai bine fără noi și, oricum, voia să-mi spună ceva în legătură cu o pictură murală pentru Casa tineretului, pentru noaptea de Revelion.

Ideea lui Bernie era bună, iar Jane era bucuroasă să facă ceva pentru oamenii aceștia care o primiseră atât de bine

Era fericită. Viitorul ei acolo părea de asemenea fericit. Nu trebuia numai să muncească din greu pentru a-și întreține familia Se putea gândi și la ea însăși, ca orice altă fată de vârsta ei... dar încercă să alunge gândul acesta...

— Bernie, zise ea, n-am știut ce sacrificiu a făcut Rory pentru a salva proprietatea familiei Eyrewell.

— Da. Tatăl meu a apreciat foarte mult gestul lui Rory. Eyrewell este un bărbat de treabă dar tata crede că ar fi putut fi descurajat și ar fi plecat în altă parte. Dar, în felul acesta, noi avem mai mult de lucru, însă nu l-am auzit niciodată pe Rory plângându-se din cauza asta Și cine știe cât va mai trebui să aștepte să-și recapete accesul direct.

Jane tresări.

— Nu știam că are șansa asta. Adică, drumul o să rămână tot acolo, nu?

— Oh, există o clauză. Când Esmeralda nu va mai fi, școala cea veche nu va mai folosi nimănui și va fi dărâmată. Astfel, o să fie destul de costisitor, dar merită. În plus, o școală veche nu folosește nimănui, nu? Tu o să stai acolo numai pentru o vreme. Șeful ne-a spus asta când ai venit aici. Că rămâi pentru o vre-

ne, până-ți găsești o locuință a ta. Oricum, dacă se întâmplă ceva cu Esmeralda, sunt sigur că Rory o să-ți acorde destul timp ca să-ți găsești ceva în altă parte.

Bernie își strânse schițele și zise:

— Cred că astea o să fie tocmai bune pentru sala de dans. Ce înseamnă să ai un artist la momentul potrivit! Acum, mă duc. Vreau să-i scriu o scrisoare prietenei mele din Ronburgh ca s-o pun mâine la poștă.

Plecă fluierând, inconștient de starea de neliniște pe care i-o provocase lui Jane.

Jane se așeză. Toate acestea fuseseră plănuite înainte ca ea să vină aici. Fragmente din discuții îi veneau acum în minte... pământul pe care era construită școala aparținea la început ținutului Starlight; un membru al familiei Adair îl cedase comunității. Esmeralda spusese odată că Rory avusese posibilitatea de a-l obține din nou, când școala fusese desființată dar, cum ea avea nevoie de locuință, el îi permisese să rămână acolo. Probabil că atunci au făcut o înțelegere ca, după moartea ei, pământul să rămână al lui. Nu-i de mirare că nu voia ca altă familie să se stabilească la Esmeralda.

Esmeralda avea peste optzeci de ani. La gândul acesta, Jane simți o durere aproape fizică, nu pentru că și-ar fi pierdut dreptul de a rămâne în casă, ci gândul că nașa ei ar fi putut muri oricând, o îngrozea. Încercă să se adune. Probabil că Esmeralda va ajunge la nouăzeci de ani și se va simți la fel de bine ca acum. Gemenele se vor putea bucura de ea.

Jane traversă holul și se duse în verandă de unde se vedea Weghwood House. În camera Esmeraldei era încă lumină. Mireasma florilor din grădină ajungea până la ea... era aproape imposibil să-ți imaginezi că grădina și casa lor fi distruse, iar în locul lor să se construiască o cale ferată. Era ca și cum ar dispărea chiar și memoria Esmeraldei. Toate acestea nu trebuiau să se întâmple.

Auzi o ușă deschizându-se, apoi Broderic îi spuse:

— Nu pleca, Jane, băieții tocmai au plecat. Te conduc eu.

Se gândi că ar fi un prilej pentru a-i vorbi de toate cele ce o frământau.

Rory o luă de braţ. Părea că nu voia să vorbească, astfel că nici ea nu spuse nimic. Uneori tăcerea era mai grăitoare decât cuvintele. Gândi că ar fi fost egoist din partea ei să aducă subiectul în discuţie acum. Mai târziu, însă, mult mai târziu, avea să-şi dorească s-o fi făcut chiar atunci, acolo.

— Nu mai intru, zise Rory. Încă se uită la televizor. Obişnuiam să intru, în fiecare seară, să mă asigur că totul este bine, dar acum ştiu că e pe mâini bune şi este fericită.

— Crezi că arată bine, nu? Ştiu că are optzeci de ani, dar aş vrea s-o mai avem încă mult timp printre noi, de acum înainte

— Jane, arăti brusc neliniştită... de ce? Ştiu că n-o cunoşti pe Esmeralda de atâta timp ca mine, şi totuşi simţi că ceva nu va mai fi în ordine când ea nu va mai fi printre noi. Totuşi, tu eşti mai puţin egoistă decât mine.. tu vrei să-i oferi fericirea de a avea o familie lângă ea cât mai mult timp Nimeni nu poate să aleagă modul şi momentul trecerii în lumea cealaltă, dar chiar dacă Esmeralda ar muri în seara asta, tu ai reuşit să-i oferi deja destulă fericire şi bucurie. Având o femeie lângă ea, chiar şi la această vârstă înaintată trebuie să se simtă mai în siguranţă. Eu am fost tot timpul aici dar un bărbat nu poate face pentru ea ceea ce poate face o femeie. Şi ai apărut tu. Aşa că nu trebuie să te simţi nesigură, să-ţi faci griji pentru tine şi familia ta. Jane, întotdeauna există o soluţie care, de cele mai multe ori, apare chiar la momentul oportun. Da? Jane, am vorbit destul despre asta. Este prea devreme. Du-te acum, şi somn uşor.

Nu o sărută, dar o privi într-un fel care lui Jane îi plăcu dar o şi nelinişti.

Jane intră, îi pregăti ceva de băut Esmeraldei, îi spuse să nu mai citească până la miezul nopţii şi plecă la culcare.

Nici ea nu mai citi. Se întinse pe pat, cu veioza aprinsă, cu mâinile sub cap, privind fix spre tavan, şi se lăsă în voia viselor.

„Trebuie să existe o soluție!“ spusese el. Ce putea ea să înțeleagă? Ce să îndrăznească să creadă?

O pătrundea un soi de fericire. I se scurgea parcă prin vene. Poate că în anii care vor urma, nu avea să se lupte singură pentru a-și întreține familia. Broderic nu ezitase să-și asume responsabilități față de o bătrână, deci nu era omul care să se sustragă și altor responsabilități. „Dacă el crede că fericirea mea depinde de asta, gândea Jane, totul va rămâne în continuare așa cum este și nu va pretinde pământul acesta“.

*
* *

Zilele treceau repede, pline de lucruri care pe Jane o încântau. Uneori, i se părea că ziua era prea scurtă pentru tot ce voia să facă. Magazinul era tot timpul aglomerat.

— Trebuie să accepți ajutorul lui Kate. Dacă vrei să pictezi cât mai multe tablouri, atunci vei avea nevoie de mai mult timp. Aș fi vrut ca sora mea să vină mai curând, dar e la fel ca tine, Jane Esmeralda, are o conștiință puternică. Nu va pleca până nu va găsi un înlocuitor la serviciu.

— Iar ție nici că ți-ar plăcea dacă ar fi altfel.

— Așa este, dar îmi dau seama din scrisorile ei că este încă neliniștită. Cred că o schimbare în viața ei o va ajuta. Kate era un băietoi, era veselă și nebunatică. Dar acum, toate scrisorile ei sunt triste.

— Am sentimentul că trebuie să-i fi spus acelui bărbat de ce a rupt logodna. Sigur că altfel, mândria ei ar fi rămas neatinsă, dar nu se știe niciodată. Poate că el regretă ce s-a întâmplat în Fiji, și chiar dacă au avut o mică ceartă din cauza asta, pot trece amândoi peste ea.

— Și eu cred la fel. Am sfătuit-o să-i spună adevărul, dar n-a vrut să mă asculte. Este încăpățânată; în plus, există o limită până la care se poate amesteca un frate, deși, ca mai toți frații, și eu am supărat-o din când în când. Jane, fetele își fac în general confidențe. Dacă o să-ți spună ceva, o vei sfătui că este mai

bine să-i spună adevărul ? Dar nu-i spune că ţi-am povestit despre asta.

— Aşa voi face, dar totul trebuie să vină din partea ei. Nu trebuie să creez impresia că aştept să mi se destăinuie.

* * *

Într-una din zile, pe când Jane voia să închidă magazinul, zări un bărbat înalt, voinic, blond, atât de bronzat încât ea bănui că avusese o vacanţă destul de lungă în Suva.

— Scott ! Ce surpriză să te întâlnesc aici. Eşti primul turist din Fiji care intră în acest magazin !

— Şi eu sunt mai mult decât surprins să te întâlnesc aici, atât de departe. Ce te-a făcut să pleci din Fiji ?

Jane îi povesti totul.

— Nu ştiam că pictezi, Jane. Când te-am cunoscut, erai chelneriţă, nu ?

— Aici am găsit locul potrivit pentru asta.

Făcu un gest către Esmeralda care stătea de vorbă cu un grup de canadieni.

— O vezi pe bătrâna aceea încântătoare ? Este bunica mea vitregă. S-a căsătorit cu morocănosul meu de bunic, în urmă cu câţiva ani. Produsele de olărit sunt ale ei. Mama şi surorile mele, sunt sigură că le-ai cunoscut pe fete, sunt în Oamaru. Vor veni şi ele aici când se va termina şcoala.

— Este minunat, zise Scott. Mă bucur pentru tine. Mi-ar face plăcere s-o cunosc pe bunica ta, după ce pleacă turiştii.

— Nu eşti cu ei ?

— Nu, eu sunt angajatul unei firme. Lucrez în Juvercargill, deci asta este zona mea. De fapt, eu venisem

Esmeralda se apropie. Jane făcu prezentările.

— El este Scott Mackenzie, naşă, din Juvercargill, dar ne-am cunoscut în Fiji. Ne-a ajutat o dată, într-o situaţie dificilă. Scott, trebuie să închidem. Bei un

ceai cu noi? Esmeralda tocmai a făcut şi delicioşii ei biscuiţi care merg nemaipomenit cu unt şi gem de mure. Uite... locuim acolo, în clădirea aceea care cândva a fost o şcoală... îi spunem Wedgwood House.

— Cred că grădina este minunată. De fapt, pentru asta am venit aici, astăzi. Aş vrea să fac nişte fotografii, cu permisiunea voastră, bineînţeles. Ar fi excelente pentru catalogul pe care-l pregătesc. Lucrez la o companie care se ocupă cu vânzarea seminţelor. Grădina asta arată mai bine decât orice altă grădină din oraş.

Esmeralda era fermecată şi fu de acord.

— Eşti rudă cu familia Mackenzie, care locuia dincolo de lac, în Queenstown? Pentru că sunt sigură că am mai auzit numele ăsta undeva, Scott Mackenzie!

— Nu, familia mea locuieşte la Taranaki. Accept invitaţia voastră cu plăcere, dar mai întâi aş vrea să fac fotografiile, atâta timp cât soarele îmi mai permite.

Esmeralda îl plăcu imediat. Îi făcu şi ei câteva fotografii împreună cu Jane. Era încântată şi radia de bucurie la cuvintele lui de laudă.

— Împletitura aceea de plante, şi atât de timpuriu, este cea mai bună reclamă. Mă bucur că sunt seminţe cumpărate de la noi. Am să le spun că le-aţi adăugat şi îngrăşăminte naturale atunci când le-aţi plantat. Şi cadranul acela solar, format din călţunaşi încolăciţi pe stâlp, este o imagine perfectă.

Îi plăcea meseria şi o făcea foarte bine. Discutară apoi despre metodele de grădinărit.

— Mă întorc mâine dimineaţă aici, dacă voi avea timp. Oricum, trebuie să trec pe aici, când vin de la Frankton. Aş vrea să vă fac câteva fotografii cu stratul acela de flori de pe malul lacului, dar trebuie să le fac dimineaţa, ca florile să fie complet deschise. N-am mai văzut o asemenea privelişte magnifică. Vă deranjează?

— Ai închiriat ceva în apropiere? Dacă nu, rămâi la noi. Avem destule camere libere. Te scuteşte de un drum de patruzeci de mile, dus-întors.

— Mi-ar face plăcere, zise Scott, dacă nu vă deranjează. Știu că Jane este ospitalieră și este mai bine pentru mine, pentru că...

În acel moment intră Broderic Adair pentru că ușa era deschisă.

— Oh, tu erai, Rory, zise Esmeralda fericită. El este un prieten al lui Jane, din Fiji sau, cel puțin, acolo s-au cunoscut. Scott Mackenzie.

Trăsăturile lui Rory se încordară.

— Oh, nu este nevoie de prezentări, Esmeralda. El este fostul logodnic al lui Kate.

Scott încercă un salut cât mai natural.

— Oh, salut, Rory. Tocmai spuneam că-mi convine să rămân aici peste noapte, oricum voiam să stau de vorbă cu tine. Pentru asta am intrat astăzi în magazin, intenționam să întreb care este drumul spre Starlight.

— Da ? întrebă Broderic cu asprime. Și, bineînțeles, știai că Jane este aici.

— Ah, nu, nu știam nici măcar că se află în Noua Zeelandă. Ce mică este lumea ! Am fost uluit s-o întâlnesc aici.

— Ce surpriză plăcută pentru tine, zise Broderic, suav.

Oare ce-l deranja ?

— Nu-i de mirare că numele tău îmi părea cunoscut, deși nu te-am văzut niciodată, zise Esmeralda.

— Nu, nu l-ai văzut, Esmeralda. Trebuia să vii aici împreună cu Kate, pentru o mică vacanță, nu-i așa, Scott ? Dacă ai fi venit, ai fi văzut grădina Esmeraldei mai devreme, iar fotografiile ar fi fost incluse în catalogul de anul trecut. În schimb, tu ai preferat să mergi în Fiji. Ce păcat !

Cuvintele lui Broderic aveau dublu înțeles. Dacă Scott nu s-ar fi dus în Fiji, n-ar fi cunoscut-o pe fata aceea. Jane se întreba cine putea fi, dacă din întâmplare o cunoaște.

— Oh, nu știu dacă a fost chiar așa. Am reușit s-o fac pe sora mea să depășească un moment foarte greu din viața ei. Era foarte deprimată și ne temeam pentru ea. Dar acolo, a reușit să se regăsească. Apoi, i se adre-

să lui Jane. Mama ta i-a fost de mare ajutor. Broderic, când ai s-o cunoşti pe Willy ai să vezi că este o persoană minunată. Jill era ou totul alta după două săptămâni petrecute împreună cu ea. Aflând că şi Willy a rămas văduvă de foarte tânără şi în plus a crescut-o şi pe Jane, Jill şi-a recăpătat pofta de viaţă şi echilibrul. Căsătorindu-se cu Grey, i-a dat totul. Apoi, mă tem că eu am exagerat cu grija mea pentru ea. Am răsfăţat-o prea mult. A apărut apoi şansa acestei călătorii pe una din insule, unde întâlneşti o grămadă de fete şi băieţi. Willy m-a sfătuit s-o duc pe Jill în această călătorie, şi să-i ofer şansa de a realiza că poate să-şi poarte de grijă şi singură, într-o ţară străină. Mi-a spus că o va supraveghea ea dar, de fapt, o s-o lase să aleagă singură tot ce voia să facă. Când m-am întors, Jill era altă persoană, în ciuda temerilor mele.

— Şi ţi-ai făcut griji pentru ea cât timp ai fost plecat ?

Jane se întreba dacă Scott era conştient de sarcasmul ascuns al cuvintelor lui Broderic. Atunci, oare s-o fi cunoscut Scott pe fata aceea ?

— Da, cred că da, răspunse Scott senin. Dar chiar a doua zi am ajuns la concluzia că, de fapt, în adâncul fiinţei noastre, suntem nişte egoişti, că fiecare ne credem buricul pământului. M-am distrat foarte bine acolo, încetasem să regret că nu putusem veni cu Kate aici. Chiar plănuisem să o duc în luna de miere în Fiji. Despre asta voiam să-ţi vorbesc, Rory.

Rory părea nedumerit.

— Despre ce ?

— Despre Kate. Poţi să-mi acorzi un minut ?

— Da. Chiar acum. Jane, putem merge în atelierul tău ? Este mai retras decât oricare altă cameră.

Se întoarseră peste douăzeci de minute. Amândoi păreau încordaţi.

Broderic se duse în bucătărie.

— Voiam să-ţi spun mai devreme. Astă-seară iau masa cu familia Eyrewell. Îmi pare rău că nu ţi-am spus până acum. Dar Scott poate să-mi ia locul.

— Este destul pentru toţi. Am pregătit o pulpă de miel uriaşă şi avem şi salată. Scott, o să-ţi placă salata

Esmeraldei. Amestecă atâtea legume încât este o aventură să le mănânci.

Scott își scoase carnețelul.

— Mulțumesc, Jane. Aceste ultime cuvinte pe care le-ai spus o să însoțească instrucțiunile de însămânțare pentru fiecare plantă pe care o avem. La urma urmei, vizita mea nu a fost atât de neprofitabilă.

— Oh, splendid! Atunci, dacă tot n-am fost de nici un folos, plec. Ne vedem mâine seară, fetelor.

Esmeralda reuși să alunge atmosfera penibilă care urmă cuvintelor lui Rory.

— Ciudat, dar la optsprezece ani, îmi plăcea să mi se spună fată. Când eram tânără, împărțeam oamenii în mai multe categorii : foarte tineri, tineri, mai puțin tineri, cei de vârstă mijlocie, bătrâni, foarte bătrâni, „relicve". Dar nu știi, până ajungi la vârsta mea, că de fapt, sufletul rămâne mereu tânăr, și te gândești la tine ca fiind tânăr și nerăbdător.

Jane o îmbrățișă.

— Tu vei fi tânără mereu.

Scott le ajută să pună masa. Reuși s-o cucerească pe Esmeralda căreia îi părea rău pentru despărțirea lui de Kate. Era un amurg minunat ; lungul șir de brazi de pe proprietatea familiei Eyrewell îi împiedica să-l vadă și să-l admire în toată splendoarea culorilor lui.

— Avem vreo șansă să-l putem vedea de undeva, Jane ?

— Mergeți pe Cruachan Beann, Jane, unde ai fost aseară cu Rory.

Însă Jane, din anumite motive, nu voia să meargă acolo.

— Vom urca un deal, în spatele proprietății Starlight, Scott. Ajungem mai ușor acolo.

Jane purta o rochie fără mâneci, maro cu verde și o curea în jurul taliei. Merseră în tăcere, trecând de șirul de brazi. Familia Eyrewell, mama, tatăl, copiii, tocmai își luau rămas-bun de la părinții Rhonei Eyrewell, din Lumsden.

Jane îi salută și întrebă fără să se gândească :

— Rory a plecat ?

— Nu l-am văzut astăzi, răspunse Hugh, surprins.

— Oh, am înțeles greșit. Credeam că ia masa la voi, dar se pare că a spus Hamish, nu Hugh. Probabil că și ei știau numele fostului logodnic al lui Kate și ea evită să-l prezinte. Spuse repede : ei bine, nu vă mai reții, aveți mult de mers până acasă La revedere.

Când se îndepărtară destul, Scott spuse pe un ton atât de ironic, încât îl putea întrece chiar și pe Broderic :

— Cred că n-ar trebui să mă simt prost. L-am cunoscut pe Rory când a venit împreună cu părinții lui în Wangonui, după ce eu și Kate ne-am logodit. Mi-a plăcut și așteptam cu nerăbdare să fie cumnatul meu. Acum însă, nu mai sunt așa de sigur că cei din familia Adair îmi mai plac. Sunt imprevizibili și capricioși Ce naiba se întâmplă cu ei ? Când Kate a rupt logodna, nu mă așteptam ca toți să mă privească de parcă eu *aș fi părăsit-o* pe ea. Nu știu cât de multe ai aflat tu, Jane, dar Kate a ajuns la concluzia că nu vrea să-și petreacă tot restul vieții cu mine. Așa mi-a spus. Bineînțeles că am încercat să stau de vorbă cu ea. Eram nebun de supărare și nu-mi venea să cred. Dar ea a reușit să mă convingă că legătura noastră fusese o greșeală. A trebuit să accept situația asta. Dar credeam că lui Broderic îi va părea la fel de rău ca mie. Credeam că-i pare rău pentru noi, pentru mine. Cred că pe mine mă doare mult mai mult decât a durut-o pe Kate. Pur și simplu, nu pot s-o uit, deși am încercat În fiecare dimineață mă trezesc cu gândul că nu poate fi adevărat că m-a părăsit. Speram ca Rory să arunce puțină lumină în mintea mea, să mă facă să înțeleg, cunoscând-o mai bine decât mine pe sora lui. Am sentimentul că nu era ea în momentul acela. Nu era Kate *a mea*. Iar Rory a fost atât de categoric. A încheiat spunându-mi : „Trebuie să accepți hotărârea lui Kate. Poate că ceva... sau poate lipsa a ceva... a făcut-o să creadă că nu vei fi un soț bun. Și chiar că nu știu de ce ai venit la mine pentru explicații Numai Kate poate să ți le dea și să te convingă". Nu, nu știu ce să cred, nu știu unde am greșit. Mă întreb, situația ar fi fost acum alta, dacă aș fi venit aici împreună cu ea, așa cum plănuisem atunci ?

Jane se întreba dacă nu cumva purtarea lui Broderic fusese intenționată, anume ca să-l determine pe Scott s-o vadă din nou pe Kate și să încerce să-i vorbească. Dacă așa era, ea ar fi trebuit să facă același lucru. Încercă să nu trădeze nici încrederea lui Rory, nici mândria lui Kate

— Mă gândesc că totul a fost o greșeală... vacanța aceea, vreau să spun. Se pare că atunci s-a întâmplat. Crezi că ai făcut ceva care s-o fi supărat atunci ?

— La un singur lucru m-am gândit, zise Scott. Kate crede poate că sunt genul care își pune în prim plan familia. Dar eram foarte îngrijorați pentru Jill. Și totuși, atunci m-a asigurat că n-o deranjează deloc dacă plec împreună cu sora mea. A venit aici, dar a stat o săptămână mai puțin, în caz că eu m-aș fi întors mai devreme. Eu eram în Insula Nordică, atunci. I-aș putea dovedi că familia mea nu este nici pe departe posesivă

— Scott, de ce nu te duci să vorbești cu ea ? Poate că dacă ai s-o acuzi de gelozie pentru faptul că ai plecat împreună cu sora ta, ea îți va spune adevăratul motiv pentru care s-a despărțit de tine.

Erau pe cărarea care ducea spre pădurice de brazi. Scott o luă de mână și o privi cercetător.

— Jane, tu chiar crezi că este mai mult decât o simplă schimbare de opinie ? Așa am să fac. Chiar dacă o să se înfurie, e mai bine decât să trăiesc fără ea. Aș fi vrut să primesc sfatul acesta mai devreme. La naiba ! În următoarele două săptămâni nu pot pleca. Am întâlniri cu managerii de la diferite firme. Spuneai că nu vine decât înainte de Crăciun, așa că voi încerca să supravietuiesc.

*
* *

— Este un băiat drăguț, zise Esmeralda a doua zi, după plecarea lui. Păcat că el și Kate s-au despărțit. Totuși, părea mult mai vesel când a plecat.

— Cred că eu sunt responsabilă pentru asta și nu știu dacă a fost tocmai înțelept din partea mea. Sper

să nu fie dezamăgit din nou. Dar un om care se poartă așa cu sora lui, nu se poate să nu fie un soț bun. Esmeralda, cred că știi de ce a rupt logodna, nu ?

— Da, dar acum că l-am cunoscut, cred că ce i s-a spus lui Kate a fost o răutate și nu este nici pe departe adevărat. Spune-mi, Jane, ce ai vorbit cu Scott ?

Jane îi povesti totul.

— S-ar putea să meargă. Nu-ți face griji. Așa cum o cunosc pe Kate, o să fie foarte furioasă la acuzația lui. Și dacă se va înfuria, va spune și adevărul. A vrut să-și salveze mândria, dar mândria nu este tocmai un bun prieten.

Jane se hotărî să nu-i amintească nimic lui Broderic de purtarea lui față de Scott. Era sigură că avea cele mai bune intenții. Jane și Esmeralda nu-i spuseră nimic despre discuția lor cu privire la Kate sau despre ce-i spusese Jane lui Scott.

Când Esmeralda ieși afară să ude florile, Broderic spuse :

— Se pare că-l cunoști foarte bine pe Scott. Cum se face că nu știa că ești aici ? Nu ați păstrat legătura ?

— Dumnezeule ! Este unul dintre sutele de turiști pe care i-am întâlnit de-a lungul anilor. Îl cunosc ceva mai bine pentru că, în timp ce organizam un spectacol, unul dintre membrii formației s-a accidentat, iar Scott l-a înlocuit. Cântă foarte bine și știe toate cântecele. Niciodată însă nu m-am gândit să ținem legătura.

— Dar dacă sora lui a petrecut o perioadă de timp împreună cu mama ta, nu l-a scris să-i mulțumească pentru tot ce a făcut pentru ea ?

— Oh nu... n-a stat împreună cu mama mea. Au locuit în aceeași casă, iar mama și tata au invitat-o la masă de două-trei ori. Au stat de vorbă, amândouă au suferit ; au rămas văduve de tinere. Asta-i tot. Broderic, vreau să te întreb ceva. Crezi că sora ta a putut să ia drept adevărat ceea ce era numai o bârfă ? Tot ce vreau să spun este că nu l-am văzut pe Scott făcând curte nici unei fete cât timp a stat acolo. Își petrecea mai tot timpul repetând pentru spectacol și nu dădea atenție nici unei fete de acolo, care, la drept

vorbind, abia aşteptau un semn din partea lui. Cred că ar fi mai bine s-o sfătuieşti pe Kate să-i spună motivul pentru care a rupt logodna. Oricine merită asta. Eu pot garanta pentru timpul cât a stat în Suva. Ce zici ?

— Am să mă gândesc, Jane, Kate este foarte încăpăţânată şi nu are deloc încredere în propriul ei farmec. Dar mulţumesc, oricum.

CAPITOLUL VI

Dorința lor de a-i oferi Esmeraldei cât mai mulți ani fericiți petrecuți împreună nu se realiză. O săptămână mai târziu, Esmeralda se stinse.

Fusese o zi frumoasă. Nu sosise nici un autobuz cu turiști. Esmeralda culesese un braț de trandafiri, apoi îi așezase într-o vază, cu simțul artistic care o caracteriza. Se plimbase pe aleile pietruite culegând câte o rămurică sau un lăstar pe care apoi le mirosea încântată. Mai târziu, culesese niște plante medicinale pe care le pusese în borcane.

La cină mâncară un aspic delicios pe care Jane îl pregătise cu o zi înainte, cu carne de miel, sos de mentă, morcovi și mazăre. Pregătise și niște cartofi, din noua recoltă, cu salată, și apoi o tartă de fructe.

— Lui Tom îi plăceau foarte mult tartele cu fructe, zise Esmeralda. I-ar fi plăcut și asta, cu siguranță. L-am văzut astăzi, adăugă ea cât se poate de natural.

Broderic și Jane se priviră puțin alarmați. Era senilă ?

Esmeralda nu observă privirile lor îngrijorate. Își mai puse puțină frișcă și zahăr. Apoi, continuă pe același ton, fără să bănuiască îngrijorarea lor :

— Era sub bolta de curpeni. Nu s-a schimbat deloc. Întotdeauna i-a plăcut soiul acesta... *montana rubens*... Spunea că indiferent de celelalte varietăți, acest soi cu flori mici era cel mai frumos... steluțele acelea roz. Aveam exact o boltă ca asta în Queenstown. Jane, tarta asta e delicioasă. Cum ai făcut-o ?

Jane îi răspunse, hotărâtă să nu facă nici un comentariu la viziunea ei.

— Nu mai știu. Stai puțin. După ce am stropit-o cu sherry, am adăugat puțin gem, apoi am pus fructele și crema.

— Asta este, zise Esmeralda, mâncând cu poftă.

Broderic și Jane spălară vasele. Imediat ce terminară, Broderic o luă în brațe și o sărută pe obraz, primul sărut după cel din seara aceea, pe Cruachan Beann. Cu promptitudinea unei scene de teatru, se deschise ușa. Era Esmeralda! Fața îi radia de bucurie.

— Sunteți niște drăguți, zise ea.

Izbucniră în râs, deși Jane simțea cum se îmbujorează.

— Roșește frumos, nu-i așa, Esmeralda? zise Broderic râzând.

Jane aruncă buretele de vase spre el. Broderic îl prinse și-l aruncă în chiuveta plină cu apă, stropind-o pe Jane.

Esmeralda nu-și ceru scuze pentru faptul că-i surprinsese sărutându-se.

— Jane, pune-mi te rog ață în ac. Trebuie să-mi schimb ochelarii din nou. Cu cei pe care-i am nu mai văd.

Esmeralda cosea niște trandafiri lucrați de mână pe niște săculeți. Jane îi scria o scrisoare mamei sale, iar Broderic începuse să le scrie și el părinților lui. La televizor nu era nimic interesant.

— Îmi place, zise Esmeralda mulțumită. Astfel mai poți citi o carte.

Broderic o privi.

— Vreun roman polițist. Zău, Esmeralda, citești niște cărți!

Ea îl privi și luă o carte de pe noptieră. I-o arătă astfel încât să vadă titlul.

— Nu, acum citesc o carte care-mi place foarte mult, de Beverly Nichols, este o carte despre grădinărit. N-am fost niciodată în Anglia să văd vreuna din aceste grădini. Dar le cunosc fiecare bucățică. Îmi sunt atât de familiare, le cunosc atât de bine, ca pe propria mea grădină.

— Adevărul este că ai creat aici o grădină foarte frumoasă, Esmeralda. Mama și surorile lui Jane o s-o îndrăgească și ele. Jane, amintește-mi să repar leagănele pentru copii înainte ca ele să sosească.

Continuară să scrie. Esmeralda le citi câteva pasaje și apoi întrebă dacă s-au gândit că pot arde niște lemne de măr în șemineu.

— Beverly Nichols este de părere că lemnul de măr emană un miros îmbătător.

— Tocmai a căzut o creangă uriașă la noi în livadă, zise Broderic. Am să vi-l trimit pe Bernie cu ea mâine.

Jane încheie scrisoarea, o lipi, apoi se întoarse și o privi pe Esmeralda.

— Rory, Rory. Cred că... sau a adormit ?

Broderic se apropie. Esmeralda stătea întinsă pe un șezlong, cu capul rezemat și picioarele pe un scăunel. Cartea era deschisă în mâinile ei. Avea un zâmbet ușor în privire.

Broderic îi luă pulsul.

— Adu-mi oglinjoara ei, Jane.

Jane aduse oglinjoara, iar Broderic o puse la gura Esmeraldei. Încetase să mai respire.

Se ridicară amândoi și se priviră. Broderic o îmbrățișă și o mângâie ușor pe păr.

— Mulți dintre noi am vrea să ne stingem așa, Jane, dacă am putea alege. O să ne fie tare dor de ea.

— Oh, Broderic, ai fost parte din viața ei atâta timp. Mă bucur pentru ea, dar îmi pare rău pentru noi. Fetele o iubeau. Ce-o să facem acum ?

— Îl sun pe doctorul ei. Trebuie să vină cineva să constate decesul.

Broderic și Esmeralda discutaseră cu mult timp în urmă despre tot ce avea el de făcut la moartea ei. Îi știa fiecare dorință. Voia să fie înmormântată în curtea bisericii din Maungo Whetu, în mijlocul munților, văilor, vântului și cântecului păsărilor...

— Jane, asta înseamnă că va trebui să rămână în casă până la înmormântare. În Queenstown, am fi putut s-o ducem în capela bisericii. Ce zici ?

Jane îl privi puțin nedumerită la început, apoi zise :

— Ah, mă întrebi dacă mă deranjează? Nu, bineînțeles. Am cunoscut moartea. În plus, Esmeralda trebuie să rămână aici până la sfârșit, alături de florile și comorile ei.

Broderic luă mâna Esmeraldei și se aplecă spre ea.

— Oh, Jane, mâinile îi miros încă a levănțică.

Jane își puse mâinile peste ale lui Broderic și ale Esmeraldei.

— Și citea o carte despre grădinărit, zise ea. Sper să am o noapte liniștită.

— Oh, o să rămân și eu aici peste noapte. Nu te las singură.

* * *

Totul decurse încet, cu minimum de agitație. Toți o iubiseră pe Esmeralda, chiar și infirmiera. Broderic căută în agendă și-i sună pe toți cunoscuții, apoi îi sună pe părinții și sora lui în Palmerston North. Părinții lui nu puteau veni; sora lui plecase împreună cu elevii într-o excursie, iar ei rămăseseră cu nepoții acasă. Kate nu se simțea bine, era răcită.

— Este târziu s-o suni pe mama ta, Jane. Nu are nici un rost s-o deranjezi la ora asta. N-ar mai dormi toată noaptea.

Sosi și Lisel și se instalară în camera care urma să fie a mamei lui Jane. Broderic ocupă unul din paturile fetelor iar Jane dormi în camera alăturată dormitorului Esmeraldei.

Înainte de a merge la culcare, Broderic zări tablourile pe care Jane le făcuse pentru Esmeralda.

— Mă bucur că a apucat să le vadă. Apoi o luă pe Jane de mână și adăugă: Și mă bucur că a văzut și scena aceea din bucătărie astă-seară. Noapte bună, Jane. O sărută lung, cu tandrețe.

Aflată în camera ei, Jane se privi în oglindă. El se bucura că Esmeralda îi văzuse sărutându-se. Asta însemna *trebuia* să însemne, că se bucura pentru Esmeralda care acum știa de viitorul lor împreună. Nu se putea gândi la altceva. Adormi mulțumită. Ce-i spu-

nea mama ei mereu?... „Când o ușă se închide, o alta te așteaptă deschisă." Așa să fie.

O sună pe mama ei. Răspunse Louise.

— Mama este în pat. O doare stomacul, dar o să se simtă mai bine. A zis să nu-ți spunem, dar acum că ai sunat... Nu-ți face griji, ne descurcăm. De ce ai sunat?

— Poate veni la telefon?

Probabil că fetele i-ar fi spus în maniera lor dramatică. Doamna Eastwood primi vestea cu tristețe, având totuși mângâierea că moartea ei fusese atât de ușoară. Ar fi vrut să vină, dar nu se simțea în stare.

Broderic se apropie.

— Mama ta poate că-și face griji pentru situația voastră, acum că Esmeralda s-a dus. Spune-i că totul o să rămână așa cum a fost. Trebuia să-ți spun asta din seara trecută.

— Dar cum se poate? Noi eram chiriașii Esmeraldei. Trebuie să discutăm despre asta mai târziu, când...

— Îți spun că totul o să fie în regulă, Jane. Îți garantez că puteți rămâne aici, cu chirie.

— Dar asta depinde de tine? Vrei să spui că tu ești acum administratorul?

— Da. Jane, nu pot să-ți explic chiar acum. Spune-i doar mamei tale că nu trebuie să-și facă griji.

Se priviră. Jane zâmbi. Broderic nu voia să-i spună planurile lui de viitor în acest moment greu pentru amândoi.

* * *

Slujba avu loc la Wedgwood House, nu la biserică. Sicriul era așezat în verandă. Ferestrele erau deschise către grădină, astfel încât să pătrundă înăuntru mireasma florilor, razele soarelui, cântecul păsărilor, murmurul râului Adair, zumzetul albinelor... Jane avea sentimentul ciudat că Torquil Mayfield venise sub bolta de curpeni pentru a o aștepta pe Esmeralda. Preotul citea din capitolul paisprezece al Evangheliei Sfântului Ioan... „În casa Tatălui meu sunt multe camere..."

Jane și Broderic se priviră, amândoi având același gând... trebuie să fie camere cu ferestre larg deschise către grădini înmiresmate... Apoi, slujba se prelungi mai mult decât Esmeralda și-ar fi închipuit vreodată, pentru că jumătate din populația din Queenstown era acolo, pe lângă cei din localitate. Fu înmormântată așa cum dorise, în curtea bisericii, în păduricea de pini unde, cu mult timp în urmă, fusese împrăștiată cenușa lui Torquil.

Toți vecinii o asigurară pe Jane că reușise să-i ofere Esmeraldei puțină fericire în ultimele ei săptămâni de viață. Inevitabil, ei legau numele lui Rory de al ei.

— Voi doi ați însemnat mult pentru ea, ziceau oamenii.

„Noi doi", repeta Jane în gând. Era un gând care o liniștea, când o cuprindea tristețea știind că n-o va mai vedea niciodată pe Esmeralda.

Toată lumea plecase. Ea și Lisel spălau vasele. Hamish și Broderic le ajutau. Sună telefonul, apoi Hamish o chemă pe Jane.

— Un telefon de la Oamaru.

— Cred că este mama.

— Nu, este o convorbire personală, solicitată de domnișoara Louise Eastwood.

— Ce important sună! Probabil că s-a dat și o mică bătălie pentru privilegiul de a suna. Cred că mama nu este complet refăcută.

Cei din bucătărie o auziră și veniră repede lângă ea, îngrijorați.

— La spital? Când au operat-o? Ieri? Acum este bine? Louise, fii sinceră, a fost ceva grav? Oh, bravo... Voi veni și eu cât pot de repede. Acum este ora șaisprezece. Peste câteva ore începe să se întunece. Dar culcați-vă, nu mă așteptați. Îmi ia ceva timp să ajung acolo. Acum dă-mi-o pe Lauris.

Jane le încurajă pe cele două fetițe de doisprezece ani, care se descurcaseră admirabil într-o situație grea. Închise telefonul, și Broderic îi dădu repede un scaun.

Jane zâmbi.

— N-o să leșin, dar a fost totuși un șoc, iar eu sunt atât de departe de ele. V-ați dat probabil seama că

mama a fost operată. Apendicită. Problema a fost că s-a dus la spital târziu, crezând că nu este ceva serios. A fost operată la timp şi n-a făcut peritonită. Ultimul lucru pe care l-a spus fetelor a fost să nu-mi spună nimic până după înmormântarea Esmeraldei.

— Poţi pleca chiar acum acasă, Jane, spuse Lisel. Am să fac eu totul aici. Dar nu te grăbi, *liebling*, şi nu-ţi face griji, încearcă să te... Hamish, care este cuvântul ?

— Să te concentrezi, zise el, dar...

— Dar nu lua rulota, interveni Broderic. Asta voiai să spui, Hamish ? Ia maşina mea.

— Dar eu sunt obişnuită cu rulota mea, zise Jane puţin neliniştită. Nu mă descurc deloc cu maşinile altora. În plus, am să rămân o vreme s-o îngrijesc pe mama. Nu le pot grăbi, dar nici nu-mi pot permite, totuşi, să pierd timp.

— Ai avut o zi grea, Jane, zise Broderic. Hamish, băieţii se vor descurca singuri în noaptea asta. Am s-o conduc pe Jane până la Clyde sau Alex, iar tu mergi cu noi, şi ne întoarcem împreună de acolo. Lisel, pregăteşte-ne câteva sandvişuri şi ceva de băut. O să le mâncăm înainte de a ne despărţi de Jane.

Jane avu un sentiment de mulţumire care-i încălzi inima.

*
* *

— Aş vrea să dau de fata aceea care i-a spus lui Kate despre Scott. Cred că lucrează în Insula de Nord, dar părinţii ei locuiesc încă în zona asta. Kate a cunoscut-o pe când era elevă la liceu. Apoi mulţi ani nu s-au mai întâlnit. Eu n-am cunoscut-o. Când Kate a aflat, cred că a fost atât de nervoasă şi nu s-a gândit că s-ar putea să nu fie adevărat.

— Dar cum se face că această fată ştie de presupusa aventură a lui Scott ? Era şi ea acolo ?

— Da. Şi a spus că are destule motive s-o avertizeze pe Kate.

— Niciodată să nu fii sigur de motivele unor astfel de oameni. Ar trebui verificate.

— Aşa cred şi eu. Va trebui să-i scriu. Nu ştiu nici eu prea bine ce-o să-i spun. Nu pot s-o fac mincinoasă.

— Problema este că dacă a făcut-o pur şi simplu din gelozie, n-o să-ţi răspundă. Cred că cel mai bine ar fi s-o convingi pe Kate să aibă o discuţie deschisă cu Scott. Ai putea să-i spui că Scott a căutat-o şi că eu nu cred că el ar fi putut întâlni acolo o altă fată, din simplul motiv că era foarte îngrijorat pentru sora lui şi-i acorda tot timpul şi atenţia.

— Am să mă gândesc la asta. Uite, hai în pădurica de pini să mâncăm nişte sandvişuri. Îi făcu semn lui Hamish şi opriră.

Broderic şi Hamish îşi luară la revedere de la ea şi o sărutară frăţeşte. Dar privirea lui Broderic îi rămase mult timp în minte. Respingător ? Niciodată. În ciuda faptului că mama ei nu se simţea prea bine, nu se putea opri să nu se gândească la viitorul fericit care o aştepta. Mama şi surorile ei vor fi şi ele în siguranţă dacă ea se va căsători cu Broderic şi va locui alături de ele. Spera că dacă există cumva un alt administrator al averii Esmeraldei, le va înţelege, ca şi Rory, şi le va lăsa să locuiască acolo în continuare, cu chirie.

*
* *

Mama ei se simţea mult mai bine decât se aşteptase ea, era mulţumită că Jane se întorsese acasă şi bucuroasă că viitorul lor părea asigurat.

— Mamă, nu trebuie să ne grăbim. Avem destul timp. Nu vom pleca înainte să te refaci complet. O să-ţi placă acolo ! Este o fericire să fii înconjurată de atâta frumuseţe ! Când ne vom întoarce, voi putea lucra mai mult fiind şi tu acolo. Am vândut atât de bine în ultima vreme şi magazinul este aproape gol. Banii câştigaţi i-am depus la bancă. Este atât de bine să nu mai trăieşti de azi pe mâine ! Viaţa acolo este mult

mai ieftină, avem atâta hrană de la fermă! Broderic Adair m-a adus până la Alexandria. El ne aprovizionează cu carne de miel şi de vită şi de asemenea cu legume. În schimb noi îi vom pregăti cina; asta până soseşte Kate, sora lui.

Nu spuse nimic despre ce-i spusese Bernie cu privire la drepturile pe care le avea Broderic asupra proprietăţii Esmeraldei, după moartea acesteia. Era absolut sigură că el renunţase la aceste drepturi numai de dragul ei.

Chiar în seara aceea o sună.

— Broderic Torquil Adair o cheamă pe Jane Esmeralda Grey... ce faci? Ce face mama ta? Cum se simte?

Jane îi povesti.

— Bun. Nu vă grăbiţi. Când se va simţi pe deplin refăcută, dacă crezi că ar fi mai uşor pentru ea, să vină cu avionul până la Frankton unde o voi aştepta eu.

— Cred că o să aşteptăm până când o să se simtă în stare să vină cu noi cu maşina. Vom veni până la Lawrence în prima zi, apoi vom face o pauză în care eu voi încerca să termin trei tablouri pe care le-am început. În cel mult o săptămână vom fi acolo, apoi...

— Bine. Transmite-i mamei tale salutările mele şi spune-i că aştept cu nerăbdare să o cunosc. Bun, acum că totul este bine, voi pleca într-o scurtă călătorie în nord. Dar nu pot să-ţi spun prea multe la telefon. Aşa că, aveţi grijă de voi. Vă sun din nou când mă întorc, probabil duminică.

*
* *

Broderic însă nu sună nici duminică, nici luni. Jane era puţin nervoasă. Dar probabil că se hotărâse să-i scrie.

Marţi şi miercuri trecură şi ele iar Jane nu primi nici o veste. Îşi umplu timpul ocupându-se de mama ei. Era o pacientă foarte cuminte, nu cerea niciodată nimic. Stătea întinsă în pat, citind sau scriind prie-

tenilor din Fiji. Uneori privea marea opalescentă peste casele din Oamaru.

Joi, Jane primi o scrisoare. Știu imediat că este de la Broderic după scrisul hotărât și cu caractere mari. Inima începu să-i bată cu putere. Nu scrisese prea mult! Se mustră apoi pentru dezamăgirea care o cuprinsese. Cum se putea aștepta la mai mult atât de curând?

O deschise grăbită, bucuroasă că Willy adormise deja. Văzu apoi antetul cu încântătoarele cuvinte „Starlight Peaks" și se gândi la cât de mult timp le folosise și ea scriindu-i mamei sale. Apoi, aruncă o privire textului care urma. În clipa următoare fu contrariată de ceea ce citea.

Nu putea fi adevărat. Broderic Adair n-ar fi putut fi atât de crud.

„Dragă Jane", era începutul. Ironic pentru ceea ce urma. „Mă tem că situația s-a schimbat aici, de când ai plecat, și acum mă aflu în imposibilitatea de a mai închiria Wedgwood House. Planurile noastre inițiale cu privire la această proprietate trebuie îndeplinite. Aceasta este, desigur, motivul pentru care n-am fost încântat când Esmeralda s-a oferit să vă primească să locuiți împreună cu ea, dar n-am amintit nimic despre asta, de dragul ei.

Bernards spune că știai ceva despre asta, așa că probabil nu ești surprinsă acum. Îmi pare rău că te-am făcut să crezi că ar fi posibil să vă stabiliți aici, dar schimbările care au intervenit în ultimele zile mă fac să-mi retrag oferta. Îmi dau seama că te pun într-o situație foarte grea. Este vina mea că m-am lăsat pradă sentimentelor, astfel că îți ofer o compensație generoasă în schimb."

Menționase o sumă, de altfel destul de frumușică, dar, Jane era cuprinsă de furie într-o asemenea măsură încât o simțea aproape ca pe o durere fizică.

„Pentru că în zona aceasta este foarte greu de găsit o casă de închiriat, ți-aș sugera să cauți ceva într-o zonă mai puțin frecventată de turiști, poate Fairelie, sau Tekapa, în South Canterbury, spre munțele Cook.

De asemenea, îţi propun să-ţi trimit eu lucrurile care ţi-au rămas aici, dacă-mi spui adresa, desigur pe cheltuiala mea."

Cu sinceritate,
Broderic Adair."

Niciodată până atunci, Jane nu mai simţise o asemenea revoltă. Pur şi simplu vedea roşu în faţa ochilor. Simţise o dorinţă primitivă de a lua lucruri şi de a azvârli cu ele. În efortul ei de a-şi reprima această stare, îşi muşcă buzele atât de tare încât simţi gustul sărat al sângelui. Apoi, se duse către fereastră şi-şi încleştă mâinile pe pervaz pentru a le opri tremuratul.

Respiră adânc şi ieşi afară. Trebuia să respire aer curat. Traversă strada, se apropie de mare, se aşeză pe o stâncă şi rămase acolo o vreme.

Starea de furie se diminuă puţin, nu însă şi durerea din suflet. Nu-i venea încă să creadă. Scoase din nou scrisoarea din buzunarul rochiei, unde o pusese. Era şocată şi se dispreţuia în acelaşi timp pentru slăbiciunea ei... Mai fusese respinsă în viaţa ei... dar nu de oamenii pe care-i iubea. Pe care-i iubea foarte mult. Îşi aminti apoi câteva scene... Stând împreună cu Rory pe Cruachan Beann, apoi sărutul lui. Apoi, un alt sărut, uşor, tandru, în bucătărie. Vorbele lui, imediat după moartea Esmeraldei. Spusese: „Mă bucur că a văzut scena din bucătărie, Jane". Ce altceva voia să spună, dacă nu ceea ce înţelesese ea.

Se întrebă apoi cum suna testamentul Esmeraldei. Îi spusese ceva o dată de nepoţii lui Torquil, care locuiau în Australia; poate că le lăsase totul lor. Iar ei probabil că vor să vândă, şi la un preţ atât de bun încât Broderic Adair nu poate să piardă ocazia de a cumpăra. Dorinţa de a-şi recăpăta pământul probabil că era mai puternică decât sentimentele pe care le avea pentru Jane Grey. Cât de superficiale trebuie să fi fost atunci! Adevăratul Adair of Starlight este, totuşi, bărbatul acela respingător şi autoritar pe care l-a cunoscut. Probabil că nu-i păsa atât de mult de interesele Esmeraldei, cât de propriile interese.

Jane încercă să se stăpânească. Era o lovitură pentru ea, desigur, dar nu e singura care avea de suferit. Willy nu se afla încă în stare să primească o astfel de veste. O cuprinse panica. Nu trebuia să-i spună nimic până când nu se simte mai bine. În cele din urmă, va trebui s-o facă, dar pentru moment era mai bine să nu amintească nimic. Ar fi vrut să-i scrie lui Broderic Adair o scrisoare jignitoare, dar se gândi că este mai bine să-l lase în așteptare. Era o persoană pripită, nerăbdătoare, iar faptul că nu știa felul în care ea primise vestea o să-l irite. Bine!

Mintea ei era ca un stup de albine. Se gândea la toate posibilitățile. Unde să se ducă? Să meargă într-o zonă turistică, sau să-și ia din nou o slujbă care să-i aducă un salariu săptămânal? Poate va găsi, totuși, aici un magazin care să-i expună și să vândă tablourile pe bază de comision.

După patru zile, când deja Willy se simțea mult mai bine, Jane primi o altă scrisoare. Venea din Queenstown, dar nu de la Broderic, ci de la un birou de notariat.

Din nou, lui Jane nu-i venea să creadă. De fapt, vestea aceasta era mai bună. Bunica ei vitregă îi lăsase totul ei, cu excepția câtorva amintiri care-i reveneau lui Broderic Adair și surorii lui.

Din ziua aceea, Jane lua corespondența în camera ei, în cazul în care Broderic l-ar fi scris din nou, pentru ca mama ei să nu afle. Notarul voia s-o întâlnească cât mai curând posibil.

Duse restul corespondenței mamei sale și-i spuse că pleacă în oraș pentru câteva cumpărături. De fapt, se duse în Golful Friendly și rămase acolo o vreme, pe malul lacului.

Wedgwood House era a ei. Clauza care-l împroprietărea pe Broderic probabil că fusese eliminată. Așa că... el va trebui să folosească același drum pentru a-și duce turmele pe pajiște, și de acum înainte.

Da, Wedgwood House, magazinul și grădina de pe colină erau alte ei acum. La dracu' cu Adair! Totul era al ei. Draga de Esmeralda! Totuși, nu o să-i spu-

nă mamei că Broderic își retrăsese promisiunea de a le lăsa să locuiască acolo în continuare. De acum va trebui să plătească numai impozit, iar impozitele pentru construcțiile situate la mare depărtare de oraș sunt foarte mici.

Un singur gând o frământa acum... Gândul că va avea alături un vecin ostil, un bărbat pe care l-a iubit, pe care acum îl disprețuiește. Dar sentimentul probabil că era reciproc. Nu avea rost să spere că situația se va îmbunătăți după ce ele se vor stabili acolo, pentru că Adair of Starlight era un bărbat în care nu te puteai încrede.

Se duse în oraș, cumpără câteva plicuri și merse la piață, unde avea de gând să-i scrie dușmanului său. Nu avea rost să fie prea blândă, așa cum fusese el. Esmeralda îi dejucase planurile.

Scrisoarea ei era scurtă și concisă. Îi spunea că desigur, fusese complet surprinsă și dezgustată de scrisoarea lui, că numai un om atât de avid de pământ încât să pună fericirea și siguranța unei familii mai prejos de nevoia lui de a avea acces direct către propria lui proprietate uriașă, putea să facă așa ceva.

Din fericire, continua ea, soarta a fost de partea ei și în dimineața aceea primise o scrisoare de la notarul Esmeraldei care o înștiința că Esmeralda îi lăsase totul, în afara câtorva lucruri mărunte care le reveneau lui și surorii lui.

Îi mai spuse că în alte împrejurări, n-ar fi deranjat-o să locuiască în apropierea unui om atât de antipatic, dar când există responsabilități pentru propria familie, astfel de gusturi nu pot fi permise. Așa că, speră că se vor vedea cât mai puțin posibil. Menționă că nu le spusese nimic mamei și surorilor sale despre ceea ce el îi scrisese, iar acum, că era proprietara lui Wedgwood House, se bucura de două ori mai mult că n-o făcuse. Mama ei va fi destul de refăcută peste zece zile, când au hotărât că se vor întoarce în Queenstown, lucru care spera că nu-l deranjează. O semnă : „Cu mult mai multă sinceritate și credință, J.E. Grey".

Mama ei primi vestea cu un strigăt de bucurie iar Jane fu încredințată că procedase corect.

*
* *

Nu se aştepta să-i mai scrie. De aceea, a fost foarte surprinsă când a primit a doua scrisoare de la el. Dacă credea că poate s-o influenţeze cu ceva, atunci se înşela.

După ce o citi, era mai furioasă şi mai hotărâtă ca înainte să nu renunţe. El îi spunea că trebuie să fi fost tentată să accepte oferta Esmeraldei dar era sigur, totodată, că va fi de acord să ducă la îndeplinire promisiunea pe care Esmeralda i-o făcuse lui, ca după moartea ei, totul să rămână familiei Starlight.

Îi spuse apoi cât de bună era păşunea pentru oile sale. Şi nu putea ajunge acolo mai repede decât traversând pământul care fusese până atunci al Esmeraldei. Până la construirea drumului, cel nou de la Stumbling Block, el folosea calea de acces la care n-ar fi renunţat dacă ar fi ştiut că acesta se va construi. A făcut acel gest pentru familia Eyrewell, ştiind că în câţiva ani îşi va recăpăta dreptul asupra pământului care fusese al familiei lui odată. Era de necrezut că acum situaţia devenise definitivă şi permanentă.

De necrezut, repetă Jane. Dar *trebuia* să accepte gândul acesta insuportabil, pentru că acum acest pământ era proprietatea lui Jane Grey. Ea avea mai multă nevoie de acest pământ, iar drepturile ei asupra lui erau incontestabile. Citi de două ori paragraful următor. Era ridicol. Se oferea să-l cumpere în schimbul unei sume derizorii. Câtă aroganţă !

„Mi-ai spus o dată că tot ce vrei este să-ţi cumperi o casă. Cu ce-ţi ofer eu, poţi să faci asta, oricum nu te puteai aştepta la un preţ mai bun pentru o casă veche de o sută de ani. Sunt sigur că vei găsi o căsuţă undeva într-o zonă convenabilă. A venit vremea ca familia Adair să-şi recapete porţiunea de pământ care i se cuvine. Dacă vei fi de acord, sunt sigur că toată lumea

va fi mulţumită. Sper că voi primi curând un răspuns favorabil.

Cu sinceritate,
Broderic T. Adair."

Jane rupse scrisoarea. Nu era numai mincinos şi şarlatan, era şi zgârcit. Unii cred pur şi simplu că pot înşela foarte uşor femeile când este vorba de afaceri. Ei bine, Broderic Adair o să aibă un şoc când îl va anunţa că ea va intra în posesia proprietăţii care acum îi se cuvenea. Resentimentul lui faţă de ea şi familia ei era probabil firesc; el o îngrijise pe Esmeralda atâţia ani, ca acum, să vină nişte străini şi să-i ia totul; dar ea avea atâta nevoie de casa asta! Oh, dacă drumul acela nu s-ar fi construit! Astfel de probleme au existat de când lumea, dar Jane nu s-a gândit vreodată să fie implicată şi ea într-un asemenea conflict.

Începură pregătirile de plecare, însă Jane nu simţea nici o bucurie.

CAPITOLUL VII

Jane era fericită că mama şi surorile ei nu bănuiau nimic. Willy era puţin slăbită dar se simţea foarte bine. În plus, lipsa grijilor îi dădea şi o foarte bună stare de spirit.

Apropiindu-se de lacul Wakatipu, Jane încercă să-şi alunge neliniştea care o stăpânea. Casa, magazinul, grădina erau acum ale ei şi nimeni nu putea nega asta.

Frumuseţea lacului pe lângă care treceau le făcu chiar şi pe fete să tacă. Willy privea în jur fericită, repetând din când în când: „Nu-mi vine să cred că am fost atât de norocoase!"

Lacul le însoţea de câteva mile.

— Acesta este drumul spre Queenstown, zise Jane. Celălalt drum duce la Fiorland. Eu şi tata am fost fascinaţi de peisajele din Fiorland. Avem deci o grămadă de locuri de văzut. Şi, fetelor, în timpul sezonului puteţi merge cu barca pe lac, iar într-o zi am să vă duc la Lumsden, unde puteţi să vedeţi o locomotivă cu aburi.

— Ar fi mai bine dacă Rory ăla ne-ar duce cu şalupa pe lac, ziceai că are una în Kingston, zise Louise.

— Va trebui să vă mulţumiţi cu câte o excursie de o zi cu vaporul Earnstow, din când în când. Rory Adair este foarte ocupat, trebuie să-şi îngrijească animalele. În plus, este implicat într-o mulţime de activităţi obşteşti.

Lauris interveni în ajutorul surorii sale:

— Dar se spune că oamenii foarte ocupaţi au mai mult timp liber.

— Ei bine, nu şi Rory Adair. Nu este tipul de om pe care să-l puteţi fermeca. Este foarte ocupat şi serios, şi v-aş fi recunoscătoare dacă nu l-aţi deranja. Wedgwood şi Starlight sunt două proprietăţi diferite şi nu trebuie să deranjaţi vecinii.

— Dumnezeule... Jane! De ce gândeşti aşa despre el? întrebă mama ei. Aminteşte-ţi ce drăguţ a fost cu noi după moartea Esmeraldei, spunându-ne că putem rămâne în casa ei. Probabil că şi el s-a bucurat să afle că Esmeralda ţi-a lăsat totul. Deci, nu mai sunt nici un fel de probleme.

... *Nici un fel de probleme!* gândi Jane.

— Mă gândesc că deşi a fost atât de drăguţ cu noi atunci, probabil că acum nu vrea să aibă nici un fel de responsabilitate faţă de o familie lipsită de bărbat. De ce râdeţi, voi două?

— De tine, iubită surioară, zise Louise. Vorbeşti ca dintr-o carte. Sărmanul bărbat! Jane, nu ştii să te porţi cu bărbaţii, eşti atât de independentă! Şi cu înfăţişarea ta, i-ai putea aduce la picioarele tale.

— Ei bine, poate că ar trebui să iau lecţii de la voi, înţelepte domnişoare. Uite, acolo se află sătucul Kingston, la poalele, munţilor de lângă lac. Nu mai avem mult de mers. Dar să nu vă aşteptaţi la vreun conac. La urma urmei, nu este decât o fostă şcoală.

Dincolo de Garston se conturau munţii stâncoşi, cu piscurile de culoare purpurie şi albastră. Apoi zăriră aşezări omeneşti cu plante agăţătoare care împodobeau fiecare faţadă.

Apoi, imediat ce trecură de pajiştea de pe deal, chiar în faţa magazinului, apăru şi imaginea grădinii nefinchipuit de frumoase.

Strigătul de încântare al Louisei fu urmat apoi de o urmă de dezolare.

— Oh, mami, mami, dacă ar fi fost şi *ea* aici... Bunica.

Jane încercă să se stăpânească. Oh, da, dacă Esmeralda ar fi fost aici! Chiar dacă Wedgwood House nu le-ar fi aparţinut, ar fi fost protejate de dragostea şi grija ei şi n-ar fi avut de înfruntat astfel de situaţii.

Jane se opri în fața ușii, pe terasa care acum era o cascadă de flori purpurii, roz și albe ; scoase cheia, afișă o veselie falsă și zise :

— Na ! Clanul Eastwood este acum pe pământul lui natal... Să nu lăsăm pe nimeni să ne spună nu !

Fetele erau încântate... de ce le spusese Jane să nu se aștepte la prea mult ? Ce coridor minunat... ce bine trebuie să fie aici când afară plouă. Și toate ușile acelea ! Era chiar și o tablă pe unul din pereții camerei lor ! Și ce de dulapuri ! Se agitau, se plimbau prin toată casa. Jane și mama ei erau aproape amețite de gălăgia lor.

În cele din urmă tăcură și se duseră să aducă alimentele din rulotă. Luară prima lor masă în propria casă : pui și salată de legume din grădina Esmeraldei. Ce bun era ceaiul fierbinte, după cafeaua rece din timpul drumului. Jane se simțea mai bine, neliniștea care o copleșise câteva zile părea că dispăruse cu totul.

Jane era încântată de nerăbdarea tinerească a mamei sale, de a vedea fiecare cameră.

— Este într-adevăr un loc minunat.

Spălară vasele și se hotărâră să vadă și curtea.

— Dar mai înainte vom face paturile, zise Jane. Fetelor, între timp, voi puteți da ceva de mâncare păsărilor. Probabil că Lisel le-a dat deja de mâncare, dar o puteți face și voi încă o dată, ca să le cunoașteți. Locul lor este în spatele magaziei. Luați niște grâu din ladă, dar nu uitați să puneți capacul la loc. Nu încercați să urcați în pod. Scara este șubredă și trebuie reparată. Așa mi-a spus domnul Adair, dar nu cred că a avut timp s-o repare. Nu m-aș încumeta să nu-l ascult, așa că aveți grijă !

Fetele ieșiră afară fericite. Willy le urmări cu privirea și zâmbi.

— Cât mă bucur pentru ele ! Este o binecuvântare să-ți trăiești copilăria la țară.

Dar fetele dădură buzna înapoi, alarmate.

— Este un bărbat acolo... este rănit, nu poate vorbi. Scara este ruptă în bucățele. Fața lui este plină de sânge și are o mână ruptă.

Willy și Jane alergară afară. Intrară în magazie. Soarele pătrundea prin ferestre, luminând-o. Era Broderic Adair.

Jane se lăsă în genunchi și-l privi îngrozită. Probabil că era acolo de multă vreme... sângele de pe fața lui era închegat. Mama ei îi luă pulsul.

— Are pulsul slab, dar nu e foarte grav. Este foarte probabil să aibă o congestie cerebrală, nu o fractură. Oh, dar deși este foarte cald afară, el e rece. Cred că se află aici de mai multă vreme și este în stare de șoc.

— Fetelor, dincolo de coteţul găinilor este o dumbravă. Imediat ce treceți de ea, se vede o casă. Acolo stă familia Hamish Mackenzie. Duceți-vă și spuneți-i că Rory a căzut de pe scară și este în stare de inconștiență. Mama rămâne aici, iar eu mă duc să aduc niște pături și apă caldă. Nu trebuie să-l mișcăm. Nu-i așa, mamă ?

— Da, dacă aduci niște apă caldă și o bucată de pânză, o să încercăm să spălăm sângele. Dar mai întâi adu păturile.

Jane plecă. Nici ea nu era sigură de ceea ce simțea. Luă repede niște prosoape și alergă înapoi. Broderic nu-și revenise.

Îl acoperiră cu pături dar nu îndrăzni să-l miște, de teamă să nu aibă vreo fractură. Îi șterseră fața de sânge. Avea o rană pe față care părea să fie sursa sângelui coagulat. Mai avea o julitură ușoară lângă tâmplă.

— Totuși este bine că nu-i sângerează urechile. În schimb, cred că are o fractură de braț. Să nu-l atingem.

Sosi și Lisel care aduse o trusă de prim-ajutor, câteva perne și niște pături.

— Hamish sună după doctor. Dar o să-i ia ceva timp să ajungă aici. Dar ce Dumnezeu căuta aici ?! Oh... foarfeca de grădină. Chiar azi-dimineață a spus că intenționează s-o ia de aici. Spunea că materialul din care este făcută e mai bun decât cel din care se fac acum. Voia s-o ia și s-o ascută. Îi privi obrazul rănit.

Dar era destul de ascuțită, *ja*. Imediat ce Hamish o să-l anunțe pe doctor, va veni și el aici și o să vedem ce putem face pentru Rory. Ea este mama ta, Jane? Se pare că i-ați acordat deja primul ajutor, nu?

Sosi și Hamish.

— Doctorul din Lumsden asistă la o naștere. Un alt doctor se află acum la Macetown Track. A avut loc un accident aviatic în munți. Iar cel de-al treilea este chemat de urgență la Glenorchy.

Hamish îl examină și el pe Rory.

— Cred că rana de la tâmplă este destul de gravă. Dar nu știu cum s-a putut întâmpla asta, o dată ce a căzut pe spate. Brațul cred că este doar dislocat. Nu cred că are vreo fractură. Îl trase apoi de umăr. A simțit... Bun. S-ar putea să-și revină curând. Dar mai durează până sosește doctorul. Cred că ar fi mai bine să-l ducem în casă, dar trebuie să fim foarte atenți. Fetelor, Josef s-a dus după Bernie și Mick, dar Gretchen este acasă, cu copilul. Ea știe unde se află targa. Duceți-vă și spuneți-i să v-o dea. Jane, lângă spălător este o scândură. Adu-o aici. Dacă am putea s-o strecurăm sub el și apoi să-l punem pe targă, l-am lua de aici și l-am duce în casă.

Puseră câteva sticle cu apă caldă în jurul lui. Pulsul era mai bun acum. Sosiră Bernie, Mick, fetele și Josef. Strecurară scândura sub el, foarte atenți. Willy îi susținea brațul rănit. Hamish se asigură că nu are nici o coastă ruptă.

Reușiră să-l transporte în casă și-l puseră într-un pat.

— Îl vom lăsa pe scândura aceea, zise Hamish. Patul este moale, și dacă are vreo leziune internă, n-o să-i facă bine. Totuși, este mult mai bine decât pe cimentul acela.

Îi șterseră fața din nou și-l bandajară. Broderic nu dădu nici un semn că ar simți ceva. Era încă în stare de inconștiență. Nimeni nu-l văzuse în cursul zilei, după ora două și jumătate după-amiază... Bernie se gândise că poate este la familia Eyrewell, așa cum spusese mai devreme că intenționa să facă.

— Ne-am dus să-l chemăm la masă dar nu l-am găsit, zise Hamish. Aveam de gând să-l căutăm, dar nu cred că ne-am fi gândit să venim aici. Ce noroc că Jane s-a întors tocmai astăzi!

Jane respiră uşurată. Din cuvintele lui Hamish nu reieşea faptul că ea nu avea nici un drept să se întoarcă aici.

— Rory zicea că dacă tot nu te-ai întors până acum, s-ar putea să te fi gândit să te stabileşti într-un alt centru turistic, zise Lisel.

— M-am gândit la asta, dar când am aflat că Esmeralda mi-a lăsat totul, casa, magazinul, mi s-a părut că aici ar fi locul ideal pentru noi.

Lisel şi cei trei bărbaţi păreau surprinşi, chiar stânjeniţi, dar imediat începură să vorbească despre Rory, despre cum se putuse întâmpla aşa ceva. Jane înţelese că deşi nu ştiau despre scrisorile lor caustice, cunoşteau intenţiile lui Rory de a-şi recăpăta pământul.

Jane stătea în aşteptare, dar Broderic nu dădea nici un semn că-şi revine. Duşmănia dintre ei dispăruse, acum tot ce conta era ca el să-şi revină. I se părea straniu să privească pe cineva în stare de inconştienţă. Se întrebă pe unde putea să colinde spiritul lui în acele momente.

— Jane, nu cred că-i face bine mamei tale să stea atât de mult în picioare, spuse Lisel. E în convalescenţă şi astăzi a avut o zi grea. Ar fi bine să se întindă pe pat.

— Nu, Lisel, zise Willy. Până acum am avut o zi minunată. Locurile prin care am trecut sunt încântătoare. Lacul şi munţii şi albastrul cerului, toate urmate de grădina Esmeraldei! Singurul lucru de care-mi pare rău este că n-am cunoscut-o pe Esmeralda mai bine. Altfel ar fi stat lucrurile acum dacă aş fi cunoscut-o pe vremea când era căsătorită cu socrul meu. Totuşi, cred că a fost un privilegiu faptul că am cunoscut-o în cele din urmă. Eu şi Jane ne vom descurca aici, astă-seară, Lisel. Poţi merge acasă dar cred că ar fi mai bine dacă Hamish ar putea rămâne până vine doctorul. Dacă Rory îşi revine, ar fi mai bine să fie

cineva apropiat lui lângă el. O cunoaşte şi pe Jane, dar Hamish este prietenul lui de mult timp.

Jane se gândi că ea ar fi ultima persoană pe care Rory ar fi dorit s-o vadă, apoi se alarmă gândindu-se care va fi reacţia lui când o va vedea. S-ar putea supăra, lucru care în nici un caz nu i-ar face bine în starea în care se află.

— Rămân lângă el. Lisel, poţi pleca acasă, zise Hamish. Oh, am o idee. A fost o zi grea pentru Louise şi Lauris, aşa că ar fi mai bine să înnopteze la noi. Aici o să fie agitaţie toată noaptea. Bernie, Mick, duceţi-vă şi asiguraţi-vă că totul este în regulă acasă, apoi întoarceţi-vă aici. S-ar putea să fie nevoie de voi.

— Ne ducem să dăm ceva de mâncare câinilor şi porcilor, zise Mick. Ne întoarcem repede. Îl privi pe Broderic. Dumnezeule... dacă i se întâmplă ceva? Are o inimă de aur!

— Dacă are umărul dislocat, probabil că a leşinat încercând să-l mişte... este o durere îngrozitoare, zise Hamish. Dar o să fie bine, sunt sigur.

Cu toţii ştiau că starea lui Broderic se datora unor leziuni mai grave. Hamish încerca numai să-i liniştească. Cei doi băieţi plecaseră de un sfert de oră, când sună soţia doctorului. Veşti bune... soţul ei era în drum spre Starlight.

Totuşi, li se păru o veşnicie până sosi. Willy îmbrăcă un halat alb.

— Nu cred că i-ar face bine să vadă o străină când îşi va reveni, dar văzând acest halat alb o să creadă că sunt o infirmieră.

— Din acelaşi motiv, cred că ar fi mai bine dacă nu m-ar vedea nici pe mine, zise Jane. Nu se aştepta să mă mai întorc.

Îi întâlni privirea lui Hamish.

— Da, este adevărat, spuse el.

— Rory credea că mă convinge să-i vând pământul acesta, zise ea repede pentru că Willy se dusese să-şi pună o pereche de papuci. Hamish, nu i-am spus nimic mamei mele despre oferta lui. Tocmai ieşise din spital iar anul acesta a avut numai necazuri, unul după altul. Nu era pregătită pentru încă unul. Nu vreau ca

ea să afle nimic, dar nici şefului tău nu i-ar face tocmai bine să mă vadă în momentul în care îşi va recăpăta cunoştinţa.

— Îşi doreşte ca Starlight să devină din nou o singură proprietate. Nu i-o lua în nume de rău. Este un băiat bun, totuşi, zise Hamish, încercând să-şi scuze şeful

„Aşa credeam cu toţii. *Băiat bun!* Dacă bunul şi devotatul Hamish ar fi citit scrisorile lui, ar fi avut un şoc."

— Ţi-am spus asta numai ca să nu-i aminteşti nimic mamei. Casa asta nu înseamnă pentru noi numai un acoperiş deasupra capului, este şi un mijloc de a ne câştiga existenţa, având magazinul acela în faţa porţii.

— Nu cred că este cazul să discutăm despre asta acum, că Rory este în această situaţie şi, în cele din urmă, sunt sigur că lucrurile se vor limpezi... Cred că a sosit doctorul. Cred că l-ai cunoscut deja.

Jane şi Hamish îl întâmpinară şi-i dădură detalii despre starea lui Broderic.

— Are umărul dislocat. Aş vrea să-l bandajez înainte ca el să-şi revină. S-ar putea să mai aibă dureri şi după aceea. Cu puţin noroc, îi putem rezolva şi rănile de pe faţă, acum cât se află în stare de inconştienţă. Şi aşa, a suferit destul. O privi pe Willy. L-ai curăţat foarte bine. Îl examină apoi cu atenţie. Se simţiră cu toţii uşuraţi când le spuse că nu are fractură craniană, poate în cel mai rău caz, o fisură. N-o să-l ducem la spital în noaptea asta. Este mai bine să rămână aici, unde are şi norocul să fie îngrijit de o infirmieră. Mai târziu, o să-i facem şi nişte analize. Este doar o comoţie. Curând îşi va reveni.

— Luaţi o cafea şi ceva de mâncare, o gustare? Aveţi un drum lung la întoarcere şi presupun că, doctor fiind, n-aţi avut o noapte tocmai bună

— Da, mulţumesc. Am avut o zi îngrozitoare. Şi am pierdut şi cina.

— Ce ziceţi de o supă şi nişte pui? Nu se poate să nu mâncaţi nimic...

— O adevărată succesoare a Esmeraldei! Ea avea întotdeauna ceva de oferit, la momentul potrivit. Uneori, întorcându-mă din Queenstown, treceam pe aici, iar ea avea întotdeauna ceva pregătit.

Jane părăsi camera împreună cu doctorul.

— O să iau masa aici în bucătărie, zise el așezându-se la masă. Apoi oftă adânc și începu să-i povestească despre cazurile pe care le avusese în cursul zilei. Luară cafeaua împreună.

— Cred că și tu ai avut o zi grea astăzi, dacă tocmai ai sosit de la Lawrence.

— O să las filtrul de cafea aici pentru că o să mai avem nevoie de el. Băieții nu vor pleca până când Broderic își va reveni.

Hamish veni repede.

— Își revine. A clipit și a început să geamă. Prima persoană pe care a văzut-o a fost mama ta, Jane. A zis: „Sunt la spitalul din Frankton?" Apoi, privind în jur, a continuat: „Ciudat, mă aflu în casa Esmeraldei", așa că mama ta i-a zis: „Sunt Willy Eastwood, mama lui Jane. Am sosit astăzi. Te-am găsit și te-am îngrijit. E și doctorul aici, dar nu te mișca, stai liniștit".

Jane rămase în bucătărie unde veniră și băieții. Ea le spuse că Rory și-a revenit iar ei hotărâră să plece. Jane se așeză pe un scaun și-și sprijini fața în palme. Auzi o mașină. Cine putea fi? Ușa se deschise și intră o fată înaltă, cu părul castaniu.

— Ce s-a întâmplat? La Starlight nu este nimeni iar aici sunt lumini aprinse peste tot, iar afară este o rulotă parcată în fața casei. Cine ești tu?

— Sunt Jane Grey. Locuiesc aici. Cred că te-am mai văzut undeva, dar...

— Eu sunt Kate Adair. Jane? Este numele fetei care locuia la Esmeralda! Credeam că ai plecat. Rory spunea că locuiești la Oamaru și că te-ai întors acolo. Te lasă Rory să rămâi aici, în continuare?

Să o lase? O caracteriza aceeași aroganță specifică celor de la Starlight. Îngâmfații familiei Adair! Apoi spuse, fără nici o urmă de ironie, pentru că totuși era o veste proastă:

— Bunica mea vitregă mi-a lăsat casa. Aşa că noi tocmai am sosit astăzi, eu, mama şi surorile mele, când l-am găsit pe fratele tău în magazie. A căzut de pe scară şi şi-a dislocat umărul; s-a lovit la cap. Este în camera Esmeraldei acum. Tocmai şi-a revenit şi doctorul este la el.

— Oh, ce noroc că aţi sosit tocmai astăzi! Cum se simte? Mă duc să...

— Cred că ar fi mai bine să-ţi spun despre ce este vorba. Nu arată tocmai bine. Are toată faţa rănită, dar nu este foarte grav. Are o rană lângă tâmplă. Va trebui să se odihnească în noaptea asta. Mama mea este infirmieră şi-l va ajuta.

Fata era foarte îngrijorată.

— Cred că ar fi mai bine să vorbesc mai întâi cu doctorul, spuse Kate. N-ar fi prea înţelept să mă vadă acum, imediat ce şi-a revenit, mai cu seamă că mă aştepta abia peste două zile. Eram cu nişte prieteni în Oamaru şi, cum ei trebuiau să plece la Christchurch, m-am gândit să vin acasă mai devreme, să-i fac o surpriză lui Rory. Probabil că înainte cu o zi de venirea mea punea totul la punct, ca mie să nu-mi rămână nimic de făcut! Intenţionam să sosesc astăzi mai devreme, dar am trecut pe la nişte prieteni în Alexandra, şi ştii cum e, trece timpul imediat! Cel care iese din cameră e doctorul?

Hamish îl însoţea. Doctorul Femmingdale era surprins.

— Kate? Ştiam că lucrezi în Palmerstone North!

— Acum zece minute am sosit şi eu, şi Jane mi-a povestit totul. Cum se simte Rory, Bruce?

— Este conştient, dar puţin ameţit. Nu intra la el prea curând. Totuşi, este foarte bine că te afli aici. O să-i fiţi de folos, tu şi mama lui Jane. Mă întorc mâine dimineaţă. I-am spus doamnei Eastwood ce se face, dar îţi voi repeta şi ţie. Trebuie să stea cineva lângă el toată noaptea. Chemaţi-mă dacă apare ceva, dar cred că nu vor fi probleme. Mulţumesc pentru masă, domnişoară Grey.

— Nu voi intra împreună cu tine, Kate, zise Jane. Rory nu ştie că sunt aici şi ar putea fi surprins. „Sur-

prins ? Asta poate fi considerată declarația anului. O să fie furios", gândi Jane. După aceea, continuă ea, vino la bucătărie să mănânci ceva. Trebuie să fii foarte obosită. Îți pregătesc gustarea.

— Dar tu cum te simți ? Și tu ai călătorit toată ziua. Apoi șocul de a-l găsi pe Rory rănit și toată zarva care a urmat ! O să-mi pregătesc eu ceva, mulțumesc.

— Este puțin amețit, zise ea când se întoarse, dar pulsul e foarte bun. M-a recunoscut și a zis : „Kate ! Am fost inconștient două zile ?" I-am spus că am venit mai devreme. Apoi, când i-am spus că a fost un noroc să te întorci tocmai astăzi, m-a privit puțin nedumerit și a spus : „Așa este. Doamna mi-a spus că este mama lui Jane", apoi cred că a urmat un moment de rătăcire. A spus : „A marcat un punct... Mi-a dejucat planurile, iar acum nu pot s-o arunc în stradă, pur și simplu !" Mama ta n-a înțeles nici ea nimic. Apoi a închis ochii și a adormit murmurând : „Am încercat să evit ca voi două să vă întâlniți." Ce voia să spună oare ?

— Habar n-am, zise Jane cu sinceritate, referindu se la a doua remarcă, nu la prima. *Pe aceea* o înțelesese foarte bine. Mama tocmai a suferit o intervenție chirurgicală, nu cu mult timp în urmă, așa că ar fi mai bine să se odihnească. Ne descurcăm noi două, ce zici ? Acum te odihnești tu, apoi în jurul orei patru, te trezesc să mă înlocuiești.

— Sunt de acord. Dar, Jane, dacă observi vreo schimbare, mă chemi, da ?

— Promit.

Broderic Adair căzuse într-un somn adânc. Jane petrecu câteva ore lângă patul lui. Niciodată, mai cu seamă de când primise acea scrisoare de la el, nu și-ar fi putut închipui o asemenea situație. Dormind, arăta, poate din cauza lipsei de apărare, mai tânăr și mai vulnerabil. Jane dori atunci să poată întoarce timpul înapoi. Voia ca Esmeralda să fie acolo, voia ca noaptea aceea când ea și Broderic fuseseră pe Cruachan Beann și trăiseră acolo momente de încântare, să revină.

Dar probabil că ceea ce simţise el atunci fusese numai o atracţie momentană pentru ea. O atracţie care dispăruse definitiv când, mai târziu, ea devenise proprietara casei şi totodată o piedică în planul lui de „a reda proprietăţii lui eficienţa iniţială". Câtă pompă! De ce nu spusese asta în cuvinte simple? Ar fi înţeles oricum. Ce prostie din partea ei să creadă că două sărutări şi nişte cuvinte încărcate de emoţie, în noaptea morţii Esmeraldei, ar fi putut să însemne atât de mult!

Încercă să citească o carte la lumina veiozei de alături, pe care mama ei o acoperise cu o bucată de hârtie, astfel încât lumina becului să nu-l deranjeze pe Rory, dar îi dădea o stare de somnolenţă. Aşa că renunţă la citit şi începu să tricoteze ceva.

Deodată, îi auzi vocea, foarte slabă:

— Pot să beau nişte apă, te rog?

Luă paharul, îngenunche lângă pat şi-i ridică puţin capul.

— Nu înghiţi prea repede, zise ea, te-ai putea îneca şi tusea nu ţi-ar face tocmai bine.

El se întoarse şi încercă s-o privească.

— Nu eşti Kate, eşti Jane.

— Voi fi aici până la ora patru, când vine Kate Acum se odihneşte în camera fetelor. Nu mai vorbi. Ai nevoie de somn acum.

El se supuse. După mai mult de o oră se trezi. Avea privirea mai limpede, vocea însă îi era la fel de slabă.

— Kate a fost îngrijorată?

— Să fie îngrijorată? A fost îngrozită, ca noi toţi, când te-am găsit acolo zăcând de cine ştie cât timp.

— Nu asta am vrut să spun. Îşi mişcă instinctiv capul şi scoase un geamăt. A fost supărată că te-a găsit aici?

— Bineînţeles că nu. Se aştepta, ca şi tine de altfel, ca Esmeralda să-ţi lase ţie casa, dar cred că venirea noastră astăzi aici a fost providenţială. Hamish spunea că nu s-ar fi gândit să te caute aici.

— Dar nu te-a recunoscut?

Jane se alarmă.

— Cred că am s-o chem pe Kate. Ea ştie mai bine ce să facă; cred că delirezi. Puse mâna pe fruntea lui.

Ciudat, nu ai febră. Trebuie să fie atunci din cauza loviturii la cap. Cum să mă recunoască ?

— Atunci, înseamnă că nu a văzut-o. Bun, nu o chema. Mi-e somn.

Apoi, după un moment, adăugă :

— Nu-i pomeni nimic despre Fiji.

— Am făcut-o deja. M-a întrebat unde am locuit până acum. Broderic, nu cred, totuşi, că este atât de sensibilă. Iar tu, n-ar trebui să mai vorbeşti. Ştiu că ai fost îngrijorat pentru ea, dar exagerezi !

— *Nu vreau* să dorm. Vreau să-mi spui în ce stare mă aflu şi cât timp va trebui să rămân în pat.

Îşi duse mâna la faţă.

— Am un plasture aici... şi unul aici.

Jane interveni :

— Nu încerca să-ţi mişti celălalt braţ. Dar probabil că nici nu poţi pentru că doctorul l-a bandajat foarte strâns. Ai umărul dislocat. Crede că ai şi o comoţie, iar obrazul îţi este plin de răni, dar nu sunt foarte grave. Ai fost norocos, totuşi.

— Cred că am căzut în foarfeca de grădină. Ce lucru prostesc ! Trebuie să iau altă scară.

— Trebuie să te avertizez în legătură cu un lucru, zise Jane. Mama nu ştie nimic despre scrisorile pe care mi le-ai trimis. Nu era pregătită pentru o altă veste proastă. Esmeralda mi-a lăsat mie casa şi ne vom stabili aici. N-am vrut să mai discutăm despre asta. Oricât ai oferi, nu vindem. Acum, am să-ţi şterg faţa din nou şi am să-ţi dau ceva de băut. N-am putut curăţa tot sângele, de teamă să nu-ţi facem rău, dar acum îmi poţi spune dacă te doare.

Broderic căzu din nou într-o stare de somnolenţă dar, înainte să adoarmă, rosti câteva cuvinte, cu ochii închişi :

— Acum ştiu ce voia să spună Walter Scott... „Oh, femeia ! Capricioasă, nestatornică şi greu de mulţumit... Este un înger păzitor când suferinţa te cuprinde".

Jane o zări pe Kate în pragul uşii.

— Fratele meu... recită poezii ?

— Cred că delirează, Kate. Am încercat să-l conving să nu mai vorbească. Chiar a mormăit ceva în

legătură cu faptul că nu m-ai recunoscut. Cum puteai să mă recunoşti ? Dar nu are totuşi febră.

— Trebuie să fie din cauza rănii de la cap. Este încă ameţit.

— Nu sunt, zise Broderic copilăreşte. N-ai văzut fotografia lui Jane, Kate ?

— Fotografia ei ? Unde ? Ai una acasă ? Am fost acasă, dar uşile erau închiate.

— Nu are nici o fotografie de-a mea. Cred că ar fi mai bine dacă ar dormi. Mă duc şi eu să mă odihnesc puţin. Kate, cheamă-mă dacă ai nevoie de mine.

*
* *

Jane adormi imediat. Se trezi la ora opt când mama ei îi aduse o ceaşcă de ceai.

— Jane, nu-ţi face griji, mă simt surprinzător de bine. Kate spune că Rory a dormit tot timpul, de când ai plecat. Acum încearcă să-l determine să mănânce nişte pâine cu lapte, dar el e tot atât de înverşunat, încât Kate zice că este deja refăcut.

Jane făcu un duş, se îmbrăcă şi se duse în camera lui.

— Bine, surioară, am să înghit ce ai acolo, acum, dar diseară sper că pot să mănânc o friptură.

— Friptură ! Kate era revoltată. Ai să capeţi un ou fiert... dacă eşti norocos. Probabil că vei fi în spital, atunci O să fii un pacient mofturos !

Broderic se încruntă.

— Credeam că femeilor *le face plăcere* să îngrijească totuşi bolnavii, bărbaţi.

— Ai o grămadă de idei ciudate despre femei. Crezi că suntem nestatornice, sfioase şi greu de mulţumit ! Aşa că, deşi durerea şi suferinţa te torturează, noi nu suntem întotdeauna îngeri păzitori, aşa cum ai spus noaptea trecută... numai dacă te porţi frumos.

— Cum am spus noaptea trecută ? Ce vrei să spui ? Credeam că am fost în stare de inconştienţă noaptea trecută.

— Când am intrat aici, pe la ora trei şi jumătate, tu îi citai lui Jane versurile astea. Ea este mai blândă decât mine... dar eu te-am făcut să taci, crezând că aiurezi.

Jane încremeni. Dacă nu-şi amintea nimic din discuţia lor ?

— Oh, uite-l pe Hamish ; vine imediat.

Jane se apropie de pat şi spuse cu voce joasă :

— Sper că-ţi aminteşti ce ţi-am spus noaptea trecută. Mama nu ştie că ai încercat să cumperi pământul pe care mi l-a lăsat Esmeralda. Şi nici nu trebuie să afle. Este al nostru şi avem de gând să ne stabilim aici. N-aş vrea să te supăr acum cu asta, dar trebuie să-mi protejez mama.

Kate se întoarse.

— Jane, aş vrea să-l schimbăm pe Rory de hainele acelea pline de sânge. L-am rugat pe Hamish să-i aducă nişte lucruri, mai târziu. Cred că pantalonii de pe el sunt ai lui Hamish.

Rory era îngrozit.

— Cine m-a îmbrăcat cu astea ? întrebă el, uitându-se neliniştit la Jane.

— Hamish, împreună cu mama. Stai liniştit.

Jane şi Kate se priviră şi izbucniră în râs.

— Pudicul meu frăţior ! zise Kate.

Jane era bucuroasă. Ea şi Kate aveau să fie prietene.

CAPITOLUL VIII

Doctorul Femmingdale era mulțumit de progresele pacientului său.

— Dar asta nu înseamnă că ești complet refăcut, Brod. Știu cum sunteți voi. Credeți că după o oră de odihnă vă puteți ridica și merge din nou la muncă. Este mai bine să rămâi în pat câteva zile. Doamna Eastwood și Jane, împreună cu Kate, vor sta lângă tine, pe rând. Altfel, știu eu ce-o să se întâmple : Kate o să iasă din cameră doar pentru un moment, atât cât să ajungi să te ridici și să ieși afară. Vei ține și o dietă în următoarele zile, apoi vei veni la Queenstown pentru câteva analize. Trebuie să ai răbdare. Ai nevoie de timp să te refaci.

— Răbdare ?... Gândiți-vă ! Se apropie tunsul oilor !

— Ei și ? Nimeni nu este indispensabil. Dacă ai fi fost internat în spital, cu siguranță n-ai fi putut face asta. Gândește-te, oile vor fi tunse chiar dacă ai muri mâine. Te refaci repede, arăți foarte bine, dar este posibil să fi prins o răceală cât timp ai stat acolo întins în stare de inconștiență. Fii mulțumit că ai o grămadă de fete în jurul tău, care să te îngrijească. Puțini au norocul ăsta.

Broderic protestă puțin. Ultima lui remarcă fu la adresa lui Kate :

— Nu înțeleg de ce porți uniforma asta. Ești sora mea și nu ne aflăm într-un spital. Este o prostie.

— Este ceva psihologic. Uniforma îmi conferă autoritate. De asemenea, dacă prietenii care vin să te va-

dă, uită să mai plece, n-o să mi-o ia în nume de rău dacă le aduc aminte că e timpul ca ei să plece. În starea în care te afli, compania lor o să te obosească.

În acel moment sosiră şi fetele. Amândouă aveau părul strâns la spate, cel al Louisei cu o fundă albastră, iar cel al Laurisei cu una de culoare galbenă. Lauris purta o pereche de pantaloni maro şi o bluză galbenă, iar Louise — o pereche de blugi şi o bluză roşie.

— Mama a spus că putem veni să te vedem. Arăţi mult mai bine. Aşa ne-a spus Jane.

— Nu mă îndoiesc de asta. Domnul Adair trebuie să se obişnuiască cu gândul că este eroul principal în povestea fermierului dispărut, mai ales pentru cele care l-au găsit. Le-ai speriat de moarte pe micuţele mele surori, domnule Adair.

— Pentru Dumnezeu, zise Kate, nu vă spuneţi pe nume mic? Nu pot să cred că Esmeralda a permis aşa ceva!

— Lucrurile s-au cam schimbat puţin, zise Jane.

Broderic Adair înţelesese cu siguranţă.

— Spune-mi iar Rory sau Broderic, Jane. Nu te mai poţi formaliza, acum că ţi-ai scăpat adversarul din ghearele morţii.

— Adversar? repetară toate trei. Ce vrei să spui?

— Ştii, Kate, zise el ironic. Am avut o dispută. Dar nu-ţi face probleme, a fost o plăcere pentru amândoi.

— Asta nu înseamnă că trebuie să vă formalizaţi, zise Kate. Fetelor, cred că Rory ar trebui să vă mulţumească. Cum l-aţi găsit? Putea să zacă acolo şi acum, în timp ce noi l-am fi căutat prin împrejurimi.

— Am intrat în magazie să luăm nişte grâu pentru păsări. Era întuneric acolo... când, am văzut o... *o formă!* A fost îngrozitor, nu-i aşa, Lou?

— Da, încremenisem... nu văzusem aşa ceva până acum. Am simţit cum îmi îngheaţă sângele în vene. N-o să uit niciodată. Apoi a pătruns o rază de lumină şi am văzut că trupul era inert. Am strigat: „Cine eşti?" şi „Ce s-a întâmplat?", dar n-a răspuns. Eram speriate.

— Ce aţi văzut, mai exact? întrebă Rory cu interes.

— Un bărbat, întins acolo jos, într-o poziție ciudată. Scara, sau ce mai rămăsese din ea, căzuse peste el și fața îi era plină de sânge. Arăta de parcă sângerase mult timp. Era teribil și...

— Gata, ați dat destule detalii clinice, mulțumesc, zise Jane. Apoi ați fugit și ați chemat-o pe mama.

—Nu-i adevărat, răspunse Lauris indignată. Ne-am îndepărtat, crezând că-i mort, apoi i-am spus, în cazul în care nu era, dar nu putea vorbi : „Ne ducem după ajutor, domnule", și am fugit.

— V-ați descurcat minunat, zise Broderic, dar pentru voi, poate că și acum arăt ca un cadavru.

— Ce ?! strigă Kate. Cu un umăr dislocat și o julitură la față ? Las-o baltă !

— Există vreo meserie mai dură decât cea de medic ? zise Broderic. Fetelor, se pare că voi avea nevoie de serviciile voastre dacă voi fi obligat să rămân în pat. Aș vrea să-mi faceți o favoare. Dacă aș ruga-o pe sora mea, cu siguranță că m-ar refuza și mi-ar spune că am destul timp pentru asta. Mai întâi, vreau să-mi aduceți aparatul de ras de acasă, este într-un dulap în baie. Și alături de telefon, în biroul meu, veți găsi o agendă cu câteva notițe. Aduceți-o aici iar eu am să vă spun ce aveți de făcut, după aceea. O să dați telefoane.

— Aparatul de ras ți-l pot aduce, zise Kate categorică. În ce privește telefoanele, pot aștepta. După ce te bărbierești, o să iei un sedativ și o să te culci.

— Nu crezi că ar dormi mai bine dacă și-ar rezolva problemele ? întrebă Lauris. O să fie mai liniștit.

— Fetele astea sunt chiar înțelepte. Kate, am trei mesaje de transmis, iar unul este urgent. Apoi, am să mă supun și am să fac ce-mi spui.

Cele două gemene se umflară în pene. Plecară, pline de importanță. Jane era mulțumită că, cel puțin, se înțelegea bine cu fetele, dușmănia lui se reducea numai la persoana ei. De asemenea, cel puțin pe moment, juca după regulile ei, ale fetei care stătea în calea visului lui de a revedea proprietatea Starlight reîntregită.

— Și acum, trebuie să trec la treabă, zise Jane. O să fac ordine în magazin, altfel mama o să uite că este

convalescentă şi o să-l ia cu asalt. Mâine deschidem din nou.

Ieşi afară, hotărâtă să înceapă treaba.

Se întoarse să ia un burete pentru ferestre când o auzi pe Louise vorbind la telefon.

— Nu, vorbesc în numele domnului Broderic Adair şi doresc să-i transmit un mesaj domnului Mervington, personal. Domnul Adair a suferit un accident grav şi nu vă poate suna deocamdată.

Jane se opri îngrozită. Nu se putea abţine să asculte conversaţia. Mervington era numele avocatului care-i scrisese despre moştenirea pe care i-o lăsase Esmeralda.

În alte împrejurări, Jane ar fi fost amuzată de tonul sigur şi serios al Louisei.

— Ah, domnule Mervington. Sun de la Wedgwood House, unde mama mea îl îngrijeşte pe domnul Broderic Adair. Ieri a suferit un accident. A căzut de pe o scară şi şi-a rănit umărul. Dar nu este foarte grav. Mmm... să arunc o privire peste ce mi-a scris să vă transmit... ah, da, „Cu privire la chestiunea discutată cu dumneavoastră recent, doreşte să nu întreprindeţi nimic, înainte să vină personal la biroul dumneavoastră. N-a avut posibilitatea de a negocia şi, pentru moment, este nehotărât. De asemenea, doreşte să nu luaţi legătura cu cealaltă parte, până nu vă vede personal".

Evident, fusese întrebată cine este.

— Oh, sunt Louise Eastwood şi locuiesc la Wedgwood House împreună cu sora mea geamănă, sora mea mai mare, şi mama. Acum, este casa noastră. Brusc, renunţă la tonul de persoană matură şi zise : *Noi* l-am găsit pe Rory. A avut un accident în cursul după-amiezii, iar noi l-am găsit abia seara. A căzut de pe o scară, în magazie. Dar acum se află pe mâini bune. Mama este infirmieră iar sora lui a sosit acasă chiar noaptea trecută. Cred că ştiţi că este fizioterapeut. Poftim ? Da. Mă duc să-l întreb.

Trecu alergând pe lângă Jane şi se duse în dormitor.

— Domnul Mervington a zis că vine aici dacă vrei să discutaţi.

— Nu, spuse Broderic categoric. Spune-i să nu se deranjeze să facă atâta drum. O să mă duc eu la el săptămâna viitoare.

Jane se întoarse în magazin. Noaptea trecută, în starea aceea confuză, Broderic spusese că ea îi dejucase planurile. Spusese asta oare pentru că Esmeralda îi lăsase ei casa, sau pentru că, fiind pacient în casa el acum, nu mai putea să încerce s-o alunge, fiindu-i obligat? Va încerca oare s-o constrângă să renunțe la pământul acesta? Ar putea face asta?

Jane își dădea seama că nu știa mai nimic despre actele legale. Dacă era o chestiune de preț, atunci oricât i-ar oferi, o să-l refuze. Dar dacă exista vreun fel de clauză, o înțelegere încheiată între el și Esmeralda, un fel de drept al lui asupra proprietății după moartea ei? Care era situația în acest caz? Nu-i plăcea faptul că avocatul ei era aceeași persoană cu cel al Esmeraldei și al lui Broderic.

* * *

Mai târziu, Kate veni și ea la magazin, cu o ceașcă de cafea.

— Nu-mi mulțumi pentru ospitalitate... prăjiturile sunt ale tale. Mama ta este cu Rory, așa că m-am gândit să-ți dau o mână de ajutor aici. Arată mult mai bine decât îmi aminteam... tablourile sunt minunate. Cred că vor cumpăra și localnicii. Ciudat, deși locuiesc într-o zonă înconjurată de munți, casele lor sunt pline de tablouri cu peisaje alpine. Jane, este o plăcere să te avem aici. Știu că o să-mi fie dor de munca și de elevii mei, dar ard de nerăbdare să mă întorc la Starlight. Mama spunea că se cunoaște lipsa unei femei la Starlight. Și surorile tale! Sunt atât de drăguțe! Mama ta încearcă să le țină cât mai departe de Rory, dar eu cred că el le găsește amuzante și-l fac să uite de dureri.

— Le-am spus să-i transmită toate mesajele telefonice și apoi să dispară, zise Jane alarmată. N-o să-și mai încapă în piele de mândrie dacă el continuă să le

trateze ca pe niște secretare. Bine că este mama acolo, ca să le supravegheze, altfel cine știe ce secrete de familie sunt în stare să dezvăluie.

Kate râse.

— Tocmai îi spuneam ce binecuvântare a fost pentru voi hotărârea Esmeraldei de a vă lăsa Wedgwood House. Jane o văzu pe Kate aruncând o privire iscoditoare spre ea, dar nu-și închipui de ce. Mai spuneau că este exact ceea ce aveai nevoie pentru a scăpa de complexul tău de fată-bătrână. Kate izbucni în râs văzând expresia contrariată pe care Jane o afișă imediat, zicând: „Fată bătrână!" Eu? Am doar... Oh, nu se refereau la vârsta ta, ci la concepții. Ziceau că te-ai hotărât să te sacrifici pe altarul datoriei, că te consideri sprijinul întregii familii. Dar acum, că au o casă, iar mama lor poate picta din nou și vinde tablourile, ai să fii liberă să te căsătorești. Mă tem că și Rory le-a încurajat spunându-le: „Cred că așa se simte; la vârsta ei avansată, probabil că nu mai are nici o speranță". Dar ele i-au replicat imediat: „De unde ți-a venit ideea asta? Bărbații pur și simplu roiesc în jurul ei!"

— Le omor! Le sfâșii în bucățele! zise Jane. Nimic nu este adevărat. Dar continuă, spune-mi mai departe.

— Ziceau că erai cea mai solicitată chelneriță, că puteai să reușești cu ușurință să fii stewardesă, dar asta ți-ar fi luat mult timp și n-ai mai fi putut picta, că un bărbat bogat din Tasmania a încercat timp de trei ani să te convingă să te căsătorești cu el, dar tu ai fost hotărâtă să te dedici întreținerii familiei tale și ai renunțat la dragostea ta!

Jane își încleștă pumnii.

— Ticăloasele! Au exagerat. A trebuit să-mi sprijin familia numai după moartea tatei, în urmă cu câteva luni, și chiar și așa, o ajut doar pe mama. Bărbatul acela tasmanian avea de două ori vârsta mea și era o pacoste! Sper ca puștoaicele astea neastâmpărate să nu mai flecărească atât! Ce se întâmplă cu ele? Nici măcar n-a fost vorba de căsătorie, este doar imaginația lor dezlănțuită. Se afla în vacanță.... iar dansul cu o fată tânără probabil că-l făcea să se simtă tânăr din

nou. Era un burlac convins şi sunt sigură că dacă l-aş fi luat în serios, ar fi fugit de mine şi nu s-ar mai fi întors. Ştii, locul îi încântă pe unii... florile, muzica, dar nimic adevărat!

— Da, am auzit că au efect asupra unora, zise Kate.

Jane era prea indignată de purtarea fetelor ca să-şi dea seama ce spunea. Se opri brusc, apoi continuă:

— Probabil că imediat după aceea se simt jenaţi de situaţia în care s-au aflat. De fapt, poate că este o experienţă bună pentru ei. Astfel de momente îşi pierd farmecul imediat şi nu mai înseamnă nimic pentru ei. Kate, ceea ce Esmeralda a creat aici o să-i placă mamei foarte mult. Parcă totul a fost făcut pentru ea.

— Ştii, când am aflat de moartea Esmeraldei, am suferit mult la gândul că n-o s-o mai văd niciodată. Ştiam că este foarte bătrână, dar asta nu mă împiedică să-mi fie dor de ea. Atunci mi-am adus aminte de cuvintele ei că există întotdeauna şi o parte bună a lucrurilor. Aşa că am fost bucuroasă pentru ea că n-a suferit nici un pic şi, în acelaşi timp, m-am bucurat şi de faptul că proprietatea Starlight avea să-şi recâştige partea pierdută. Dar m-am gândit apoi la ceea ce realizase ea aici; a contribuit şi ea cu o mică parte la industria turismului, cu micul ei magazin. Poate că ştii, anul acesta a apărut calendarul în care este şi imaginea căsuţei şi a grădinii ei, însoţită de un scurt paragraf în care se spune cum a reuşit ea să transforme o veche şcoală într-un loc plin de frumuseţe. Rory şi oamenii lui nu cred că ar fi avut timp şi pentru grădină. Aşa că, seara trecută, când te-am găsit aici şi am aflat totul... m-am bucurat că există cineva care va continua ceea ce a realizat Esmeralda.

— Rory nu este de aceeaşi părere, zise Jane. Ori de câte ori va trebui să-şi ducă turmele de partea cealaltă şi va trebui să ocolească atât, o să-mi poarte pică. Întotdeauna o să-i fiu un spin în ochi.

Kate o privi curioasă.

— De el a depins ca Esmeralda să rămână aici. După desfiinţarea şcolii, familia mea şi-a recăpătat întreaga proprietate, fapt care înlesnea transportul vitelor. Dar Rory i-a permis Esmeraldei să rămână aici, atunci când

ea a avut nevoie de o locuință, cu înțelegerea ca, după moartea ei, pământul acesta să revină din nou familiei mele. Are o inimă bună. De asta i-a ajutat și pe vecinii noștri, familia Eyrewell, care atunci abia se stabiliseră aici. Așa că nu trebuie să te necăjești, Jane, n-o să fii un spin în ochi pentru mult timp.

Jane era hotărâtă să nu-i spună totul lui Kate. Avea inimă bună... dar nu avea de gând să-i cedeze ei. De ce? Credea oare că ea urmărise acest lucru? Credea oare că este la fel ca bunicul ei? Păcatele părinților cad într-adevăr pe umerii copiilor și ai copiilor lor... dar asta nu pentru că așa voia Dumnezeu. Nu, Dumnezeu este bun, dar într-o lume a rațiunii, ordinii și succesiunii, conflictele acestea sunt inevitabile. Rory ar putea crede chiar că ea ar fi putut face presiuni asupra Esmeraldei ca să obțină ceea ce voia. Probabil că testamentul era foarte recent întocmit.

— Jane, dacă tu crezi că așa gândește Rory despre tine și că te privește ca pe un spin în ochii lui, asta ți-ar putea afecta propria ta purtare față de el, și ar fi păcat.

— Kate, ești o persoană foarte drăguță. Dar am fost în nesiguranță atâta timp încât pur și simplu urăsc ideea de a fi acceptată aici numai din toleranță.

— Nu trebuie să gândești așa. Probabil că Rory ar fi vrut ca situația să fie alta, dar se adaptează ușor. Nu numai că i-a cedat locul Esmeraldei, dar a și ajutat-o întotdeauna. Nu cred că și-a dat vreodată seama cât de multe făcea pentru ea. Făcea reparații periodice. Uneori, când Esmeralda insista să facă și ea ceva pentru el, o lăsa să-i spele rufele sau să-l ajute în perioada tunsului oilor. Așa că nu i-o lua în nume de rău; nu-ți poartă pică pentru asta. Este o persoană deosebită, și nu spun asta numai pentru că e fratele meu. Oh, dacă m-ar auzi acum, ar spune că niciodată n-am știut să-mi țin gura! Uneori, și eu aș vrea să fiu mai rezervată.

Dar, *a fost* și un moment în viața ei, când fusese mai rezervată, când și-a ascuns sentimentele și a renunțat la Scott fără să fie sinceră cu el! Jane o îmbrățișă, lucru care o surprinse ușor pe Kate.

— Kate, întotdeauna să fii tu însăţi. Dacă te ascunzi, o să ai şi mai multe necazuri. Cineva a spus, nu mai ştiu cine, că este mai bine să spui deschis ceea ce ai de spus decât să taci. Multe cupluri s-au despărţit din cauza mândriei care i-a împiedicat pe unul şi pe celălalt să ceară explicaţii! Tăcerea poate aduce multe neînţelegeri. Ascultă-mă pe mine! Dar să nu crezi că am experienţa a nu ştiu câte căsătorii, sau că sunt sfătuitoare de profesie. Trebuie să mărturisesc că sunt cuvintele unui preot pe care l-am ascultat în Suvo.

Azvârli departe lucrurile cu care făcea curat, sperând că vorbele ei să n-o fi pus pe gânduri pe Kate şi s-o întrebe de ce-i spusese toate aceste lucruri. Totuşi nădăjduia ca, mai târziu, Kate să se întrebe dacă nu cumva ar fi făcut mai bine să limpezească lucrurile între ea şi Scott. Logodna îi dădea dreptul să ceară explicaţii.

Dar şi pe ea o preocupa un lucru. Ce anume vrusese Broderic să spună când o întrebase despre fotografie? Oare ce voia să însemne? Mai spusese că nu voia ca ele două să se întâlnească. La ce se referea?

Poate că se referea la o întâlnire dintre Kate şi Scott. Probabil voia ca mai întâi să stea de vorbă cu Kate. Asta trebuie să fi fost... la urma urmei, suferise o gravă lovitură la cap.

— Gata, Kate, ajunge pentru astăzi. Hai să mergem la masă.

Willy pregătise deja masa.

— Este mai greu decât vă puteţi închipui, zise Broderic Adair, să mănânci servindu-te de o singură mână.

— Am să-ţi pregătesc nişte curry indian la cină, zise Willy. O să fie mai uşor de mâncat. Oh, Jane, te-a sunat avocatul acela. Zicea că probabil ai fost foarte ocupată în ultima vreme şi că o să te mai caute peste câteva săptămâni. Nu era prea urgent.

— Oh, foarte bine, pentru că oricum nu voiam să ies o vreme. Mamă, aş vrea să mergi în grădină şi să pictezi câteva tablouri, din diferite unghiuri. Cred că se vor vinde bine.

— Curând am să devin o povară pentru voi, zise Broderic, dar imediat ce doctorul o să-mi permită, am să mă întorc la Starlight.

Willy luă o tavă de pe masă şi ieşi cu ea, urmată de Kate.

— Nu-ţi cade prea bine faptul că trebuie să fii recunoscător celor care te împiedică să-ţi recapeţi proprietatea, nu-i aşa, Broderic Adair? Dar nu-ţi face complexe. Îţi pot suporta prezenţa aici dacă şi tu poţi. Mama ar fi îngrozită dacă eu n-aş fi de acord să rămâi aici, atâta timp cât ai nevoie de îngrijire. Şi nu am de gând s-o supăr cu nici un preţ.

— Având o asemenea atitudine faţă de mama ta, probabil că vei înţelege grija mea faţă de Kate.

Jane era surprinsă.

— Oh, revenim la Kate? Nu cred că ai prea multe cunoştinţe de psihologie. Kate este mai puternică decât crezi. Probabil că o să-şi dea seama curând că mândria ei nu face prea mult şi o să aibă o discuţie deschisă cu Scott. Şi va afla probabil că de fapt n-a existat nici un motiv pentru ruperea logodnei.

— Încă mai crezi asta?

— Da. Cred că Scott Mackenzie n-a fost implicat în nici o relaţie atâta timp cât a fost departe de Kate.

Gropiţele din obrajii lui Broderic se adânciră şi privirea i se îngustă.

— Foarte interesant, Jane, chiar foarte interesant.

Jane era nedumerită, dar nu spuse nimic.

— Vrei să mă faci să cred că nu s-a întâmplat nimic, nu-i aşa?

— Da. Asta ar rezolva lucrurile.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că am dovezi concrete pentru a-l acuza?

— Atunci de ce jocul acesta? De ce nu spui pur şi simplu ceea ce ştii? Ştiu să renunţ dacă nu am dreptate. Va trebui să accept, dacă ceea ce vei spune tu este dincolo de orice îndoială. Dar recunosc că o să-mi pară rău. Cunoscând-o pe Kate, mi-am dat seama cât de bine se potrivesc, ea şi Scott. Dar ce anume, la o asemenea distanţă de Fiji, ai fi putut găsi împotriva lui?

O privea pătrunzător. Jane se simți stânjenită, nici ea nu știa de ce.

— Se spune că fotografiile nu mint. Am fost s-o întâlnesc pe fata care i-a spus totul lui Kate. Ea mi-a arătat niște fotografii ale lui Scott împreună cu o fată. Nu încăpea nici o îndoială.

— Vrei să spui, fotografii compromițătoare? Dumnezeule, pare a fi raportul unui detectiv particular specializat în divorțuri! Nu pot să cred!

— Oh, nu erau niște fotografii indecente, totuși puteam să-mi dau seama cât erau de apropiați.

— Dar dacă au dat altora astfel de fotografii, înseamnă că ele nu spun prea mult, nu? Știi cum sunt grupurile de tineri aflați în vacanță... se iau în brațe, se joacă într-un mod inofensiv. Cu siguranță că...

— Oh, nu erau gesturi nevinovate, chiar deloc, iar fotografiile le-au fost luate fără să știe ei.

— Îndrăznesc să spun că odată ce Kate are astfel de prieteni, atunci nu mai are nevoie de dușmani. Ceea ce au făcut este un lucru demn de dispreț.

Se ridică și ieși.

CAPITOLUL IX

Veni şi vremea tunsului oilor, iar Broderic se agita ca un leu în cuşcă, dar apropiindu-se şi Crăciunul, cu toată agitaţia şi pregătirile nu mai rămânea timp şi pentru problemele sentimentale; nu-i rămânea decât să se întrebe, în fiecare zi, ce trebuia să facă pentru a le rezolva.

Hamish îl dusese la Queenstown pentru a-şi face analizele. Avocatul o sună pe Jane şi-i spuse că avea unele probleme de rezolvat înainte de Crăciun, apoi urma să plece într-o călătorie în Insula de Nord. Îi propuse să lase lucrurile aşa cum erau până după Crăciun şi-i sugeră un avans din contul Esmeraldei. Jane era liniştită. Cel puţin din punctul acesta de vedere, nu erau probleme. Iar grija lor pentru Broderic Adair l-a împiedicat pe acesta să întreprindă ceva împotriva lor. Ar fi fost jenant pentru el să se întoarcă împotriva celor care l-au ajutat. Totuşi, Jane avea sentimentul că era vorba numai de o amânare. Imediat după sărbători se aştepta la o altă ofertă din partea lui. Dar o să fie doar pierdere de timp pentru el. Tablourile mamei sale se vindeau la fel de bine ca ale ei... totul era perfect.

Când Broderic se întoarse la Starlight, totul intră în cotidian pentru Jane şi familia ei. Avuseseră totuşi o mică ceartă, când el îi propusese o despăgubire pentru perioada cât el şi Kate au stat la Wedgwood House.

— Ne aflăm poate într-o situaţie grea, şi îi suntem recunoscătoare Esmeraldei pentru ceea ce a făcut pentru noi, dar nu putem accepta bani în schimbul ospitalităţii. Kate a fost, de asemenea, un ajutor pentru noi.

Este o negustoare înnăscută. A făcut publicitate tablourilor noastre şi a reuşit să vândă foarte bine. N-a cerut nimic în schimb, iar tu ne oferi bani. Asta e insultă!

— Bine. Se pare că trebuie să cedez... dar să nu cumva să spui acum că ceea ce vreau să fac, fac din obligaţie... Imediat ce se termină sezonul tunsului oilor, am să sacrific doi-trei miei pentru voi.

— Asta este numai un alt mod de a plăti. Îţi salvează mândria. Încep să-mi dau seama că mândria este una din însuşirile familiei Adair, împotriva căreia n-ar trebui să lupt.

— Da? Atunci renunţă la prăjiturelele pe care tocmai voiai să le pregăteşti, Jane Grey!

Ea îl privi şocată.

— Nu te certa cu mine, ştii că sunt pentru noi.

— Te-am auzit spunându-i lui Kate că în schimbul orelor petrecute la magazin, vrei să-i dai o mână de ajutor la pregătirile pentru masa oamenilor mei. Trebuie să accepţi oferta mea. Altfel, n-o vom accepta nici noi pe a ta.

— Bine, dar numai de dragul lui Kate, pentru că are într-adevăr nevoie de ajutor.

Broderic zâmbi şi se îndreptă către uşă.

— Deci, ne despărţim în mod amical.

Jane îi ignoră spusele şi-l întrebă:

— Broderic, i-ai spus lui Kate de venirea lui Scott aici şi despre faptul că eu l-am cunoscut în Fiji?

— Tu ce crezi? Bineînţeles că nu i-am spus. N-aş face decât s-o supăr.

— Poate că asta te supără doar pe tine.

— Ce vrei să spui? Explică-te!

— Mă întreb dacă ai vrea cu adevărat ca Scott şi Kate să fie din nou împreună.

— Ce? Ce te face să crezi că aş dori asta? Nu este un bărbat serios, bineînţeles că nu l-aş vrea pentru sora mea. În plus, am văzut acea fotografie.

Jane îl privi fix.

— Ea este o bună gospodină, iar tu eşti burlac. Acum Starlight o să arate din nou bine. Ori de câte ori Kate are puţin timp liber, nu face decât să se ocupe

de casă. Acesta este motivul pentru care n-ai vrea ca ea să plece.

El o privi cu antipatie.

— Asta este lovitură sub centură şi nemeritată.

Jane ştia asta şi se simţea mizerabil. Nu ştia ce să spună. Cuvintele i se opreau în gât. El o ţintuia cu privirea.

— Gândeşte-te, spuse el, am fost exasperat de lipsa de discernământ a Esmeraldei când s-a căsătorit cu bunicul tău. Iar acum ştiu că nu sunt nici pe departe înţelept pe cât credeam. Nu mai pot avea încredere în propria mea raţiune. Niciodată însă nu m-am gândit că ai putea face o remarcă atât de crudă şi neadevărată.

Jane puse jos spatula cu care întindea nişte cremă, se întoarse către el şi zise :

— Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să spun asta. Ştiu că nu ai încerca să-i desparţi dacă ai simţi că poţi avea deplină încredere în Scott. Ştiu că eşti un frate bun.

Spre surprinderea ei, Broderic se apropie şi spuse :

— Mulţumesc că ţi-ai cerut scuze. Altfel, ar fi fost chinuitor pentru mine. Jane, oh, Jane, de ce nu poţi fi sinceră cu mine ? De ce nu putem să spunem lucrurilor pe nume ?

— Să fiu sinceră cu tine ? Ai impresia că am plănuit s-o determin pe Esmeralda să-şi modifice testamentul în favoarea mea ? Crezi că dacă eu fac această mărturisire, tu vei avea ocazia să-mi acorzi iertarea, în maniera ta cavalerească, să-mi spui că mă înţelegi de vreme ce mă aflu într-o situaţie disperată...

Broderic o privea serios.

— Şi dacă ţi-aş spune, Jane, că niciodată, în toţi aceşti ani, nu m-am gândit nici măcar o dată că Esmeralda mi-ar putea lăsa mie casa şi pământul ei ? Ce ai spune ?

— Nu te-aş crede, zise Jane şi ieşi.

*
* *

În timpul pregătirilor pentru Crăciun, Jane muncl mult. La fel şi Kate. Mai tot timpul şi l-au petrecut

în bucătărie făcând plăcinte cu carne, biscuiți, prăjituri, budinci. Apoi, au mers împreună cu gemenele la Queenstown, la cumpărături. Jane a fost bucuroasă să le lase să petreacă mai mult timp ca niciodată la raionul cu beteală, lumânări, clopoței și alte ornamente. Era încântată să vadă că ele și-au cheltuit o mare parte din banj pe un pătuț de copil și, ajunse acasă, construiră propria lor versiune a Staulului din Bethleem. Jane și Kate le surprinseră apoi încercând să-i strecoare înăuntru pe Minto și Pinto.

— A fost totuși un gest nevinovat, chiar simbolic, zise Jane. Iar măgărușii au o privire atât de inocentă. Nevinovăția copilului născut în staul se reflectă în ochii lor.

Uneori, Jane dorea ca cele două case să fi fost mai îndepărtate, astfel încât Lauris și Louise să nu-l îndrăgească atât pe Rory. Le-a învățat să tesale măgărușii, să tundă oile, să înoate în piscină ; a fost chiar foarte răbdător cu ele când voiau cu orice preț ca toate găinile care făcuseră ouă să clocească, deși sezonul nu mai era tocmai potrivit.

Când Bernie sugeră câteva metode pentru a împiedica găinile să clocească, Louise se și repezi la el.

— Dar este monstruos ! Este împotriva naturii ! De ce să aibă parte de pui numai cele care cloceso la momentul potrivit al anului ? Asta înseamnă negarea instinctului lor matern. Este ca atunci când o femeie pierde sarcina. Apoi adăugă dezgustată : de ce râzi, Bernie? Oricum, Rory este șeful iar el este de acord cu noi, nu se zgârcește la câțiva pumni de grâu pentru a crește încă un rând de puișori.

— Gata, mă dau bătut, zise Bernie, ferindu-se de furia ei. Dacă șeful este de acord cu voi, cine sunt eu să mă opun ? De când ați apărut voi, șeful a devenit foarte sentimental. Mă aștept să văd măgărușii cu bonete pentru soare și rațele purtând galoși, de acum înainte, zise Bernie și fugi repede afară, urmat imediat de cele două fete înfuriate.

Într-o seară, Rory, Bernie și Mick jucau cricket cu fetele pe terenul plat de lângă râul Adair. Willy îi privea pe fereastra bucătăriei.

— Ar trebui să se căsătorească, să aibă propriii lui copii, zise ea. Este cu siguranţă un bun familist.

— Bernie ? întrebă inocentă Jane. Oh, nu cred. Este încă prea tânăr.

— Nu la Bernie mă refeream şi ştii foarte bine, zise mama ei. Te cheamă. Haide, du-te. Mişcarea o să-ţi facă bine.

Kate sosi şi ea şi imediat li se alăturară Lisel, Hamish şi copiii lor. Jane era bucuroasă să uite, cel puţin pentru un moment, animozitatea dintre ei şi să intre şi ea în joc. Roy nu putea să folosească decât un braţ iar Jane nu era prea pricepută la acest joc, totuşi o primiră şi pe ea. Purta o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou alb iar briza montană era ca un balsam reconfortant după arşiţa din timpul zilei.

Mirosul florilor din grădină era purtat de vânt peste tot în jurul lor, pinii adăugau şi ei aroma lor puternică, iar de pe înălţimile din jur venea mirosul înţepător al cimbrului sălbatic. Era o atmosferă minunată. Dacă n-ar fi existat antipatia lui Rory faţă de ea şi privirea tristă a lui Kate, totul ar fi fost perfect.

Restul familiei Adair o acceptase pe Jane cu prietenie, fără resentimente. Robert şi Stella Adair le spuseseră gemenelor că le pot spune unchi şi mătuşă. Lucinda şi Giles, Mhairi şi Fergus împreună cu părinţii lor veneau deseori în vizită la Wedgwood House.

Willy îi strigă pe fereastră :

— Veniţi în verandă. Vă aduc ceva rece de băut !

Kate şi Jane se priviră având în minte acelaşi gând : să ocupe leagănele din grădină înaintea celor două gemene.

— Kate, zise Jane, arăţi foarte bine în seara asta... pantalonii aceştia scurţi îţi vin excelent, îţi pun în evidenţă picioarele lungi... şi bluza este atât de tinerească. Aş fi vrut să am tenul tău. Niciodată nu te arde soarele, nu-i aşa ? Din clipa în care ai venit şi te-am văzut, am dorit să-ţi fac portretul. Aş vrea să-l intitulez „Fată în amurg". Aş vrea să încerc, dar nu sunt sigură că o să reuşesc.

— Îți lipsește vreodată încrederea în tine, Jane? Eu cred că poți oferi oamenilor din jurul tău siguranța de sine.

— Eu cred că toți afișăm o anumită fațadă după care ne ascundem. Chiar și cei care par extrovertiți, veseli și fără griji, nu fac decât să-și ascundă propriile griji și lipsuri.

Sosiră și ceilalți și discuția deveni generală. Willy aduse băutura promisă, un amestec de suc de ananas și suc de grepfrut. În timp ce-i servea pe ceilalți, Jane și Kate rămaseră deoparte.

— Ai un profil perfect, îi spuse Jane. Coafura asta îți dă un aer din secolul al XVIII-lea.

Kate izbuoni în râs.

— Jane, gâsculițo! Imaginează-ți o femeie în pantaloni scurți în secolul optsprezece.

— Mă refeream la capul tău... secolul optsprezece, perioada poveștilor de dragoste. Kate, de ce ai complexe de inferioritate?

Kate îi spuse cu amărăciune:

— Pentru că persoana iubită m-a dezamăgit și mi-a luat toată încrederea. Nu știu cum aș putea să mi-o recapăt. Nu văd nici o cale, deși tu ai încercat să mă ajuți.

Apoi Kate reveni la conversația celorlalți.

— Cuburile astea de gheață din apă de izvor oferă sucului un gust fără egal. Puritatea întruchipată! Preotul din Palmerston vorbea odată despre setea lui David pentru apa din fântâna Bethleemului și am înțeles exact ce voia să spună. Și eu tânjeam după apa noastră de aici.

Broderic interveni și el:

— Suntem norocoși. Am fost o dată în Singapore și imaginea blocurilor acelea imense mi-a dat fiori. Să nu atingi pământul zile întregi! Departe de iarba rece, de munții și izvoarele lor! Copiii din orașe nu cunosc toate aceste lucruri și este foarte trist. Viața la țară este esențială în copilărie.

Auzindu-l vorbind astfel, Jane simți o durere de nesuportat... dorea ca antipatia dintre ei să dispară imediat.

Se auzi o mașină.

— Oh, nu vreau oaspeți ! Un bărbat.

Nu *un* bărbat... Era Scott Mackenzie !

Lui Kate i se tăie respirația. Apoi intră Scott și, ignorând-o pe Kate, zise :

— Bună, Jane. Am spus că mă întorc. Bună, Willy, mmm, băutura asta arată bine. Cred că este ceea ce obișnuiai să servești în Fiji. Sper că mai ai puțin și pentru un călător obosit. Bună, Rory, Louise, Lauris. Dumnezeule, cât ați crescut de când nu v-am văzut ! Bună, Kate. Mi s-a părut că-ți recunosc râsul. Ai venit acasă pentru sărbătorile de Crăciun ?

Kate nu-i răspunse imediat. Jane își închipui că voia să-i dea impresia că se află aici doar temporar. Nu voia să afle că ea plecase definitiv din Palmerston doar ca să-l evite pe el. Totuși, nu îndrăzni să mintă, cu cele două gemene în apropiere. Îi dădu un răspuns evaziv :

— E bine să fii acasă în perioada asta. În plus, îl ajut și pe Rory.

După ce-i salută și pe ceilalți, Scott se așeză.

— Am mers cu soarele în față toată ziua. Era foarte frumos, dar teribil de cald. Este puțin cam târziu pentru o vizită, dar nu m-am putut opri. Am venit din Queenstown prin North Otaga și trebuie să fac tot drumul acesta înapoi. O să rămân în zona asta aproape toată luna ianuarie.

— Ianuarie era perioada în care îți luai concediu, zise Kate cu răceală.

— Așa va fi și acum. Am cunoscut o familie de fermieri pe lângă Athol și-mi voi petrece concediul acolo. O să-l ajut pe Roy la treburile fermei, ca apoi el să meargă cu mine să-mi arate împrejurimile. Sperăm să ajungem și în locul acela numit Never-never de lângă lacul Wakatipu. Putem pătrunde acolo printre munți.

— O să fie minunat, zise Jane repede, observând starea nervoasă a lui Kate.

— Da. Acesta este genul de concediu pe care-l prefer călătoriei aceleia de anul trecut, cu toate scuzele față de voi, Willy și Jane.

— Nu a fost ceea ce ai vrut tu, dar a însemnat foarte mult pentru sora ta, nu-i așa ? Avea nevoie de călătoria aceea. S-a simțit mai bine după aceea.

Scott răspunse, privind-o pe Willy :

— Da. Și asta datorită în principal mamei tale. În acea călătorie, Jill și-a dat seama că *poate* să meargă mai departe și fără Greg alături de ea. Călătoria aceea în grup, pe insulă, a compensat puțin faptul că nu mă aflam aici, printre munți. Ezită, apoi adăugă : Sau cel puțin așa am crezut atunci. Mai târziu mi-am dat seama că am făcut o mare greșeală că n-am venit aici.

Nimeni nu mai spuse nimic. Lisel îi șopti ceva lui Hamish. Sholta adormise în brațele ei și au hotărât să meargă acasă. Bernie și Mick spuseră că pleacă și ei.

— Lauris, Louise, haideți la culcare, altfel mâine dimineață n-o să vă mai treziți, zise Willy.

Jane simți cum inima începe să-i bată mai tare. Scott și Kate erau împreună dar nu erau singuri. Numai dacă l-ar putea lua pe Broderic de acolo ! Jane observă starea de încordare a lui Kate. Ar fi vrut să se ridice și să fugă, dar probabil se gândea că ar fi mai bine să afișeze indiferență.

— M-am simțit foarte bine aici, zise Scott pe un ton natural. Eram pe cale de a termina lucrul în zona asta, dar mi s-a spus că pot să rămân în continuare, dacă doresc.

— Este minunat, dacă-ți plac munții, zise Jane. Tot în Juverkargill vei lucra ?

— Aș vrea mai degrabă să lucrez aici. M-am gândit la Wanaka. Îmi place locul acela și încerc să-mi găsesc o casă pe acolo. Mi s-a spus însă că voi avea mai multe șanse să găsesc ceva după Crăciun.

— Lacul Wanaka este foarte frumos, zise Jane, și probabil că toate fermele de acolo sunt în zona ta de lucru : Hawea, Tarras.

— Da, până spre Omarama și Beumore.

Scott îi spunea astfel lui Kate că avea să se afle în vecinătatea ei. Jane se bucura. Voia să-i ajute Dar cum ?

Scott probabil mai credea că adevăratul motiv pentru despărțirea lor a fost plecarea lui împreună cu Jill

și renunțarea la vacanța pe care trebuiau s-o petreacă împreună aici, în munți.

— M-aș fi întors în Insula de Nord doar pentru că părinții mei sunt acolo, zise Scott. Dar cum ei au crezut întotdeauna că tinerii trebuie să stea pe propriile picioare, mi-au spus să accept oferta de a rămâne aici și să nu țin cont de ei.

— Ce mai fac părinții tăi, Scott? întrebă Kate. Cum a fost călătoria în Anglia?

— A fost foarte frumos. Și-au făcut prieteni foarte repede și au vizitat locurile pe care le îndrăgesc atât. Dacă Jill nu s-ar fi aflat într-o stare atât de bună, nici ei n-ar fi plecat. Le-a spus că se simte total refăcută și pur și simplu i-a împins de la spate. Acum, Jill s-a întors la lucru la școală.

Jane era sigură că mai târziu avea s-o întrebe dacă știa, când Scott a venit prima oară aici, de faptul că ei doi fuseseră logodiți. Doamne! Numai dacă l-ar putea lua pe Broderic de acolo! Dar el părea hotărât să rămână, crezând că o protejează pe Kate.

— Trebuie să plec, zise Scott. Kate, mă conduci până la mașină?

„Oh, acceptă, Kate, fă-o! Dă-i o șansă... Într-o noapte ca asta senină, liniștită, înconjurați de florile din grădină, acompaniați de susurul apei, orice se poate întâmpla", gândea Jane.

Dar Kate răspunse pe un ton indiferent, căscând ostentativ:

— Nu, mai bine plec acasă. Am avut o zi plină și mâine urmează alta la fel de grea.

— Ai luat o cameră la hotel? întrebă Jane.

— De ce, ai vrea să mă găzduiești din nou la voi?

— Sigur că da. Mama o să fie încântată. Dar nu crezi că ai riscat rezervând o cameră la hotel în această perioadă a anului? Este perioada vacanțelor.

— M-am bizuit pe reputația ospitalității voastre. Credeam că n-ai s-o mai spui. După plecarea mamei tale mă gândeam să te întreb direct dacă mă puteți primi.

Kate își pierdu starea de somnolență și se holbă la el.

— Cât tupeu! Jane şi mama ei muncesc foarte mult. În plus, astăzi au avut casa plină de oaspeţi.

— Atunci, în ciuda relaţiilor trecute, ai vrea să mă găzduieşti?

Crezând că Jane nu înţelege nimic din toate astea, Kate spuse:

— Îmi pare rău, Jane. Adevărul este că eu şi Scott am fost odată logodiţi, dar acum totul s-a terminat, am rupt logodna...

— Frumos spus, zise Scott, pentru că adevărul este că te-ai descotorosit de mine. Nu te obosi să dai explicaţii, Kate. Jane ştie totul. Am discutat despre noi când am venit aici prima dată. Nu-ţi face probleme, Kate, totul ţine de trecut, dar în ciuda faptului că tu crezi că nu mai avem ce ne spune, eu cred că pot veni aici să-i văd pe Jane şi pe Willy, oricând doresc.

— Scott, Kate a avut o zi grea. Ar fi mai bine să plecăm.

— O idee foarte bună, zise Broderic şi, Scott, dacă sora mea a hotărât aşa, nu cred că ar trebui s-o mai deranjezi.

— Kate nu este o puicuţă, poate şi singură să-şi poarte de grijă. Dacă-i place să rănească oamenii şi să dea prima lovitură, atunci trebuie să înveţe să accepte răzbunarea.

— Haide, Rory. Scott are dreptate aici. *Pot* să-mi rezolv şi singură problemele, numai că pe asta o credeam deja încheiată. Şi, Scott, nu cumva să îndrăzneşti să mă desparţi de Jane. Suntem foarte bune prietene. N-ar fi cinstit faţă de ea. Probabil că deja îşi face probleme crezând că mă simt ofensată de faptul că nu mi-a spus că te cunoaşte şi că ştia deja despre noi. Ei bine, nu este adevărat. Nu sunt deloc supărată pe ea. Aşa că las-o în pace. Ea nu are nici o legătură cu asta!

— Chiar nu are? întrebă Broderic cu voce aspră, trăgând-o pe Kate după el. Ieşiră fără ca măcar să spună noapte bună.

* * *

Jane pierdu o oră tot întrebându-se ce voise Broderic să spună, apoi încetă să se mai gândească. Era un bărbat imprevizibil. Nu era vina ei că Scott venise din nou. Voia să vorbească cu Kate. În ciuda purtării lui din seara aceasta, Jane își dădu seama că se simțea foarte singur, că tânjea după Kate. Oh, dacă Broderic Adair ar fi dorit-o pe ea atât de mult, ar fi acceptat orice propunere. Jane se ridică, își așeză perna, zicându-și : „Idioato ! Vrei să te căsătorești cu un bărbat enigmatic, capricios și imposibil, ca el ?". Apoi adormi.

Broderic nu veni la Wedgwood House a doua zi. Kate însă da... dar numai după ce-l văzuse pe Scott plecând. Avea cearcăne la ochi, dar nu părea rezervată deloc.

— Îmi pare rău pentru aseară, Jane. Nu meritai asta. Rory are o asemenea atitudine de parcă te învinovățea pe tine pentru venirea lui Scott aici. Jane, cred că este gelos pe tine și Scott. Tu ce crezi ?

Jane era cu adevărat surprinsă.

— Imposibil. În primul rând, fratele tău a încercat din toate puterile să mă împiedice să vin aici. Asta nu presupune că l-aș atrage în vreun fel. În al doilea rând, chiar dacă m-ar plăcea, să fie gelos pe Scott ? Se opri, apoi zise : Kate, eu cred că Scott te iubește. În Fiji, ne-a spus că este logodit cu o fată extraordinară. Nu a spus numele tău, iar mie nici prin gând nu mi-a trecut că te-aș putea întâlni vreodată. Astfel, când...

— Nu te opri, spune. Când... ?

— Când a venit aici prima dată, voia să vorbească cu Rory despre tine. A fost foarte surprins să mă vadă. El și Rory au avut o discuție, dar se pare că nu l-a ajutat cu nimic. Am ieșit cu Scott la o mică plimbare, iar el mi-a spus că a fost logodit cu tine — nu ți-am spus că știam despre voi, gândindu mă că era problema ta. Mi-a mai spus că nu-i vine să creadă că n-o să vă petreceți tot restul vieții împreună. Se întreba dacă nu cumva te-a supărat faptul că s-a gândit

înainte de toate la familia lui, aducând-o pe sora lui în această călătorie. Așa este, Kate ?

Kate era indignată.

— Oh, nu, Jane. Dimpotrivă, am crezut că este minunat din partea lui să facă gestul acesta. Nu sunt o persoană posesivă. Există, în viață, multe feluri de relații. Cea dintre soț și soție trebuie să fie cea mai apropiată, dar asta nu înseamnă că vreau ca soțul meu să-mi aparțină în totalitate. Astfel de căsătorii sunt distruse de propria lor intensitate. De altfel, Scott m-a rugat întotdeauna să merg și eu împreună cu ei. Am refuzat, spunându-i că vreau să-mi petrec vacanța acasă, dar adevăratul motiv a fost că probabil Jill s-ar fi simțit mult mai bine să știe că-l are pe fratele ei doar pentru ea. Eu și Scott ne iubeam foarte mult și mă temeam ca Jill să nu se simtă, cum se spune, a treia roată la căruță. Dar după cum au decurs lucrurile, aș fi făcut mai bine dacă m-aș fi dus cu ei.

— De ce ?

— Pentru că Scott a avut o aventură acolo. Mi s-a spus că s-a distrat grozav. Nu voiam un soț în care nu mai puteam avea încredere, așa că am rupt logodna. Mi-am salvat mândria, fără să-i spun adevăratul motiv. Mă gândeam că am să-l pun pe gânduri și o să-i mai scadă din aroganță. Este un bărbat frumos. Iar eu prefer să fie mai degrabă urât.

— Oh, Kate, Kate ! Nu ai vrea pe altcineva, *decât* pe el. Uite, eu sunt puțin suspicioasă în ce privește aventura de care tu ai auzit. Din cauza surorii lui, care avea nevoie de multă atenție, l-am cunoscut pe Scott mai bine decât pe ceilalți turiști din perioada aceea și pot să spun că purtarea lui a fost ireproșabilă. A spus întregului grup de turiști că este logodit. Spune-mi, cum ai auzit, cine ți-a spus că a avut o aventură ?

— O fostă colegă de școală. Acum se află și ea în nord. Părea foarte îngrijorată pentru mine. Plângea când mi-a spus.

— Nu ai auzit de lacrimile de crocodil ? Este o prietenă în care ai deplină încredere ?

Kate ezită.

— Nu eram prea apropiate la şcoală. Oh, acum sună atât de neînsemnat! Am învins-o o dată sau de două ori la sport. Atunci părea foarte invidioasă. Era un lucru prostesc, pentru că mai târziu eu nici măcar n-am mai fost aleasă în echipă, iar ea chiar a devenit mai bună.

— Îl cunoştea pe Scott înainte de această călătorie?

— Nu, auzise că sunt logodită şi a fost foarte surprinsă când Scott i-a spus că sunt logodnica lui.

— Bun, spune-mi exact ce ţi-a spus.

Kate ridică din umeri.

— Oh, a zis: „Nu credeam că excentrica şi vechea mea prietenă Kate a pus mâna pe un bărbat atât de frumos!". Apoi mi-a spus că ăsta este necazul cu bărbaţii ca el, fetele sunt tot timpul cu ochii pe ei.

— Iar tu, care ai complexe de inferioritate, ai crezut-o! Nu m-ar mira dacă aş afla că a încercat să-l seducă chiar ea şi n-a reuşit. Bărbaţii singuri se cam distrează în astfel de călătorii, dar nu l-am văzut niciodată pe Scott într-o situaţie compromiţătoare. Mă întreb dacă nu cumva am cunoscut-o şi eu pe aşa-zisa ta prietenă. Oh, Kate, nu cumva este vorba despre Vanda Shere? Nimeni nu o putea suferi.

— Ba da, dar...

— Atunci, nu merită s-o crezi. Acum garantez pentru Scott. Nu este nimic adevărat. Este numai gelozia ei. Ea nu-i dădea pace, dar el a respins-o de fiecare dată. Stătea împreună cu grupul, avea grijă de Jill. Era o scuză bună ca să scape de ea. Asta a supărat-o pe Vanda. Îmi amintesc că era chiar furioasă când au fost în excursie pe insulă. Gândeşte-te, două dintre fetele care au mers în excursie, erau logodite cu băieţi din acelaşi grup, alte două fete erau împreună cu soţii lor, iar singura femeie singură avea în jur de cincizeci de ani, era văduvă, o foarte bună sportivă. Când s-au întors, îmi aduc aminte că Vanda spunea că Scott este un tânăr încântător şi că o invidiază pe logodnica lui. Kate, trebuie să-l vezi pe Scott, şi asta cât mai repede!

— Jane, mi-e teamă să îndrăznesc să sper, dar ar putea fi adevărat ceea ce spui. Oh, Dumnezeule, de

vină sunt numai eu, cu mândria mea! Am să-i spun adevărul. O să fie furios, dar nu-mi pasă. Ai dreptate, Jane, trebuie să știe adevărul. Oricum, dacă a existat ceva între ei, n-a fost de durată, nu-i așa?

— Mă îndoiesc și de atât. Sunt sigură că Scott a acceptat slujba aceea numai pentru că trebuie să fi auzit că te-ai întors acasă. Kate, nu ai să te răzgândești, nu? Nu ai timp de gândire. Și, lasă-mă să-ți spun, Kate, *dacă n-o să-i spui, atunci am s-o fac eu.* Haide, du-te acasă, îmbracă ce ai mai frumos, în timp ce eu încerc să dau de urma lui.

— Să-i dai de urmă? Nu este în Frankton?

— Nu, l-am întrebat unde o să stea și mi-a spus că nu este sigur. Voia să treacă prin Queenstown și pe la lacul Hayes. Oh, mă întreb, nu cumva s-a dus la Drumlogie? Știu că a rămas o dată acolo, mi-a spus Lucinda. M-a sunat să-mi spună că un anume Scott Mackenzie a trecut pe acolo și dacă el era cel cu care ai fost logodită, cum de l-ai lăsat să-ți scape? Oricum, trebuie s-o sun. Este prietenă cu o cunoștință a mea din Fiji, care acum s-a căsătorit cu un fermier de lângă Roxburgh, Anna Doig. Au venit împreună la Drumlogie pentru o zi sau două, iar Lucinda vrea să vină cu ei în vizită la Wedgwood House. Kate, promite-mi că... n-o să-ți pierzi curajul dacă nu-l găsim chiar acum.

— Promit. După ce l-am văzut aseară, am fost tulburată. Am fost o proastă. Dar n-o să-i spun nimic lui Rory. Nu-i înțeleg atitudinea. Când am rupt logodna, i-a părut rău și voia să mă întorc la Scott, nu însă și acum. Am să mă descurc singură. Am să fiu sinceră. La dracu' cu mândria! Jane, sun-o pe Lucinda. Aș face-o eu, dar dacă el este acolo, nu vreau să-i spun totul la telefon. Vreau o discuție față în față.

Jane știa că totul se va rezolva.

— Scott a sunat din Arrontown acum mai puțin de o oră, zise Lucinda. Să-i transmit vreun mesaj? Sosește aici după ora cinci. I-am rezervat o cameră la motel.

— Lucinda, Scott a fost aici aseară, iar Kate ar vrea să-i vorbească. Ar fi bine să se întâlnească la mo-

tel unde vor fi singuri. Apoi îi spuse lui Kate : Se întoarce la cinci şi ia masa la şase. La ce oră vrei să te întâlneşti cu el ?

Kate îşi pierduse culoarea din obraji dar spuse categoric .

— La şapte. Dacă nu este de acord, spune-i să te sune pe tine să-mi transmiţi.

— Kate... Ar fi în stare să piardă o audienţă la Guvernatorul General pentru un mesaj de la tine !... Lucinda, spune-i că la ora şapte. Kate vine cu maşina.

— Voiam să te sun eu mai târziu, zise Lucinda. Anna şi Calum nu vor sta atât de mult cât am sperat. Putem veni cu toţii la voi astă-seară ?

După ce închise telefonul, Jane se întoarse către Kate. Ochii ei străluceau.

— Oh, Jane, nu mă privi aşa ! S-ar putea să nu meargă. Oh, Jane, mi-e teamă !

— Mie nu, zise Jane. Ştiu că Vanda a minţit. Kate, după ce faci un duş, am să-ţi aranjez părul. Dar nu te duce la Starlight dacă nu vrei să-i spui lui Rory. Am să mă duc eu să-ţi aduc lucrurile. Voi evita să răspund la întrebările lui.

— Oh, nu este acasă. Sunt cu toţii sus, la drumul Giant. Nu se poate să fi venit acasă aşa devreme. Vino cu mine ; am să le pregătesc nişte cartofi pentru cină ; au fructe şi îngheţată pentru desert. Îi las un bilet în care-i spun că am plecat în Queenstown şi mă întorc târziu.

— Au fost deseori acolo în ultima vreme, zise Jane. De ce ? Mi s-a părut că am văzut şi nişte negustori de vite, dar unde sunt turmele ?

— Nu erau negustori de vite, ci experţi. Drumul acela este blocat de o stâncă uriaşă. Încearcă să vadă dacă poate fi îndepărtată astfel încât Starlight să obţină acces direct către ceilalţi cincizeci de acri care-i aparţin.

— Dar trebuie să coste o avere !

— Da, este destul de scump, dar vor face economii la mâna de lucru. Rory nu este furios din cauza asta, Jane.

— Uneori îmi doresc să nu fi acceptat oferta Esmeraldei. Am creat numai probleme.

— Dar şi lucruri bune. Sunteţi nişte vecini nemaipomeniţi ! Rory ar fi simţit lipsa Esmeraldei mult mai mult dacă n-aţi fi fost voi aici.

— Dar ştiu că prefera ca noi să nu venim să ne stabilim aici. Avea motivele lui.

— Dacă asta ar fi vrut cu adevărat, ar fi putut să vă oprească, zise Kate, apoi îşi duse repede mâinile la gură.

— Ce vrei să spui, Kate ?

— Oh, Doamne, uită ce am spus ! Rory m-ar omorî dacă ar afla că ţi-am spus.

— Ce să-mi spui ? insistă Jane. Trebuie să ştiu. Vrei să spui că există o clauză care m-ar fi putut opri?

— Da, dar pentru Dumnezeu, nu-i spune fratelui meu nimic. Jane, Broderic nu are nimic împotriva ta.

Jane nu ştia cum să reacţioneze, dar deocamdată trebuia să se ocupe de Kate. Pregătiră masa, scriseră biletul, aleseră o rochie galbenă pentru Kate. Avea un imprimeu alb şi garnitură albă la gât şi la mâneci. Avea o pereche de pantofi noi care se potriveau cu rochia. Jane îi sugeră să-şi prindă părul cu o clamă a ei, un şirag de margarete galbene. Îşi puse şi o brăţară fijiană uriaşă pe care i-o dădu Jane.

— Mă împăunez cu penele altuia, zise Kate.

O sărută pe Jane şi urcă în maşină.

Jane o urmări cu privirea, rugându-se ca nici unul dintre ei să nu spună vreun cuvânt greşit, şi se întoarse în casă pentru pregătirile de primire a musafirilor.

CAPITOLUL XI

Jane fu surprinsă văzându-i pe Bernie, Mick şi Broderic care sosiră pe la opt fără un sfert, spălaţi şi aranjaţi ; Broderic purta o pereche de pantaloni de mătase şi o cămaşă care se potrivea foarte bine cu cravata.

— Gemenele ne-au invitat, zise el. Spuneau că vin şi soţii Logie şi soţii Doig. Apropo, unde este Kate ?

Jane, văzând atâta lume în jur, era sigură că el nu se va înfuria şi-i spuse adevărul.

— S-a dus la Drumlogie. Scott stă acolo, la un motel. Am convins-o să-i spună adevărul. Oh, nu te uita aşa la mine. Ea este cea care mi-a spus totul. Nu i-am spus că ştiam de la tine. Când mi-a spus numele celei care-o înştiinţase despre presupusa aventură a lui Scott, am fost foarte sigură că a fost o minciună din gelozie. Vanda Shere a încercat să-l seducă pe Scott, fără nici un rezultat însă.

Broderic nu putea spune nimic pentru că toţi oaspeţii erau acum lângă ei. Lucinda găsi o scuză s-o răpească pe Jane şi se duseră amândouă în atelierul ei.

— Aş fi vrut să-i încui într-o cameră şi să nu le dau drumul până nu se împacă. Oare ce i-o fi făcut să se despartă ? întrebă Lucinda.

Jane îi răspunse că acum nu mai conta acest lucru.

Veni şi Giles.

— Ce puneţi voi două la cale ? Şi Rory este suspicios în ce vă priveşte. Lucinda abia a reuşit să salve-

ze legătura noastră, mă miră deci că are curajul să încerce să-i ajute şi pe alţii.

Lucinda era indignată.

— *Eu sunt* de vină ? Giles, certurile sunt ca şi copiii... este nevoie de doi pentru ele !

— Lucinda ! Eşti un pic deplasată, pentru o fiică de misionari. Ce ruşine !

— Pur şi simplu îmi place să şochez, Giles. Dragule, tu şi Rory o să vă retrageţi cuvintele foarte curând. Amândoi sunteţi prea stângaci ca să faceţi ceva constructiv în privinţa asta. Oricum, este o schimbare dacă aţi reuşit să discutaţi despre altceva, în afara problemelor de la fermă.

— Oh, am vorbit şi despre asta. Mi-a spus că deblochează drumul Giant. Trebuia s-o facă mai de mult. I s-a aprobat să folosească un buldozer pentru a continua construirea drumului, în loc de compensaţia pe care trebuia s-o primească în schimbul proprietăţii Wedgwood.

Jane îl privi uluită.

— Wedgwood ? Vrei să spui Starlight ?

Giles o privi şi el cu nedumerire.

— Dar este acelaşi lucru. Doar îi aparţine totul. Tu trebuie să ştii asta, o dată ce lui îi plăteşti chirie, nu ?

— Să plătesc chirie ? Dar credeam că acum casa asta îmi aparţine. Esmeralda mi-a lăsat tot ce avea. Wedgwood nu era proprietatea ei ?

Lucinda îl străpungea cu privirea pe Giles, care era vădit stânjenit de ceea ce spusese, realizând că Jane nu ştia nimic.

— Oh, acum înţeleg, spuse el. Rory, văzând că sunteţi într-o situaţie grea, a pus totul la cale împreună cu Esmeralda. Au angajat acelaşi avocat, nu ? Jane, pentru Dumnezeu, nu-i spune lui Rory. Aşa este el, nu-i place să se laude cu faptele bune. Oh, Dumnezeule... vine. Jane, nu...

— Am instalat proiectorul şi ecranul pentru diapozitiv. Hai, veniţi !

Jane încercă să se adune.

— Nu trage draperiile încă, Broderic. Mama tocmai aduce cafeaua şi nişte sandvişuri.

Anna și Jane aveau multe să-și spună, dar în cele din urmă, spectacolul le acapară și pe ele. Erau diapozitive realizate în Fiji, în timpul unei vacanțe, și arătau toate fațetele vieții din Fiji.

Gemenele și Anna făceau tot felul de comentarii. Jane era preocupată de ceea ce-i spusese Giles. Proprietatea nu era a lor. *Nu fusese niciodată.* Și totuși, Broderic fusese atât de generos încât să le ofere bani în schimbul ei. Iar ea l-a ridiculizat pentru suma pe care i-o oferise ! Nu este de mirare că nu le voia acolo. Dar, nu mai putea să se gândească la asta acum. Trebuia să se ocupe de oaspeți. Giles se ocupa de aparatul de proiecție, iar Jane comenta fiecare imagine. Remușcarea și confuzia îi cuprindeau toată ființa.

Cineva deschise ușa.

— Cine este ? întrebă Broderic.

Se auzi vocea lui Scott.

— Eu și Kate. Continuați, noi ne vom așeza bucuroși undeva în spate și ne vom ține de mână. Suntem logodiți din nou.

Lucinda se repezi la întrerupător și aprinse lumina.

— Nu înțeleg, logodiți *din nou !* zise Lauris.

Scott și Kate râdeau.

— Cineva a mințit, iar Jane și-a dat seama. N-a crezut că așa ceva poate fi adevărat și mi-a spus că trebuie ca Scott să știe adevăratul motiv pentru care am rupt logodna. Era într-adevăr o minciună. Vanda a fost demascată.

Jane îl privi pe Broderic. Spre deosebire de toți ceilalți, el nu arăta vesel deloc și nu se uita la fericita pereche, ci la ea. Părea tulburat, năucit. Dar imediat își reveni și ură cuplului fericire. Apoi, în timp ce-și reluară locurile, îi șopti lui Jane la ureche :

— Trebuie să discutăm despre asta, nu contează cât de târziu. Noi doi știm că nu era o minciună !

Jane era bucuroasă să se așeze. Simțea că n-o mai țin picioarele. Primea lovitură după lovitură ! Gemenele stăteau la picioarele ei, pe niște pernuțe, iar când spectacolul se termină, ele își exprimară dezamăgirea.

— Credeam că le vedem şi pe cele de la serata aceea muzicală. Eram şi *noi* acolo.

Cel puţin, amâna discuţia cu Broderic, gândi Jane.

— Cred că şi lui Kate i-ar plăcea să le vadă, zise ea. Apare şi Scott în câteva clişee. Totul a fost organizat afară, pe plajă. Ne-am distrat foarte bine, numai că şeful formaţiei n-a putut veni, avusese un accident. Dar am fost norocoşi să avem printre noi un turist cu o voce de tenor. Scott l-a înlocuit, ştia toate cântecele.

— Ei, nu sunt tocmai un Caruso, zise Scott, dar a mers. Noroc că nu avem şi sonor, totuşi!

Imaginile erau pline de culoare. Jane purta o bluză strâmtă, decoltată, de un verde ca smaraldul şi o fustă neagră. Părul îi era lăsat pe spate şi era mai lung decât îl avea acum. Avea o floricică la ureche.

Erau o mulţime de fete care dansau şi se învârteau...

— Urmează ceva care te-ar putea face geloasă, Kate, zise Jane. Sper să nu mi-o iei în nume de rău.

Imaginea care urmă îl arăta pe Scott stând în spatele ei, cu braţele în jurul taliei şi capul puţin înclinat către ea.

Toţi începură să râdă şi în acelaşi timp se auzi un zgomot puternic într-un colţ al camerei. Scaunul lui Broderic se rupsese. Giles aprinse lumina.

— Jane! zise Broderic. Era vorba doar de un spectacol muzical? Asta a fost tot?

Se priviră pe deasupra capetelor celor două gemene. Ceilalţi rămaseră pe scaunele lor, cu excepţia lui Giles.

— Dar, Broderic, asta am spus chiar de la început. Despre ce vorbeşti?

Broderic uitase de cei din jurul lui. O privea fix.

— Atunci, nu eşti tu cea care... adică, tu şi Scott nu... Jane, nu pot să-ţi explic foarte bine în faţa tuturor...

— Vrei să spui că... *pe mine* m-a implicat Vanda în povestea asta? Dar cum *ai putut* crede aşa ceva?

— Când mi-ai spus, după prima vizită a lui Scott aici, că nu crezi că el ar fi avut vreo aventură în acea

excursie, am ajuns şi eu la concluzia că Vanda a mințit. Apoi, când tu ai plecat la Oamaru, m-am dus să vorbesc cu ea. Da, Kate, așa am făcut. I-am spus că nu cred nimic din ce spunea, că totul era inventat de ea. S-a înfuriat şi mi-a spus că am să-mi cer scuze imediat, pentru că imaginile nu mint... mi-a arătat o fotografie identică cu imaginea aceea pe care tocmai am văzut-o, cu tine şi Scott. Mi s-a părut că spune destul. Așa că... i-am cerut souze. Am s-o sun mâine şi am s-o fac cu ou şi oțet!

— Oh, nu, nu tu, zise Scott. Lasă-mi mie plăcerea asta. Când mă gândesc la chinurile prin care am trecut eu şi Kate, ar fi tocmai în siguranță s-o fac la telefon. Oricum, Kate m-a crezut pe cuvânt, înainte să aibă dovada sincerității mele, şi asta înseamnă totul pentru mine.

Jane nu mai asculta ce spuneau ceilalți. Îl privea fix pe Broderic.

— Broderic, acesta este motivul pentru care mi-ai scris scrisoarea aceea în care-mi spuneai să nu mă mai întorc aici?

— Care altul? Te disprețuiam şi nu voiam ca tu şi Kate să vă întâlniți. Abia mai târziu, când Kate mi-a spus că nu te cunoaşte, mi-am dat seama că nu văzuse fotografia aceea. De ce oare Vanda nu ți-a arătat-o, Kate?

— Mă cunoşti destul de bine şi ştii cât țin la orgoliul meu. Când Vanda mi-a spus că are dovezi, dacă nu o cred, am refuzat să mi le arate. Jane, dacă aş fi văzut fotografia aceea şi apoi te-aş fi întâlnit aici, m-aş fi întors în Insula de Nord imediat, şi lucrurile nu s-ar fi limpezit niciodată.

— Ei, se pare că dragostea adevărată nu este niciodată uşoară, zise Anna Doing. Sunt câteva exemple chiar aici, în camera asta. Eu l-am crezut pe Calum un beţiv când l-am cunoscut, Giles a certat-o pe Lucinda pentru că i-a împrăştiat vitele, Kate a fost mințită de către o falsă prietenă, iar acum se pare că...? Îşi înclină capul într-o parte şi-i privi pe Jane şi Broderic cu subînțeles.

Jane își întoarse repede privirea de la ea și o întâlni pe cea a mamei sale, plină de tandrețe.

— Aș vrea ca cineva să-mi explice și mie ce se întâmplă, zise Louise hotărâtă.

— Anna spunea că ea și Calum au avut o prietenie furtunoasă, ca și Esmeralda și Giles, iar Kate și Scott au avut o neînțelegere, zise Jane repede. Asta e tot. Nimic mai mult.

— Oh, ba da, zise Broderic Adair. Mai este ceva. Jane Esmeralda Grey, știu că o fac în public, dar știi la fel de bine ca și mine că, dacă n-ar fi fost neînțelegerea asta cu Scott, de mult te-aș fi cerut în căsătorie. Și nu îndrăzni să le mai vorbești așa viitoarelor mele cumnate!

— N-o să te iert niciodată pentru asta, Broderic Adair! O fată trebuie cerută în căsătorie, nu acceptată!

Izbucniră cu toții în râs, cu excepția lui Jane.

— Niciodată nu mi-am închipuit că am să fiu de față la cererea în căsătorie a fiicei mele, zise Willy.

— Încă nu l-am acceptat, spuse Jane.

Privirea lui Broderic era numai zâmbet.

— Jane, te căsătorești cu mine?

— Sigur că da, zise Jane fără urmă de romantism sau timiditate.

Broderic le privi pe cele două gemene.

— Ce zici? Le-am lăsat fără replică. Nu credeam că avem șansa să reușim performanța asta.

Giles căzu pe scaun.

— Nu știu cum vă simțiți voi, dar mie îmi ajunge. Cred că este cazul să ne luăm rămas-bun și să mergem acasă.

Willy protestă.

— Nu se poate. Am pregătit ceva special de Crăciun, în hol. Și vom avea și oaspeți.

— Oaspeți, mormăi Broderic. Dar ei ce sunt? Și nu sunt tocmai ce mi-aș fi dorit, în momentul acesta!

— Colindătorii, strigară cele două gemene. Duminica trecută ne-au spus că vor veni astăzi în jurul orei zece și jumătate, iar mama s-a oferit să le pregătească masa. Trebuia să fie o surpriză pentru voi. Când ai

spus că vom avea oaspeți de la Dzmalogie, Jane, mama s-a folosit de ocazia asta să pregătească acele bunătăți. Veniți să vedeți!

Stinseră toate luminile din hol. Fetele făcuseră toate decorațiunile. Agățaseră ghirlande aurii de ghivecele de flori, aduseseră ramuri de brad pe care le împodobiseră cu zăpadă artificială. Rory adusese două păpuși gemene pentru pomul de Crăciun și puseseră steluțe pe toate crengile.

Jane simți cum îi dau lacrimile privind o fotografie a Esmeraldei pe care fetele o puseseră deasupra bolții de cărpeni. Era una din fotografiile pe care le făcuse Scott în grădina ei.

Deodată auziră un zgomot vag. Se apropiau. Stinseră luminile și aprinseră lumânările din brăduleț. Apoi zăriră sute de luminițe prin pădurea de pini și auziră voci cântând un colind: „Oh, micule Bethleem, ce liniște te înconjoară...".

Broderic își puse brațele în jurul taliei lui Jane, iar ea își lipi obrazul de al lui.

— Oh, Broderic, ce moment pentru a ne împăca! Nu este minunat?

— Nu se întreabă și înțelepții: „Ce este timpul?", și tot ei răspund că timpul este relativ. Dar noaptea asta nu se va termina pentru noi până când nu vom lămuri totul, chiar de-ar fi să stăm până mâine dimineață. Și de acum înainte avem tot timpul din lume doar pentru noi doi. Trebuie să rămânem singuri, pentru promisiunile pe care ni le vom face unul altuia. O sărută ușor pe păr. Se aprinseră din nou toate luminile și urmă încă o oră de bună dispoziție.

*
* *

Oaspeții plecară, cele două gemene se duseră la culcare, Scott și Kate plecară la Starlight, și Willy le spuse și ea noapte bună.

Jane și Broderic erau acum singuri în grădina de flori a Esmeraldei.

— Unde vrei să mergem, Jane?

— Printre trandafirii de pe Bruach şi din jurul râului Adair. Altă dată vom merge pe dealul Cruachan. Dar astă-seară trebuie să mergem acolo.

Broderic râse.

— Nu-mi vine să cred că te văd într-o asemenea dispoziţie!

Merseră, mână în mână, printre straturile de flori care împrăştiau o mireasmă seducătoare.

— Am trecut prin atâtea chinuri, Jane, pentru că te iubeam, dar nu aveam încredere în tine, mai întâi pentru că eşti nepoata lui Henry Grey, dar în acelaşi timp îţi admiram curajul şi energia, felul în care îţi asumai responsabilităţile faţă de propria familie. Mi-am dat seama, apoi, că erai tot ce-mi doream mai mult şi intenţionam să te cer în căsătorie. Dar a apărut Scott şi pentru prima oară în viaţa mea am cunoscut gelozia. V-am văzut în noaptea aceea. Vă ţineaţi de mână. Am încercat să mă stăpânesc, să-mi spun că este o prostie din partea mea să cred aşa ceva, şi tocmai atunci a venit şi lovitura. Am plecat la Palmerston unde mi s-a dovedit, aşa credeam atunci, perfidia ta indiscutabilă. M-am gândit că sunt asemeni lui Kate, uşor de păcălit, şi mi-am spus că am avut dreptate, erai la fel ca bunicul tău. Mă bucuram că Esmeralda nu apucase să afle toate acestea. Am trăit cu deziluziile mele zi şi noapte, îmi spuneam că nu meriţi să sufăr din cauza ta, dar nu mă puteam opri să te iubesc în continuare. Am încercat să te ţin departe de Starlight şi de Kate. Îmi era teamă de mine, îmi era teamă să nu cedez în faţa ta, dacă te stabileai aici. Nu mă voi ierta niciodată pentru suferinţa pe care ţi-am provocat-o, nefiind vinovată de nimic... erai doar o fată care încerca să se lupte cu greutăţile vieţii.

— Şi totuşi, zise Jane tandră, nu ai ezitat să-i oferi fetei pe care o disprețuiai, un preţ pentru proprietatea care nu-i aparţinea. Pentru că, în ciuda a tot ce se întâmplase, o compătimeai pentru situaţia în care se afla

Se opriră sub o salcie care se apleca peste râul Adair

— Ştii? Ştii, Jane? Când ai aflat?

— În această zi a adevărului, în urmă cu vreo patru ore. Giles mi-a spus fără să vrea. Când ai venit în atelier să ne chemi, tocmai încercam să-mi revin din starea de şoc. Nu-mi puteam imagina de ce făcuseşi asta pentru mine!

Broderic o luă în braţe. Lumina lunii îi cădea direct pe părul auriu.

— Un arbore verde, o fată cu ochii verzi, într-o rochie verde... o combinaţie seducătoare, iar ea mă întrebă de ce am făcut-o! Oh, Jane Esmeralda, pentru că te iubeam; te iubeam fără motiv, la început, te iubesc acum, pentru ceea ce eşti. Draga mea, am să trec Wedgwood House pe numele mamei tale. Nu trebuie să aibă impresia că depinde de bunăvoinţa ginerelui său. Am găsit o altă soluţie pentru accesul mai uşor către Stumbling Block. Şi, oricum n-aş fi putut niciodată să distrug ceea ce Esmeralda a realizat acolo. Jane, ai să creezi o grădină exact ca cea de la Wedgwood House şi la Starlight? Şi cât de curând, Jane? Cât de curând?

Jane îl privi, îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi îşi apropie faţa de a lui.

— Niciodată n-o să fie destul de curând pentru mine, Broderic Torquil Adair, zise ea zâmbind.

Apa râului Adair îşi continua cursul.

— SFÂRŞIT —

THE BEST

Jane Gray o îndrăgise foarte mult pe Esmeralda, bunica ei vitregă, recent descoperită, chiar înainte ca ea să-și rezolve toate problemele. Jane era în căutarea unei locuințe iar oferta Esmeraldei — o casă în districtul Otago, în Noua Zeelandă, unde ea și mama ei puteau picta și vinde tablourile, fiind o zonă turistică foarte populată, depășise orice speraseră ele. Cu atât mai mult cu cât Jane îi putea și ea oferi Esmeraldei ceva — ajutor și o familie adevărată. Dar nu-și putea imagina de ce ursuzul vecin al Esmeraldei, Broderic Adair, era atât de suspicios în privința intențiilor ei...

— Da, am fost norocos. Dar, pe de altă parte, asta te face mai puțin adaptabil sau talentat. Mă gândesc uneori la felul în care te-am privit la început. Doar pentru că plecaseși din locul unde te-ai născut, te-am crezut o hoinară și nu te puteam suferi.

ISBN 973-9498-47-7

Lei 5390 + 110 T.L. = 5500